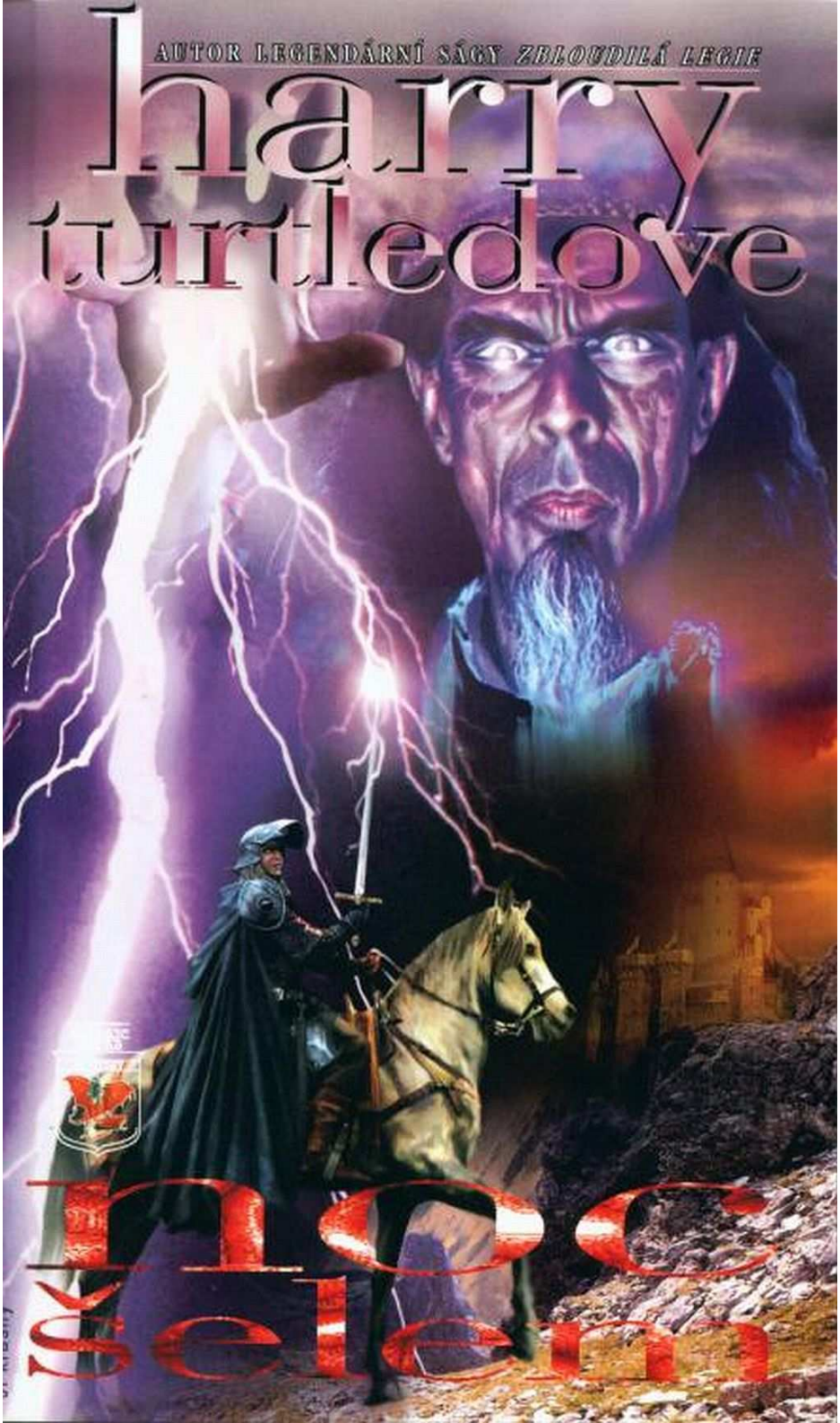

AUTOR LEGENDÁRNÍ SÁGY ZBLOUDILÁ LEGIE
harry turtledove
noc s elem

WISDOM OF THE FOX

Copyright © 1994 by Harry Turtledove

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Klára Antošová, 2004**

Copyright 2004 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Jan Patrik Krásný**

ISBN: 80-86707-10-5

Distribuce - tel.: 283882490
e-mail: Classic-books@volny.cz

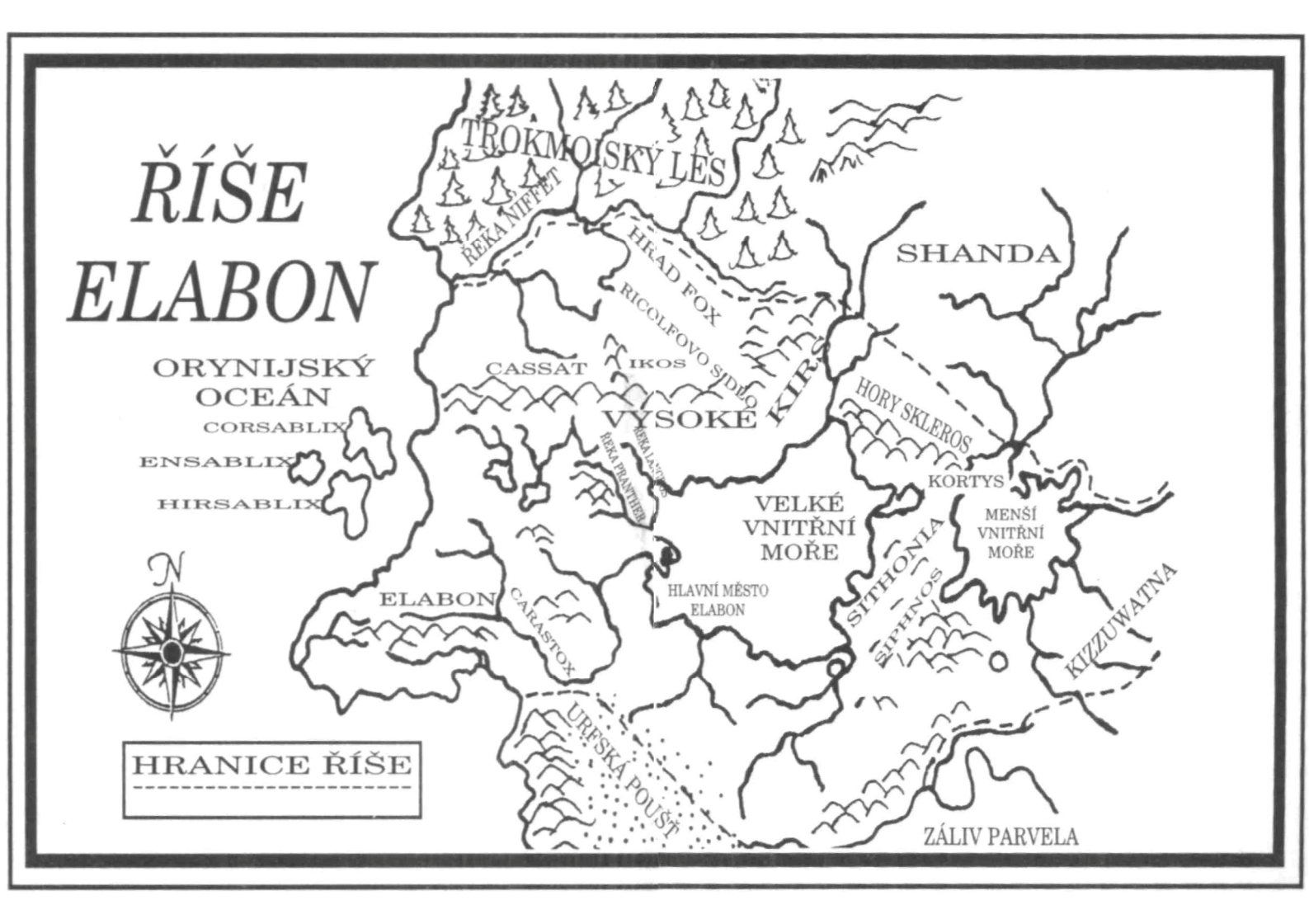
Vytiskla Akcent, tiskárna Vimperk s. r. o.

KRÁLOVSTVÍ BOHŮ
— I —

Noc Šelem

Harry Turtledove

ŘÍŠE ELABON
TROKMOJSKÝ LES
ŘEKA NIFFET
HRAD FOX
RICOLFOVO SÍDLO
SHANDA
ORYNIJSKÝ OCEÁN
CASSAT
IKOS
VYSOKÉ
KIRS
HORY SKLEROS
CORSABLIX
ENSABLIX
HIRSABLIX
ŘEKA LAVENDER
ŘEKA PRANTHER
KORTYS
VELKÉ VNITŘNÍ MOŘE
MENŠÍ VNITŘNÍ MOŘE
SITHONIA
ŠIPINOS
KIZZUWATNA
ELABON
CARASTOX
HLAVNÍ MĚSTO ELABON
N
HRANICE ŘÍŠE
URFSKÁ POUŠŤ
ZÁLIV PARVELA

Kapitola 1

„Duine, seš naprostej blázen, jestli si myslíš, že snad můžeš bojovat ze sedla,“ prohlásil Drago Medvěd a prudce hodil svému spolustolovníkovi ohlodanou kost.

Duin Chrabrý položil prudce svůj džbán, až to zadunělo. Pivo přeteklo přes okraj. „Tak blázen, jo?“ zvolal rudý vzteky. „Ty seš blázen, ty zabedněnče!“

Drago zuřivě zaklel a oči mu zajiskřily hněvem. Silnými pažemi se po Duinovi ohnal, ten rychle uskočil a sáhl po rukojeti svého meče. Velkým sálem hradu Fox zazněly výkřiky zloby a strachu.

Baron Gerin Fox vyskočil na nohy. „Tak dost!“ zahřměl. Oba muži se na okamžik zarazili, což stačilo k tomu, aby se mezi ně dostali jejich přátelé. Jednoho z nich Drago odhodil jediným máchnutím svalnatou paží, ale pak ho prudce zastavil stisk, na který jeho obrovská síla nestačila. Shora se na něj šklebil Van Silná paže. Cizinec byl o třicet čísel vyšší než zavalitý Medvěd, ale sílu měli oba stejnou.

Gerin na své vzpurné vazaly nasupeně hleděl. Odpor, jenž v něm vzbuzovali, čišel z celého jeho postoje. V mužích jeho

pohled vyvolával zahanbení. Nejraději by jim oběma prorazil jejich hloupé palice. Místo toho se na ně zprudka obořil: „Zavolal jsem vás, abyste bojovali s Trokmoici a ne mezi sebou. Lesoběžci budou už tak tvrdý oříšek a takovéhle šarvátky nikomu nepomůžou.“

„Tak nás na ně pusťte!“ zvolal Duin, ale meč již měl zpátky v pochvě. „Tenhle Dyausem zatracený déšť nás tu drží už deset dní. Není divu, že se hádáme jako malé děti. Nechte nás jít, lorde Gerine!“ Nebyl sám. I Drago souhlasně zabručel.

Fox zavrtěl hlavou. „Když se v tomhle počasí pokusíme dostat přes řeku Niffet, smete nás buďto proud nebo bouře. Vyrazíme, až se vyjasní. Dřív ne.“

Ve skutečnosti měl Gerin daleko větší obavy než jeho poddaní, ale nechtěl to na sobě nechat znát. Již od jara si byl jist, že se barbaři ze severu chystají na jih přes řeku Niffet, aby zpustošili jeho sídlo. Proto se rozhodl udeřit jako první.

Nepřetržitý liják mu zmařil plány. Za posledních třicet let na severních hranicích království Elabon nic horšího nepamatoval. Za celých deset dní nespatřil ani na chvíli slunce, žádný z měsíců ani hvězdy. Déšť zastřel i výhled na řeku Niffet, necelý kilometr vzdálenou.

Povídalo se, že Trokmoici mají nového, velmi mocného kouzelníka. Baron několikrát viděl, jak se to hluboko v severních lesích hemží podivnými světly. Pro jeho podezíravou mysl bylo proto samozřejmé obvinit z nepříznivého počasí trokmoiského mága.

Duin chtěl opět protestovat, ale když viděl, jak jizva pod Gerinovým pravým okem ztrácí barvu, což znamenalo nebezpečí, neřekl ani slovo. Rozpačitě se omluvil Dragovi a ten jeho omluvu stisknutím ruky přijal, i když jen díky Gerinovu nesmiřitelnému pohledu.

Situace se uklidnila a baron se pořádně napil ze svého džbánu. Připozdívalo se. Byl unavený, ale do postele se mu

zrovna dvakrát nechtělo. Měl ložnici ve druhém patře, kam zatékalo.

Syn Siglorela Shelofase, za střízliva nejlepší čaroděj Elabonianů na sever od Vysokých Kirů, střechu minulé léto na pět let začaroval, ale pravděpodobně měl ten starý ochlasta zrovna špatný den. Voda tak dál střechou protékala a vytvářela v horním patře studené kaluže, které roztažené sítiny nestačily pojmout. Gerin si prohrábl upravené černé vousy. Kéž by měl takové koberce, jaké pamatoval z dětství na jihu hor; tehdy ho zajímalo jen studium a na titul barona neměl ani pomyšlení. Dodnes nezapomněl na fiasko, když se ze vzteku odhodlal vyzkoušet knihu kouzel, kterou si s sebou z hlavního města přivezl.

Historie a kulturní tradice ho vždy zajímaly mnohem víc než kouzlení. Nejenže se na kouzelnické akademii začal učit pozdě, ale navíc musel studium po méně než stech dnech přerušit. Jeho otec a starší bratr padli za oběť přepadení Trokmoiců a on se tak stal nečekaně pánem sídla Fox.

Během posledních osmi let neměl důvod se ke kouzlům vracet. Moc toho neuměl a ani věkem se jeho dovednosti nezlepšily. Jeho zaklínadla způsobovala jen oblaka páchnoucího černého kouře a značnou nevoli poddaných. Když se to vzalo kolem a kolem, měl štěstí. Amatérští kouzelníci, kteří si troufali na síly mocnější, než byli oni sami, dopadli většinou ještě hůře.

Úryvek jedné pijácké písničky ho přinutil vzhlédnout. Duin a Drago se drželi kolem ramen a vychloubali se, jaký že to mezi Trokmoici způsobí zmatek, až se to zpropadené počasí konečně umoudří. Baron si oddechl. Oba totiž patřili k jeho nejudatnějším bojovníkům.

Jakmile vyprázdnil svůj džbánek a vstal, jeho poddaní mu pokynuli na pozdrav. Cestou do ložnice, stoupaje po dubovém schodišti pokrytém sazemi, se mu hlavou honila jedna myšlenka za druhou. Těsně před usnutím se pomodlil k

Dyausovi za pěkné počasí, aby mohl pokročit ve své pomstě barbarům.

Z pozorovatelny zazněl varovný signál rohu a Gerin se zmateně vyhrabal z postele. Když se ospale dopotácel k oknu, hrozně zaklel. „Jestli si tam ten horlivej tupec troubí jen tak pro zábavu, uříznu mu uši," zamumlal si pro sebe. Jizva nad okem mu divoce pulzovala a prsty si nervózně prohrabával vousy. Jestli se Trokmoicům v dešti podařilo dostat přes řeku Niffet, mohli by nadělat pěknou paseku.

Místo okna měl jen otvor s výhledem na sever, určený spíše ke střelbě šípů než k pozorování. Ale to málo, co Gerin zahlédl, stačilo. Ostré vidlice blesku odhalily zástupy Trokmoiců vrhajících se po všem, co by mohli odnést, případně spálit. Větrem se k němu nesl zvuk jejich zpěvavé řeči.

„Ať tě bohové usmaží, Aingusi, ty prohnanej zmetku, a tvýho oblíbenýho mága taky," zahřměl Gerin. Uvažoval, jak se trokmoiskému vůdci podařilo dostat tolik mužů a tak rychle přes řeku. Pak si v dálce povšiml mostu, který se majestátně tyčil přes Niffet.

V tom musela být kouzla: stříbřitý pás světla vedoucí ze severních lesů až do Gerinova sídla. Když šel spát, nic takového tam určitě nebylo. Po mostě přijížděli ve vozech trokmoištící šlechtici se služebníky hopkajícími v závěsu. Gerin si vzpomněl, že kdysi dávno o něčem podobném četl. Nemohl si vybavit kdy a kde, ale přesto ucítil mrazivý záchvěv strachu.

S tím teď ale nesměl ztrácet čas. Rychle se nasoukal do kalhot, obul si okované sandály, připnul si meč a spěchal potemnělou chodbou po vrzajících schodech do velkého sálu, kde si jeho vazalové po příjezdu odložili svá brnění. Sál hučel klením mužů oblékajících se do světle hnědých kožených kyrysů a sukní, utahujících si holenní brnění, nasazujících si helmy ve tvaru hrnců a navzájem se pošťuchujících. Přitom všem mávali ve vzduchu kopími. Většina z nich měla tmavou pleť stejně jako Gerin a tmavé vlasy i oči, ale našlo se mezi

nimi i pár pihatých tváří se světlými vousy, prozrazujících severský původ. Duin byl světlý stejně jako Trokmoici.

„Kapitáne!“ zaduněl Van Silná paže. „Mysleli jsme, že nedorazíte!“

Van vyčníval i mezi hulvátskou bandou, kterou Gerin vedl. Byl mnohem vyšší než Fox, ale zároveň dosti podsaditý. Většinu tváře mu porůstaly slunečně žluté vousy a částečně zakrývaly i sečnou ránu na nose. V modrých očích mu zářily dva malé ďábelské plamínky.

Vanová výstroj působila stejně úctyhodně jako on sám. Brnění se skládalo ze dvou celistvých bronzových celků. Ani vládce neměl lepší. Na rozdíl od obyčejných helem, které měli jeho druhové, byla jeho fantastickým dílkem, zdobeným šarlatovými koňskými žíněmi a vybaveným i koženým chráničem obličeje. Vypadal spíše jako bůh války než člověk, a kopím třásl jako mladým stromkem.

Pokud je jeho příběh pravdivý, snažil se dostat ze severu na jih přes trokmoiský les a téměř se mu to podařilo. Padl do rukou Aingusova lidu, ale i tak se mu podařilo utéct, a měl dokonce tolik síly, že přeplaval Niffet na vlastnoručně postaveném voru a svou cennou výzbroj si táhl za sebou.

Díky své síle, smyslu pro humor a sbírce příběhů všeho druhu (které vyprávěl původně lesním jazykem, než se naučil elaboniansky) mohl v sídle Fox zůstat, jak dlouho chtěl. Když se ho Gerin ptal, odkud pochází, Van se odpovědi zdvořile vyhnul. Fox už to pak nechal být. Je jeho věc, když o tom nechce mluvit. Gerin si s údivem uvědomil, že je to již dva roky, co k nim Van přišel. Už si jen stěží pamatoval, jaký život bez jeho urostlého přítele po boku byl.

Foxova výstroj patřila k těm nejobyčejnějším, kůže byla záplatovaná, brnění pomačkané a plné zářezů. Kůže však přesto zůstávala pevná a poddajná a plech spolehlivý. Pro Gerina bylo důležitější přežít a rychle zlikvidovat nepřítele, než se starat o ty, které ranil.

Bojovníci se plahočili rozmoklým bahnem do stájí. Bláto pod nohama mlaskalo a snažilo se vcucnout jejich sandály a boty do své studené a mazlavé tlamy. Ve stájích vládl chaos ještě daleko větší, když se chlapci snažili zapřáhnout koně k vozům svých pánů.

Gerin natáhl luk a naskočil na pravou stranu svého vozu. Nalevo ležela sekyra. Van, stejně jako většina Foxových poddaných, považoval luk za zženštělou zbraň. On sám byl vyzbrojený mečem, dýkou a za opaskem mu visel divoce pobitý palcát.

Jejich štíty, asi metrové kotouče ze žlutohnědého dřeva a kůže, zakrývaly spodní bočnice vozu. Gerinův byl úmyslně nevýrazný, zato Vanův celý zářil. Nehledě na naprosto odlišné styly boje, tvořili jeden z nejobávanějších týmů z pohraničí.

Do vozu naskočil Gerinův vozka, vytáhlý mladík Raffo, který měl na bandalíru přes rameno zavěšený téměř dvoumetrový kožený štít. Gerin se za něj mohl při střelbě schovávat. Raffo vzal za otěže a šikovně se propletl zmatkem před nimi.

Jeho mužům se za strážním domem konečně podařilo srotit do jakéhosi útvaru. Fox začal ztrácet trpělivost. Podle výkřiků za hradbami poznal, že Trokmoici již olupují jeho poddané. Lučištníci na palisádách s barbary hrdinně bojovali, tedy alespoň s těmi, které odhalilo světlo blesku.

Na Gerinův povel se otevřela vrata a hradní posádka spustila padací most. Vozy se daly do pohybu, zanechávajíce za sebou bahnité koleje. Jakmile Van spatřil most, ihned přestal klít. „To mě podrž," zamumlal, „kde se to tu vzalo?"

„Někdo to přikouzlil, o tom není pochyb." Gerin si přál, aby byl tak klidný jako jeho hlas. Žádný z trokmoiských pokoutných mágů by nic takového nedokázal, pravděpodobně ani vyhlášení kouzelníci z kouzelnické akademie v hlavním městě.

Z krátkého zamyšlení ho vyrušil šíp, jenž mu prosvištěl kolem ucha. Trokmoici se shromažďovali před podhradní vesnicí a chystali se jim postavit, aniž by ostatní z nich přestali rabovat. „Aingus!“ řvali, a „Balamung!“ To druhé jméno Gerin neznal. Elaboniané sborově zařvali: „Gerin Fox!“ Pak se obě skupiny střetly v krvavé mele.

Na levé straně Foxova vozu se objevil seveřan s mečem v ruce. Dlouhé zrzavé vlasy a vousy měl deštěm přilepené k hlavě a neměl helmu. Táhlo z něj pivo.

Bylo snadné číst mu myšlenky. Aby mohl Van použít kopí, musel by se celý otočit, Raffo měl plné ruce a Gerin, který zrovna vystřelil, by nikdy nedokázal vystřelit dřív, než by ho Trokmoicovo ostří zasáhlo. Fox si připadal jako švindlíř, když levačkou popadl sekeru a zarazil ji barbarovi do hlavy. Trokmoi se s překvapeným výrazem skácel k zemi.

Van se začal řehtat. „Bejt levák není vůbec špatný,“ řekl.

Stále více barbarů hnalo ukradené krávy, prasata, ovce a vazaly přes zářivý most do své domoviny. Nevolníci neměli proti barbarům ze severu sebemenší šanci. Schovávali se ve svých chatrčích před bouřkou a nočními duchy a byli snadnou obětí. Pár se jich pokoušelo vzdorovat a jejich polámaná těla zůstala ležet na zápraží. Srp, cep a kosa se nemohly rovnat meči, oštěpu, luku a výzbroji trokmoiské šlechty. Jejich sluhové byli však mnohdy jen o málo lépe ozbrojeni než vesničané.

Gerin dokonce pocítil lítost, když jeho šíp ukončil život jednoho nepřítele. Ale zároveň si byl jistý, že by se seveřan dvakrát nerozmýšlel, než by ho zabil.

Několika Trokmoicům se podařilo i v dešti zapálit pochodně. Díky dešti se však doškové střechy a proutěné zdi nedaly podpálit.

Gerin odeslal polovinu vozů, aby drancovníky pronásledovaly. Když byl uprostřed vesnice, zakřičel: „Zastavit!“

Raffo poslušně zastavil. Gerin si hodil toulec přes rameno, on i Van si vzali štíty a seskočili do bahna. Raffo otočil koně a pospíchal do bezpečí sídla Fox. Ostatní jezdci, kteří nepronásledovali seveřany, vyrazili za Foxem. Zadýchaní pěšáci pospíchali upevnit jejich linii.

Ještě než se baron stačil rozkoukat, už měl na zádech jednoho Trokmoice, který mu vyrazil z ruky luk. Spadli na zem a splynuli v jedno klubko. Barbar chtěl Gerina bodnout do srdce, ale jeho kyrys mu v tom zabránil. Gerin barbarovi uštědřil ránu loktem do nechráněné hrudi, ten zaúpěl a uvolnil sevření.

Oba se snažili rychle vstát, ale Gerin byl přece jen rychlejší. V otočce vymrštil nohu a okovanou podrážkou rozpáral Trokmoicovi půlku tváře. Nájezdný lupič zakvílel bolestí a se zkrvavenou grimasou se zhroutil do bahna.

Duin Chrabrý se přiřítil na koni. Ačkoliv koně pevně svíral nohama, přesto se na jeho holém hřbetu kymácel ze strany na stranu. Gerin považoval boj z koňského sedla za pošetilost - jezdec by měl mít obě ruce volné, aby mohl střílet z luku nebo vrhat oštěpem. Jeho divoký poddaný však vždy trval houževnatě na svém.

Jednoho vylekaného Trokmoice Duin sejmul mečem. Když se ohnal po druhém, seveřan se sehnul a zasadil mu mohutný úder. Duin spadl do bahna a kůň utekl. Zrovna když se Trokmoi skláněl nad svou ležící obětí, rozrazil mu jeden Elabonian palcátem zezadu lebku.

Van byl ve svém živlu. Nikde nebyl šťastnější než na bitevním poli. Prozpěvoval si válečné písně v cizí řeči, kterou Gerin neznal. Sotva jeho oštěp dopil krev jednoho vousatého seveřana, hned nato Van bleskurychle zasáhl násadou jiného útočníka, který ho chtěl dostat zezadu.

Třetí Trokmoi se na něj vrhl se sekyrou. Barbarův výpad minul cíl, stejně jako Vanův úder. Ocitli se tělo na tělo. Van odhodil oštěp a popadnul barbara obrovskýma prackama za

krk. Stačilo, aby s ním jednou zatřásl, jako pes s mrtvou krysou, a ozval se praskot kostí. Trokmoi znehybněl. Van ho mrštil stranou.

Gerin kamarádovu zálibu ve vraždění nesdílel. Jediné zadostiučinění, které při zabíjení cítil, bylo vědomí, že ho nepřítelova mrtvola u jeho nohou už nikdy nebude obtěžovat. Pokud mohl, stál při bratrovražedných potyčkách ostatních baronů vždy stranou a bil se, jen když byl vyprovokován, a to se moc často nestávalo.

Trokmoice ale opravdu ze srdce nenáviděl. Zpočátku byla jeho nenávist živena vraždou jeho otce a bratra, ale nyní se pomsta stala jen okrajovou záležitostí. Lesoběžci žili, jen aby ničili. V jeho pohraničních panstvích docházelo k nájezdům barbarů až příliš často. Tyto oblasti pak fungovaly pro civilizovanější jižní část země jako jakýsi nárazník.

Bezmyšlenkovitě se sehnul před letícím kamenem. Druhý se mu odrazil od helmy a Gerin se malinko zapotácel. Dostal zásah oštěpem do kolena, ale bylo to jen škrábnutí. Hrot prorazil štít a zastavil se o krunýř.

Lukostřelci odpověděli salvou smrtících šípů. Na zemi se ocitlo mnoho krvácejících těl, po kterých šlapali jak přátelé, tak nepřátelé. Trokmoici se kolem Gerinových ozbrojených mužů rojili jako smečka hladových vlků, ale postupně se je dařilo tlačit od vesnice k mostu. Jejich vůdci se ale stále nevzdávali a podnikali zběsilé útoky přes Foxova úrodná pšeničná pole. Drtili jeho muže pod kopyty svých lesních poníků, jejich šípy se skrz krunýře zabodávaly hluboko do masa, a ostrými meči usekávali hlavy a ruce.

Vedl je Aingus. Vládl tomuto klanu téměř tak dlouho, co Gerin žil, ale jeho zrzavé vousy se neměnily. Byl skoro stejně vysoký jako Van, i když možná ne tak široký v ramenou. Pyšnil se pozlacenou výstrojí a bronzovou helmou s emblémy. Jeho kočár zdobily zlaté Svastiky a uši jeho obětí. V pravé ruce

držel zakrvácený meč a v levé ruce hlavu Elaboniana, který se mu předtím postavil do cesty.

Jakmile zahlédl Gerina, jeho dlouhá deformovaná tvář se rozzářila širokým úsměvem. „Ctěný Gerin osobně," zvolal. „Chceš, aby si na tvé mrtvole pochutnali supi jako na tvém otci? Chceš se ukázat před tím svým opičím kamarádem, viď, cucáku?" Elaboniansky uměl plynně, i když byl patrný přízvuk jeho rodného jazyka.

Van na něj začal taky řvát, ale Gerin se v tichosti chystal k útoku. Aingus pozvedl meč a jeho řidič, vyzáblý muž v černém rouchu, jehož Gerin neznal, bičem povzbudil zvíře k pohybu.

Vůz se přiblížil. Kopyta koní zněla jako pohřební zvony. Gerin se před prvním Aingusovým útokem bránil svým štítem, když vtom mu přes rameno přeletěl Vanův oštěp a zasáhl jednoho z protijedoucích koní do hrudi.

Zraněný kůň bolestně zaržál a padl k zemi. Stáhl s sebou i druhého koně ze spřežení. Vůz se převrátil a rozlámal. Oba jezdci vypadli ven a přistáli v bahně.

Gerin spěchal k Aingusovi, aby ho dodělal. Trokmoi se zvedl a vyrazil mu naproti. „Tvoje hlava se na mých vratech bude nádherně vyjímat," křikl. Pak už na slova nezbyl čas. Ostří jejich mečů do sebe se zajiskřením zajela a začal krutý boj.

Aingus zuřivě sekal na všechny strany a pokoušel se svého menšího soupeře dostat na první pokus. Gerin se zoufale snažil jeho výpadům odolávat. Kdyby ho nějaká ze zamýšlených ran zasáhla, rozseklo by ho to na dvě půlky. V jednu chvíli se Aingusův meč na okamžik zasekl do Gerinova štítu. Fox bleskově využil situace a zaútočil. Aingus útok odrazil dýkou v levé ruce. Svoji trofej v podobě lidské hlavy ztratil při pádu z vozu.

Barbar byl naprosto neudolatelný. Gerin již ztrácel sílu. Meč mu připadal těžký a štít již byl velmi poškozený. Aingus ale

působil stále silněji. Ačkoli krvácel z ran na krku a paži, neustával v útocích.

Buch! Prásk! Foxův štít se pod dalším silným úderem rozpadl na kusy. A další rozpáral jeho brnění a žebra mu zalila palčivá bolest. Zaúpěl a sesunul se najedno koleno.

Trokmoi považoval boj za ukončený a nahnul se k Foxovi, aby mu uřízl hlavu. Ale na to Gerin čekal. Sebral všechny zbylé síly a zasadil Aingusovi ránu mečem přímo do krku. Spustil se vodopád tmavé karmínově krve a Aingus padl k zemi.

Baron se postavil na nohy. Přišel kněmu i Van, sice zraněný na předloktí, ale jinak samý úsměv. Zamával zakrváceným palcátem a zvolal: „Je po všem, kapitáne! Dostali jsme je!“

„Ještě jsem tady já.“

Gerin sebou cukl. Trokmoiský hlas se ozval blízko, ale jediný seveřan v doslechu byl Aingusův vychrtlý vozka. Pod promočeným pláštěm neměl brnění ani žádné zbraně. Přesto jim kráčel vstříc se sebejistotou

poloboha.

„Vzdej se, hlupáku,“ řekl Gerin. „Nehodlám zabít neozbrojeného člověka.“

„Žádný strachy, hlupáčku z jihu, tady budu zabíjet já a ne ty.“ Blesk Gerinovi na chvíli ukázal seveřanovu bledou kůži, na lebce a čelistech vypnutou jako na bubnu. Oči mu zářily zeleným světlem, stejně jako tomu bývá u koček.

Zvedl obě ruce a začal zpívat. Vzývání vycházelo z hloubi hrdla a bylo velmi monotónní a zvučné. Gerinovi začala tuhnout krev v žilách, protože rozpoznal magický jazyk pohádkových údolí prastaré Kizzuwantny. Ten jazyk znal a dobře věděl, že nepatří do úst arogantního lesoběžce.

Trokmoi spustil ruce a zvolal: „*Ethrog, O Luhuzantiyas!*“

Znenadání se před ním zjevilo samo ztělesnění pekel. Nohy, trup a hlava byly lidské a tvář dokonce neutěšeně půvabná: snědá s orlím nosem a pyšná. Vlnité vousy padaly až na

širokou hruď. Místo rukou měl démon klepeta jako škorpion a z konce páteře mu vyrůstal pásovitý ocas se zářivým ostnem. S hlasitým zabučením, které by spíše odpovídalo projevu býka, se démon vrhl na Gerina a Vana.

Byla to zlá noční můra. Démon se pohyboval rychleji než kterákoli lidská bytost a svůj ocas používal jako oživlý oštěp. Hrot proletěl tak blízko Gerinovy tváře, až ucítil štiplavý zápach jedu. Van dostal zásah do lehkého krunýře a klepeta jeho štít rozcupovala na kusy. Kdyby neuskočil, přišel by o ruku.

Démon oba zasypával neuvěřitelnou spoustou ran a nepolevoval, přestože již silně krvácel a přišel o jedno klepeto. Teprve když mu Van se vší nenávistí uštědřil palcátem několik úderů do lebky a do tváře, démon padl. I v posledních okamžicích sebou zmítal na všechny strany.

Gerin se zhluboka nadechl a chvějícím se hlasem přikázal: „Teď se, čaroději, přidej ke svému démonovi a vrať se do ohnivé jámy, která ho zplodila.“

Trokmoi se od Gerina o několik kroků vzdálil. Jeho dušený smích, který Gerinovi drásal nervy, prozrazoval, že se vůbec nebojí. „Jsi velmi silný muž, Gerine Foxi,“ řekl opovržlivě. „Protentokrát jsi vyhrál, ale my dva se ještě setkáme, to si piš. Jmenuji se Balamung. Dobře si to jméno zapamatuj. Zatím jsi ho slyšel dvakrát a uslyšíš ho znova.“

„Dvakrát?“ Gerin sice zašeptal, ale Balamung ho slyšel.

„Ty si vůbec nevzpomínáš, co? Tak já ti to připomenu. Před třemi lety jsem vyrazil na jih, abych se naučil čarovat. Nechal jsi mě spát ve stáji s koňmi jen proto, že jsi měl plné sídlo nějakýho jižana a jeho poskoků. Až budu v tvém sídle nocovat příště, a to bude brzy, nehodlám spát ve stáji.

No a když jsem dorazil na jih, páchnul jsem jak koňský lejna a v kouzelnické akademii ve městě Elabon mi ukázali jen holé zadky. Sprostě mi nadávali přímo do očí, chápeš! Dostanou se na řadu hned po tobě.

Jenže jak vidíš, nevzdal jsem to. Toulal jsem se přes pouště a hory a učil se od tamních čarodějů, prošedivělých poustevníků a pidlovokých písařů, kterým nevadil můj přízvuk. Musel jsem je jen poslouchat. Pak se mi konečně podařilo najít přesně to, kvůli čemu jsem se naučil kouzlit. V jedné jeskyni daleko v horách Vysoké Kirs jsem našel pozůstatky krále mágů Kizzuwatna a u něj knihu Shabeth-Shiri.

Zemřel přímo tam. Když jsem mu tu knihu vzal z ruky, změnil se v oblak kouře a rozptýlil se. Teď je kniha moje. Zítra ovládnu severní země a za chvíli mi bude malý celý svět!“

„Lžeš,“ řekl Gerin. „Jediné, co tě čeká, je bezejmenný hrob, nad který nebude nikdo chodit truchlit.“

Balamung se znovu zasmál. Tentokrát mu oči plály rudě. „Mýlíš se, hvězdy říkají, že jsem nesmrtelný. Říkají toho mnohem víc. Vidím rozbořenou bránu do tvého vzácného sídla, a to dříve, než druhý měsíc dvakrát oběhne zemi.“

„Nevěřím ti ani slovo,“ zařval Gerin znovu. Rozběhl se kupředu nehledě na mnohá bolestivá zranění na těle. Balamung stál a pozoroval ho s rukama v bok. Fox zvedl svůj meč, ale Balamung se ani nehnul, přestože se ho Gerin chystal rozseknout od temena až po hruď.

Meč prosvištěl prázdným vzduchem. Čaroděj zmizel jako pára nad hrncem. Gerin ztratil rovnováhu a málem upadl. V uších slyšel dlouho Balamungův smích, ale i ten dozněl. „Otče Dyausi na nebi!“ řekl rozechvělý Fox.

Van zamumlal něco v cizím jazyce. „Kapitáne,“ řekl. „Tady máte toho svého mága.“

Gerin mlčky kývl.

Když kouzelník zmizel, začali Trokmoici ztrácet odhodlání a stále rychleji se stahovali k Balamungovu mostu. Po mlhavém oblouku se pohybovali zcela tiše. V šachu držel Gerinovy muže jen jejich zadní voj, a i ten se postupně odebral do bezpečí. Elaboniané se za nimi s nadšeným vítězným jekotem vrhli.

Most však zmizel jako přelud složený z kouřových cihel. Zmatení vojáci padli do rozbouřené řeky a těžké brnění určené k obraně ještě zhoršilo již tak vážnou situaci. Vojáci na břehu řeky kvapně odhazovali svá brnění a spěchali kamarádům na pomoc. Trokmoici na druhém břehu se mohli potrhat smíchy a stříleli jak na tonoucí, tak na jejich zachránce.

Duina museli zachraňovat hned dva muži. Jako vždy jednal impulzivně, a když se most vypařil, byl nejdále od břehu. Ačkoliv neuměl plavat, podařilo se mu zůstat nad hladinou, než se k němu dostal první zachránce. Kdyby ovšem na pomoc nepřiplaval ještě jeden, oba by s největší pravděpodobností utonuli, protože Duin se svého prvního zachránce držel jako klíště a stahoval ho s sebou pod vodu. Vytáhnout se podařilo ještě několik vojáků, ale Balamungova past vzala život nejméně dvanácti mužům.

Gerinovi z divoce rozbouřené řeky naskočila husí kůže. Z vody vylezl Drago Medvěd a vypadal jako Poseidon. Ždímal si své dlouhé vousy se stejnou vervou jako ženy prádlo. Brnění však stále vypadalo jako nové.

Jestli měl někdo pád do vody přežít, pak určitě Drago. Měl sílu jako býk a představivost tak omezenou, že ho nic nedokázalo vyděsit. „Hrůza," prohlásil hlasem, jímž by mohl kácet stromy. Podobně by se vyjádřil i o počasí.

„To teda," zamumlal nepřítomně Gerin. Jakmile se most rozplynul, déšť ustal. Bledý, slabý Nothos blížící se úplňku se najednou vyjímal na obloze plné hvězd, zatímco načervenalý Elleb, ubývající do třetí čtvrti, se právě vydával na západ. Zbývající dva měsíce, zlatý Math a rychlý Tiwaz, nezadržitelně ubývaly a nebyly příliš vidět.

Unavení vojáci se postupně i s několika zraněnými zajatci vraceli do pevnosti. Gerinovi vazalové na ně čekali ve vesnici a provolávali vojákům slávu za to, že zachránili jejich úrodu, nebo alespoň její část. Mluvili tak prostým jazykem, že jim Gerin téměř nerozuměl, ačkoliv mu naslouchal po celý život.

Nařídil utratit deset volů a věnoval jejich tukem obalené stehenní kosti na Dyausův oltář a na oltář boha války Deinose, stojící ve velkém sále. Na všem ostatním si pochutnali vojáci a zapíjeli to nekonečnými proudy jemného zpěněného piva a sladké medoviny. Muži, u nichž boj vyvolal jiné touhy, prohánělí vesnické děvy, které dávaly před cudností přednost dovádění.

Baron se k radovánkám prozatím nepřidal. Namazal si svá zranění, naštěstí nepříliš hluboká, mastí z medu, sádla a svíravých bylin. Pálilo to. Hned poté si nechal do skladiště přivést zajatce, který vypadal nejrozumněji, vysokého světlého barbara svírajícího zraněné rameno, jež mu právě ošetřili. Dva vojáci stáli ve střehu s vytasenými meči, zatímco si Gerin čistil nehty dýkou. Mlčel.

Trokmoie ticho evidentně trochu znervózňovalo. „Co ode mě chcete?“ vyrazil ze sebe. „Jsem Ailechův syn, Cliath. Pocházím z honosného rodu, který sahá do historie již několik generací. Více než by se dalo spočítat na prstech na rukou a na nohou. Nemáte právo se mnou zacházet jako s nějakým póvlem.“

„A kde jsi ty vzal právo okrádat a plenit mou zemi a vraždit mé poddané? Mohl bych z tebe zaživa stáhnout kůži, hodit ji psům a nechat tě samotného vše pozorovat. Nikdo by mi neřekl, že jsem nebyl v právu. Děkuj svým bohům, že tě nedostal Wolfar, protože ten by to s chutí udělal. Když mi ale povíš, co potřebuju, jsi volný. Pokud odmítneš,“ očima přelétl dva vojáky za ním, „vyjdu těmito dveřmi a na nic se nebudu ptát.“

Cliath měl jedno oko nateklé a neviděl na ně. Druhým probodával Foxe. „Jak vám mám věřit, že to neuděláte stejně?“

Gerin pokrčil rameny. „Vládnu této pevnosti již osm let. Lidé na obou březích Niffetu vědí, jakou sílu má mé slovo. Dávám ti své slovo, ale druhou šanci nedostaneš.“

Cliath ho pozoroval. Chtěl se podrbat na bradě, ale bolest mu to nedovolila. Vzdychl. „Co byste chtěl vědět?“

„Řekni mi, co víš o mágovi oděném do černém hávu, který si nechává říkat Balamung.“

„O tom křupanovi? Do téhle bitvy jsem s ním měl máloco do činění a vůbec mi to nevadilo. Když se někdo spolčí s kouzelníkem, nevěstí to nic dobrého. Jde jen o bohatství. Nejde o hrdinství v bitvách. Je to jako vychloubat se, že člověk podřízl krk přivázanému praseti. Ti, co jsou s ním zadobře, mohou být v klidu. Ti, kdo se mu postaví do cesty, a těch moc není, umírají ve strašných mukách, kterým se ani stažení kůže zaživa zdaleka nevyrovná. Slyšel jsem o jednom chudákovi, kterého nechal pomalu požírat zakroucenými, slizkými červy. Prý to byl strašný zápach.

Bude tomu téměř rok a půl, co k nám čaroděj přišel. Od té doby se přátelíme s Bricriovým rodem a se zlodějskými Meriaseky. Já osobně rád vzpomínám na dobu, kdy jsem mohl useknout hlavu, komu se mi zachtělo, aniž bych se nějakému vychrtlému skrčkovi, jako je Balamung, musel zpovídat. Jemu a jeho zpropadenému talismanu!“ Trokmoi si odplivl na blátivou zem.

„Talismanu?“ zajímalo Gerina.

„Jo, talismanu. Viděl jsem ho na vlastní oči. Takový čtverec. Je dlouhý asi jako mé předloktí a stejně široký, ale ne tak silný. Když se Balamung rozhodne někoho začarovat, nebo něco vykouzlit, rozsvítí se jako pochodeň. Viděl jsem to na vlastní oči,“ zopakoval Cliath.

„Umíš číst?“ zeptal se baron.

„Ne, ani psát neumím, a s lítáním je to stejný. Co je vám proboha do toho?“

„To je jedno,“ řekl Gerin. „Už jsi mi toho řekl dost.“ Víc než jsem chtěl slyšet, poznamenal v duchu. Klany Bricriů a Meriaseků žily v nepřátelství již od nepaměti.

Fox hodil barbarovi svůj malý nožík a ten si ho schoval do boty ze surové kůže. Pak ho doprovodil k bráně a pohledy svých lidí ignoroval. Překvapenému vojákovi u brány přikázal, aby ho pustil. Pak Cliathovi řekl: „Jak se dostaneš přes řeku je tvá starost, ale s mojí dýkou tě nikdo nepřepadne.“

Cliath na něj pohlédl jedním zdravým okem a napřáhl k němu levou ruku. „Jsem vám vděčný. Hodil byste se k nám.“

Gerin si s ním potřásl rukou, ale zavrtěl hlavou. „Raději žiji na svém vlastním území, než abych ho zabíral sousedům. Jdi už, nebo se mi v hlavě rozleží, co jsem si způsobil za problémy.“

Zatímco severan uháněl pryč, Gerin se už vracel do rozdováděného sálu a vypadal zasmušile. Pravý Deinos prohánět své válečné psy severními lesy a on sám měl být jejich obětí.

Po pěti nebo šesti džbáncích to již tak černě neviděl. S pomocí jedné z děveček se dopotácel do své komnaty. Ale i když se později věnoval jejímu měkkému poprsí, mysl mu zaplavovaly obrazy zkázy, ohně a smrti na hranicích.

Kapitola 2

Gerin se probudil někdy po poledni. Z přízemí zaznívalo veselí, takže zábava pokračovala zcela jistě až do rána. Znechuceně si pomyslel, že určitě nikdo není na stráži. Kdyby Balamung v noci zaútočil znovu, měl by je jako na dlani.

Dívka se vytratila již během noci. Gerin se oblékl a sešel dolů do haly, aby se poohlédl po svých nejlepších vojácích. Van a Rollan Zabiják divočáků stále probírali bitvu a na stole si v zaschlé medovine kreslili náčrtky. Fandor Zavalitý upíjel medovinu ze džbánu. To byl jeho oblíbený koníček, o čemž svědčil zarudlý nos a obrovský pivní bruch. Na zemi spal Drago zamotaný v kožešinách, a Simrin, syn Widina, pochrupával vedle něj. Po Duinovi nebylo ani vidu ani slechu.

Fox Simrina a Draga probudil a nahnal je nahoru do knihovny. Hudrovali, ale nakonec se poslušně usadili k velkému stolu uprostřed. Podezíravě pozorovali police plné přihrádek se svitky a svazky v kůži. Většinou byli stejně negramotní jako Cliath a čtení považovali za zbytečnost. Gerin byl však natolik zdatný bojovník, že mu jeho výstřednost

tolerovali. Přesto je knihy a téměř obřadné ticho trochu děsily, což se baronovi právě hodilo.

Poškrábal se na zarostlé bradě a vzpomněl si, jak všechny vyděsil, když po smrti svého otce přijel z jihu oholený. O panství se do jeho návratu staral Duinův otec, starý zarputilec Borbeto Ponurý. Když uviděl oholeného Gerina, zvolal: „Z Durenova syna se stala slečinka?“ Gerin se jen zasmál a odpověděl: „Zeptej se své dcery.“ A jeho poddaní ho přivítali salvami smíchu.

Do místnosti vešel Duin zápasící s poklopcem. Ostatní si neodpustili pár oplzlých poznámek a Fandor poznamenal: „S holkama to umíš líp než s koňma, viď?“

„Hlavně mě to víc baví,“ zaculil se Duin. Obrátil se na Gerina a zasalutoval. „Co máte na srdci, pane?“

„Asi tisíc věcí,“ řekl Gerin suše. „Přemýšlím nad tím mostem, který nás mohl stát život.“

„Naprostá záhada, to vám řeknu,“ zamručel Rollan. Měl natržený ret sešitý třemi stehy, a tak mu nebylo moc rozumět. Byl velký a silný, své léno vedl velmi dobře, chrabře bojoval a s ničím si dlouho nelámal hlavu.

„Já s čaroději nemám nic společného,“ řekl Drago po pravdě a kýchnul. „Sakra! Nastydnul jsem.“ A dodal: „Takovým lidem se nedá věřit. Pořád jsou ponořeni v knihách a myslí si, že jsou něco víc.“

„Bejt tebou, tak si dám bacha,“ okřikl ho Widinův syn Simrin.

„Tím jsem samozřejmě nemyslel vás, pane,“ řekl Drago rychle.

„Samozřejmě,“ vzdechl Gerin. „Řeknu vám, co jsem se včera večer dozvěděl.“ Tváře všech se během vyprávění postupně zachmuřovaly, a když Gerin skončil, zavládlo hrobové ticho.

První promluvil Duin. Jak jeho kaštanové vlasy, tak i výbušná povaha prozrazovaly, že mu v žilách proudí trokmoiská krev. Udeřil pěstí do stolu a křikl: „Kašlu na kouzla! Existuje jen jediné řešení. Musíme udeřit dřív, než na nás zaútočí znovu, tentokrát se všemi seveřany.“

Ostatní souhlasně zamručeli. Gerin zavrtěl hlavou. Tomuhle se chtěl za každou cenu vyvarovat. „Nic jiného bych si nepřál,“ lhal, „ale to nepůjde. Na jejich území bychom pro ně byli příliš snadnou kořistí. Podle toho, co mi řekl ten chvástal, trochu času máme. Navrhuji, abychom se vydali na jih do hlavního města a najali si v kouzelnické akademii čaroděje. Pak budeme moci bojovat jako rovný s rovným. Panství Fox se mi opustit nechce, zvláště když je v nebezpečí, ale musím jít já. Mám na jihu stále nějaké kontakty. S Balamungem se vypořádáme, hned jak se vrátím.“

„To je blbost, pane,“ řekl Duin otevřeně jako vždy. „Potřebujeme prostě tvrdě zaútočit, a to hned.“

„Pakliže se chceš postavit kouzelníkovi, Duine, aniž bys měl na své straně alespoň stejně dobrého kouzelníka, jsi blázen. Kdybys měl dobýt pevnost jen s pomocí vrhače kamení, asi by sis taky sehnal svůj vlastní, nebo ne?“

„Asi jo,“ odvětil Duin mrzutě. Ostatní přikývli a Gerinovi se ulevilo. Teď přijde ta složitější část. Když bude mít kliku, ničeho si nevšimnou.

„Skvělé!“ řekl a klidně pokračoval. „Van vás bude v mé nepřítomnosti potřebovat. Když to tu bude mít na starosti, nemělo by se stát nic strašného.“

Nevyšlo to. Dokonce i Fandor a Simrin, kteří měli až doteď hlavy zabořené ve džbánech, k němu překvapeně vzhlédli. Rollan se rozpačitě chopil slova: „Prosím?“ Gerin se pomalu připravoval na vzpouru; ta přišla hned vzápětí. „Bůh ví, že Van Silná paže mnohokrát prokázal, že je udatný bojovník, a také loajální a poctivý poddaný. Navzdory tomu všemu je ale cizinec a nevlastní tady žádnou půdu. Je s vámi neustále na

cestách. Pro nás by bylo krajně nepřijatelné plnit jeho rozkazy. Vždyť tu naše rodiny žijí celé generace.“

Gerin cítil, že se za chvíli přestane ovládat. Přesto si stačil povšimnout, že všichni baroni souhlasně přikyvují. Zachytil Vanův pohled a pokrčení ramen. I když byl drzostí baronů velmi rozhořčen, elegantně od svého původního plánu upustil. „Pokud byste se měli cítit takto, pak na to zapomeňte. Vane, nechtěl by ses ke mně připojit?“

„Rád, kapitáne,“ řekl Van. „Nikdy jsem na jih od Kirs nebyl a o hlavním městě Elabon jsem toho slyšel tolik, že se tam s radostí podívám.“

„Dobrá,“ řekl Gerin. „Duine, máš nejvyšší postavení ze všech. Myslíš, že se v mé nepřítomnosti zvládneš o vše postarat?“

„Ano, nasadím pro to třeba i vlastní krk.“ Toho se Gerin trochu obával. „Dobrá.“ V duchu se za něj přitom pomodlil. Duin je sice statečný a není žádný hlupák, ale chybí mu schopnost zdravě uvažovat.

Drago a Rollan se rozhodli zůstat ve Foxově panství a obranu svých vlastních hradů svěřit vazalům, které poslali zpět. Gerin ve skrytu duše doufal, že budou Duina držet na uzdě. Když ostatní odešli, strávil několik hodin tím, že Duinovi předával instrukce ohledně tisíce možných i nemožných scénářů.

Nakonec dodal: „Informujte všechny podél Západní a Královské cesty. Baroni v pohraničí by měli vědět, co je čeká, aby se mohli připravit na nejhorší.“

„I Wolfar?“

„Jelikož jeho panství sousedí s mým, budeme přes jeho území stejně muset jet. Ten Slizoun je na cestách a jeho pravá ruka, Schild, nezabije posla jen tak pro nic za nic, přestože mě v lásce moc nemá. A měli byste sehnat Siglorela. Je to sice ochlasta, ale také nejmocnější ze všech elabonianských kouzelníků na sever od Kirs. Naposledy jsem slyšel, že je v

sídle Hovana, syna Hagopa, na východ odsud a snaží se mu vyléčit hemeroidy.“

Duin lehce přikývl. Dokonce přišel s vlastním návrhem, což Gerina poměrně překvapilo. „Proč se vlastně, pane, nezastavíte v Ikos a nepožádáte o radu Sibyl?“

„To je opravdu dobrý nápad,“ prohlásil Gerin. „Už jsem tam jednou byl a znamenalo by to jen jednodenní zajížďku.“

Příštího dne si uvědomil, a nikoliv poprvé, že míchat pivo s medovinou se nevyplácí. V plicích cítil palčivě chladný ranní vzduch. Bolelo ho celé tělo a hlava mu třeštila. V uších mu hlasitě zněly zvuky, které za normálních okolností nevnímal, jako skřípot vozu a klapot koňských podkov na kamenné dlažbě. Sluneční paprsky ho naprosto oslepily.

Ale čekalo ho ještě něco horšího. Van už se zcela probral a začal si zpívat. Gerin se chytl za hlavu a zeptal se: „Neznáš nějakou klidnější?“

„Jasně, hned několik,“ odpověděl Van a jal se pokračovat ve svém přerušeném songu.

Gerin pomýšlel i na smrt, ale naštěstí píseň brzy skončila. „Děkuji,“ řekl.

„Za nic, kapitáne.“ Van zvážněl a pokračoval: „Včera jsem byl asi moc unavenej a tomu, co jste nám říkal, jsem nevěnoval moc velkou pozornost. Co je na tom tak hrozného, že se Balamung dostal ke knize Shabeth-Shiri?“

Fox jeho zájem uvítal, už jenom proto, že mohl začít myslet na něco jiného než na své chmury. „Shabeth-Shiri byl tím nejlepším kouzelníkem dávné Kizzuwatny, kde se magie jako taková zrodila a dodnes je v plném rozkvětu. Říká se, že jako první odhalil zákony kouzel a posléze je sepsal, aby je mohl předávat svým žákům.“

„To ale určitě není ta kniha, s kterou se vytahoval Balamung, že ne?“

„Ne. Jednu kopii mám i já, stejně jako každý, kdo se kdy pokoušel proniknout do magie. Není to kniha kouzel, spíše

sbírka principů, z nichž kouzla vycházejí. Díky těmto principům byla kouzla Shabeth-Shiriho daleko účinnější než kterákoli jiná. Stal se vládcem i mágem zároveň. Říká se, že válčil, dokud mu nedošli vojáci, a držel se u moci tak, že k boji používal démony a podobné čáry máry. Jen si představ, jak se asi cítili vojáci, kteří si mysleli, že jsou za řekou v bezpečí, a řeka jim přitom vytopila tábor nebo se změnila v koryto plné krve. Vzpomeň na nás, jak jsme nechápali, co se děje, když na nás po Balamungově mostě připochodoval nepřítel.“

„Rozpaky je slabé slovo, kapitáne.“

„To asi ano. Shabeth-Shiri sepsal i ta nejděsivější kouzla, ale do jiné knihy, kterou nikomu neukazoval. Prý ji chtěl věnovat svému synovi, ale nakonec byl přece jen poražen. Ze strachu, že ovládne celý svět, se proti němu spojili všichni kouzelníci a maršálové z Kizzuwatny. Jeho syn zahynul při vyplenění poslední bašty, Shaushky.“

„Prokletá Shaushka? Ta patřila jemu? Viděl jsem ji na vlastní oči. Leží na sever od Kizzuwatny, na pokraji prérie Shanda. Ukázali mi ji místní lidé. Černočerná pustina. Dodnes tam nic neroste, ani po tolika letech. Jak je to dávno?“

Gerin pokrčil rameny. „Minimálně dva tisíce let. Vítěznému vojsku se však nikdy nepodařilo nalézt ani tělo Shabeth-Shiriho ani knihu. Kouzelníci po ní pátrají dodnes. Legenda praví, že stránky jsou z lidské kůže a že z ní při používání vychází světlo.“ Baron zavrtěl hlavou. „Cliath ji viděl, na to vezmu jed.“

„Povedený ptáček, ten Shabeth-Shiri. Určitě by byl na současného vlastníka knihy hrdý. Vypadá to, že všichni Kizzuwatnani toužili po krvi,“ řekl Van. „Když jsem jel jednou s nomády...“ S kým se Van dostal do konfliktu, se už Gerin nedozvěděl, protože se z nedalekého lesa vyřítily dva stíny.

V prvním stínu Gerin rozpoznal jelena, jenž ovšem ve strachu o život postrádal svou klasickou vznešenost. Ještě než stačil udělat tři skoky, přistál mu na zádech dlouhozubec a

srazil ho k zemi. Útočník několikrát zabořil obrovské tesáky do šíje oběti. Všude tryskala krev, ale po chvíli se její tok zpomalil. Jelenovo zběsilé kopání ustalo.

Útočník, shrbený nad úlovkem, na cestovatele varovně zavrčel. Lehl si pohodlně k oběti a začal se krmit. Pahýlovitým ocasem švihal blaženě ze strany na stranu a rval ze zdechliny kusy masa. Když se muži zastavili, aby se podívali zblízka, znovu zavrčel a odtáhl si svůj úlovek do bezpečí lesa.

Van navrhoval, aby ho z úkrytu vyhnali, ale Gerinovi se moc nechtělo. Dlouhozubci, stejně jako zubři, se mají lovit ve více než dvou lidech. Van tedy své kopí trochu podrážděně odložil. „Někdy s vámi neni žádná legrace," prohlásil.

Fox neodpověděl. Slunce zářící nad obzorem mu náladu trochu spravilo. Pyšně se rozhlédl po zemi, jíž vládnul. Prospívala dobře. A prospívat bude i nadále, pomyslel si.

Území mezi Kirs a Niffet elabonské království přitahovalo kvůli zásobám mědi a cínu. Zároveň mělo výhodnou polohu a tvořilo jakýsi nárazník mezi vnitrozemím a divočinou na severu. V případě ohrožení bylo vždy ponecháno svému vlastnímu osudu.

Z Gerinova území si elabonské království nevzalo ani zrnko obilí ani kilo cínu, což bylo v ostatních pohraničních oblastech spíše výjimkou. Správce severu, syn Caruse Beoa, měl svou posádku v Cassatu, zastíněnou Kirs. Pokud se obyvatelům pohraničí dařilo držet Trokmoie v šachu, království se jim do ničeho nemíchalo.

U Niffetu nebyla na hlavní cestě ani noha. Gerin s Vanem potkali jen jednoho pocestného obchodníka. Byl vychrtlý a ve tváři měl útrpný výraz. Když je cestou na sever míjel, důstojně jim pokynul na pozdrav. Na rameně mu seděla kočka s jedním uchem, která si Gerina se zájmem prohlížela.

Začalo se připozdívat. Baron přinesl z nedaleké farmy pár slepic. Van kroutil hlavou nad tím, jak dlouho Gerin se sedlákem smlouval. „Proč si jednoduše nevezmete, co

potřebujete, jako každý pán?“ zeptal se. „Ten křupan je vaším poddaným, nebo ne?“

„To je pravda, ale není to můj otrok. Baron, který se ke svým poddaným chová jako k soumarům, může počítat s tím, že se jeho království rozpadne při první neúrodě. A dobře mu tak. Já takový blázen rozhodně nejsem.“

Našli si tábořiště na přenocování. Gerin zakroutil slepici krkem a krev nechal vytéci do díry v tmavé úrodné zemi, kterou vykopal. „To by mělo všechny potulné duše uspokojit,“ řekl. Oškubal ji, vyvrhnul, napíchl na rošt a dal ji péci nad oheň.

„Všechny, které by raději daly přednost naší krvi,“ řekl Van. „Kapitáne, duchové na planinách Shanda mají opravdové tesáky a nebojí se ohně. Jen kouzla nomádských šamanů je dokážou držet zpátky, ale pokud je většina měsíců tmavých, někdy ani ta nepomůžou. Nehostinná oblast.“

Gerin mu věřil každé slovo. Místům, která v jeho otrlém příteli vzbuzují obavy, by se člověk měl vyhnout velkým obloukem.

Střihli si o první hlídku. Van se během několika sekund zachumlal do přikrývky a začal strašně chrápat. Gerin pozoroval Tiwaz a Math, jejichž úzké srpky byly v soumraku sotva viditelné. Zatímco oba zapadaly, vyšel Nothos v úplňku. V jeho slabém našedlém světle působila okolní krajina tajemně. Malé noční bytosti bzučely a švitořily všude kolem. V ohništi zbylo jen několik žhavých uhlíků a začali se zjevovat duchové.

Ani dnes v noci se mu jejich obrysy zachytit nedařilo. Měnily se příliš rychle. Duchové kroužili kolem zdroje krve jako žízniví komáři. Gerin měl jejich bzukotu plnou hlavu. Mnozí mluvili již dávno zapomenutými jazyky. Některým téměř rozuměl, ale neslyšel žádná opravdová slova, jen hluk a kvílení.

Fox věděl, že kdyby se jeden ze stínů pokusil chytit, proklouzl by mu mezi prsty jako mlha. Mrtví mají jen sinalou podobu živých. Duchové, vděční za každý kontakt s krví, se mu snažili lichotit, ale Gerin slyšel jen zvuk podobný šelestu větru. Kdyby jim neobětoval

krev nebo kdyby neměl oheň, pravděpodobně by ho přivedli k šílenství.

Hlídku měl do půlnoci. Pozoroval hvězdy, Nothos v úplňku a stíny duchů, dokud nad obzor nevystoupil měděný srpek Ellebu. Nerušil ho nikdo. Jen málokdo se odvážil cestovat v noci.

Jakmile se Gerin Vana dotknul, ten jako zkušený bojovník okamžitě prozřel. „Duchové jsou dnes dost zlí," zamumlal baron a usnul.

Při rozbřesku ho Van probudil výskotem, čímž Gerina trochu vyděsil. Snažil se otevřít oči a řekl: „Připadám si, jako bych měl hlavu plnou písku. Zbláznil ses?"

„Vždyť je ráno, nebo snad ne?"

„To jo, ale zatraceně brzo ráno. Když jsem žil v hlavním městě, nepromluvil nikdo dřív než v poledne."

Gerin posnídal tvrdý chleba, sušené ovoce a uzené maso, a vše zapil hořkým pivem. Z chleba moc nadšený nebyl. Vydržel sice dlouho a nekazil se, ale on věděl proč. Ani broukům totiž nechutnal.

Povzdechl si, protáhl se a jal se oblékat svou výzbroj. Při nasazování helmy zavadil o staré zranění na uchu a zaúpěl. „Ptáci zpívají, slunce svítí, co si mám co stěžovat?" řekl.

Van si ho zvědavě prohlédl. „Je vám dobře, kapitáne?" zeptal se ustaraně.

„Ano i ne," řekl Gerin zamyšleně. „Tentokrát na tom ale poprvé, co jsem se vrátil z jihu, vůbec nezáleží. Nemám teď nad věcmi žádnou kontrolu a nějakou chvíli to ještě potrvá.

Když někdo nadělá do hrnce s polívkou, je to Duinova věc a musí to vyřešit beze mě. Na jednu stranu jsem rád, že jsem z toho kolotoče vypadl, ale zároveň se bojím, že to beze mě nepůjde. Je to jako běžet dlouhou trať a zastavit se těsně před cílem. Zvykl jsem si na to vypětí a teď se cítím jako ryba na suchu.“

Pokračovali směrem na jih, ale rozhodně ne v tichosti. Van vytáhl ze svého ruksaku hliněnou flétnu a začal „muzicírovat“. Gerin se slušně zeptal, jestli chodil na hodiny k duchům, ale on jen pokrčil rameny a hrál dál.

V místě, kde spolu hraničila území Gerina a Palina Orla, stály u cesty dvě strážnice. Dvě skupinky vojáků hrály na cestě hru v kostky. Jakmile uslyšeli povoz, přestali hrát a skočili po zbraních.

Gerin si ostražité vojáky pohrdavě prohlédl. „Sláva!“ řekl. „Kéž byste byli tak pozorní i minulé léto, když jste nechali na jih proklouznout Wacha a jeho bandu.“

Kapitán stráže nervózně přešlápl. „Jak jsem mohl vědět, pane, že zfalšoval průvodní list?“

„Podle podpisu a pravopisných chyb. Vždyť ten hulvát skoro neuměl psát. Teď už je to jedno, ale jestli se něco podobného ještě přihodí, budete si hledat nového pána někde u protinožců. Můžeme pokračovat?“

„Zajisté, pane.“ Stráž se stáhla. Když minuli starověký hraniční kámen oddělující jeho území od Palinova, zamával Gerin mečem na pozdrav. Palinovi lidé pozdrav opětovali. Tyto dva rody žily v míru již po staletí. Kámen se zašlými rytinami pokrytými šedozeleným mechem se za tu dobu propadl zpoloviny do země.

Když se dostali z doslechu, Van se obrátil na Gerina a řekl: „Když jsem do vaší země přijel poprvé, myslel jsem, že je Palin Orel výtečný bojovník, soudě podle jeho jména. Vůbec mě nenapadlo, že to má spojitost s jeho nosem.“

„No, není to žádný Carlun, to v žádném případě.“ Gerin se pobaveně zasmál. „Ale dokáže se svými pány udržet pořádek a já se na jeho území mohu cítit v bezpečí i v noci.“

„Nechcete u něj přenocovat?“

„To opravdu nechci. Má čtyřicetiletou sestru, která je ještě svobodná a celá žhavá do vdávání. Chudák holka. A to není všechno. Hrozně špatně vaří. Když jsem byl u Palina posledně, myslel jsem, že pojdu. Břicho mě bolelo ještě týden poté.“

Nakonec se rozhodli přenocovat v polorozpadlém sídle jednoho z místních pánů. Raff Pohotový byl silnější postavy a vypadal jako ze staré školy. Vousy zastřižené do špice mu sahaly téměř po pás. Svou klidnou povahou připomínal Draga, jen k čistotě měl poněkud odlišný přístup.

Na večeři nikterak nešetřil. Dal připravit čerstvě poraženou krávu, ke které se podávaly dušené žáby a mušle z nedalekého rybníka, čerstvě upečený chléb, borůvkový koláč a jemné ořechové pivo na zapití.

Gerin si spokojeně odfrkl, povolil si pásek a, ačkoli se mu do toho moc nechtělo, jal se Raffovi vyprávět neblahé zprávy. Hostiteli se samozřejmě nelíbilo, co slyšel. Slíbil, že o všem zpraví ostatní. „Pochybujete tedy, že vaši muži barbary na Niffetu udrží. Chápu vás správně?“ zeptal se.

„Ano. Obávám se, že se jim to nepodaří.“

„Budu o všem informovat sousedy, ale nemyslím si, že to k něčemu bude. Všichni se teď místo na sever soustředíme na jih. Bojíme se, že se k nám přenesou problémy z Bevonova území.“

„Tam se bojuje?“ zeptal se Van s trochou nadějí v hlase.

„To si pište, že ano. Jeho čtyři synové se přou o následnictví, a to je starý pán ještě naživu. Jeden z nich ukradl Palinovi dvacet ovcí, mizera.“

Vzhledem k situaci vyrazili časně ráno ještě před východem slunce. Na cestu si svítili pochodní, která je zároveň chránila

před duchy. Než sluneční paprsky zahnaly poslední stíny, Gerinovi přesto vstávaly vlasy hrůzou.

Celé ráno se co nejrychleji přesouvali přes Bevonovo panství zmítané sváry. Všechny hrady byly zavřené a vojáci na hradbách si oba muže přísně prohlíželi. Zastavit se je však nepokusil nikdo.

Kolem poledne zaslechli nedaleko řinčení zbraní. Van ihned zpozorněl, ale Gerin chtěl být co nejdříve v hlavním městě a nehodlal se do cizích záležitostí nechat zatáhnout.

Ukázalo se, že nemá na výběr. Na cestě se znenadání objevili dva kopiníci a jeden lučištník, kteří evidentně utíkali z boje. Jeden z nich si oba rychle změřil a vykřikl: „Další zrádci!“ Jeho kopí prolétlo přesně mezi nimi, jako kdyby muž v rychlosti nevěděl, na koho zamířit.

Druhou šanci již nedostal. Gerin měl svůj luk vždy po ruce a cíl zasáhl přesně. To už se na jejich vůz řítili zbývající bojovníci. Gerin i Van seskočili, aby se s nimi mohli vypořádat.

Boj netrval příliš dlouho, ale byl o to krutější. Pěšáci se již smířili se smrtí a nechtěli se dát lacino. Fox zachoval jako vždy klidnou hlavu a zasadil jednomu chudákovi smrtelnou ránu mezi žebra, právě když se krčil před jedním jeho úderem. Muž vychrchlal trochu krve a byl na místě mrtev.

Baron se otočil, aby pomohl Vanovi. Ten však žádnou pomoc nepotřeboval. Prvním úderem sekery zasáhl protivníkovo kopí a druhým mu prorazil helmu i s lebkou. Jedinou známkou toho, že vůbec bojoval, byla malá ranka nad kolenem. Van se za koleno chytil a postěžoval si: „Ten hajzl mě dostal. Už jsem na to moc starej.“

Vítězství mělo pro Gerina nepříjemnou příchuť. Elaboniané jsou takoví blázni! Místo aby se připravovali na nebezpečí, které vzejde ze severních lesů, vraždí se mezi sebou. A teď se ukázalo, že je Gerin stejný jako ostatní. Z bojovníků, kteří

mohli hrdinně čelit Trokmoicům, zbyly jen dvě ztuhlé mrtvoly. Kvůli němu.

„Vy jste důležitější než oni. Máte poslání," řekl Van, když se s ním Gerin o své myšlenky podělil.

„To doufám." Ve skutečnosti si vůbec nebyl jist, zda budou jižní čarodějové schopni před Balamungem a knihou Shabeth-Shiri obstát.

Konečně na obzoru spatřil strážnici Bevonova jižního souseda Ricolfa Rudého a ulevilo se mu. Dvojnásobný stav mužů ho nikterak nepřekvapil.

Baron opětoval pozdravy vojáků. Několik jich znal osobně. Při své poslední cestě na jih totiž v Ricolfově sídle strávil několik příjemných týdnů. „Už jsme vás dlouho neviděli, lorde Gerine," řekl jeden z nich. „Ricolf vás určitě rád uvidí."

„I já jeho. Je jako můj nevlastní otec."

„Mír s vámi," pronesli vojáci na rozloučenou.

„I s vámi." Van se postaral o příhodný pozdrav. Místním zvyklostem se naučil velmi rychle.

Slunce pomalu zapadalo a Gerin zaslechl první tiché nářky zemřelých. Ricolfův hrad byl nadohled, temná silueta na pozadí červánků. Vysoko v oblacích zakřičel orel. Van se svým bystrým zrakem zaměřil na mraky a po chvíli našel malou pohybující se tečku. „Napravo od nás," řekl. „To je dobré znamení."

„Já na taková znamení nevěřím," řekl Gerin. „Jsou příliš neurčitá. Jak se pozná, že se týká právě nás? Mohl ho zahlédnout kdokoli."

Z Ricolfovy strážní věže se ozval chlapecký hlas: „Kdo přichází do sídla Ricolfa Rudého?"

„Jsem Gerin, zvaný Fox, přítel tvého pána Ricolfa, a můj souputník se jmenuje Van Silná paže. Při Dyausovi a Rilynovi, bozích přátelství, prosíme o přenocování."

„Vyčkejte, prosím," prohlásil mladík. Po chvíli Gerin uslyšel Ricolfův hluboký hlas: „Cože? Hned je vpusť, ty

trdlo!“ Padací most se otevřel a Ricolf zvolal: „Ve jménu Dyause a Rilyna, vítej, Gerine! I ty, Vane Silná paži.“

Ricolfův hrad byl promyšlenější než Gerinova hraniční pevnost. Místo dřevěné palisády ho lemovaly kamenné zdi a širší, hlubší příkop. Vodní hladinu pokrýval slizký zelený porost a z příkopu stoupal odpudivý zápach. Podle občasných vlnek Gerin předpokládal, že kromě vodních rostlin tuto plochu obývají i nějací živočichové.

Ricolf své hosty přivítal hned u brány. Byl zavalité postavy, kolem padesátky, a měl hranatou zarudlou tvář a modré oči. Na sobě měl moderní kostkované kalhoty a košili, zatímco meč zavěšený u pasu si již zažil své. Od minula trochu Zešedivěl, i vrásek kolem očí a úst přibylo.

Když Gerin sestoupil z vozu, Ricolf ho nadšeně objal. „Velký Dyausi, jak dlouho jsme se neviděli? Deset let? Stal se z tebe pořádný chlap. Je to tak. Deset let. Přitom od sebe bydlíme jen pět dní cesty. To se musí změnit!“

Gerin se z jeho sevření vyprostil a řekl: „Máš naprostou pravdu, ale pochybuji, že jsme během těch let měli pět dní volna.“ Jal se vysvětlovat, proč jede na jih. Ricolf jen zachmuřeně pokyvoval hlavou. Gerin pokračoval: „Pokud nám obchodníci nelhali, pak sis taky užil své.“

„To ano,“ souhlasil Ricolf. „Než jsem minulou zimu poslal svého nenáviděného bratrance Saruse na onen svět.“ Pak se podíval na Vana. „Tak tohle je ten nový poručík? Myslel jsem, že všechno, co jsem o něm slyšel, jsou nesmysly. Teď ale vidím, že ne.“

„Spíše přítel,“ řekl Gerin a představil je. Van působil velmi důstojně. Jeho obrovská ruka Ricolfovu zcela pohltila.

„I tebe zdravím, Vane Silná paži. Můžete u mě zůstat, jak dlouho budete chtít.“ Otočil se zpět na Gerina a zeptal se: „Co takhle dát si před večeří vodní lázeň, abyste se po cestě trochu vzpamatovali? Času máte dost.“

„Koupelna?“ zíral na něj nevěřícně Gerin. „Myslel jsem, že dokud nepřejedu přes hory, budu muset mrznout v ledových potocích nebo páchnout jako hromada hnoje.“

Ricolf byl evidentně potěšen. „Pokud vím, tak jsem v téhle oblasti první, kdo ji má. Nechal jsem si ji udělat v létě, když jsem rozeslal zprávu všem baronům v okolí, že pokud by se někdo chtěl ucházet o ruku mé dcery Elise, je vítán. Doufal jsem, že tak lépe rozhodnu, kdo je ten pravý. Má žena mi žádné syny nedala, a jelikož na další svatbu vůbec nepomýšlím, žádní legitimní synové mě stejně nečekají. Měl jsem tři levobočky. Do jednoho z nich jsme vkládal velké naděje, ale před dvěma lety všichni zemřeli na zápal plic. Chudáci kluci. Po mé smrti všechno zdědí manžel Elise. I ty jsi určitě dostal pozvánku, Gerine. Jsi pořád svobodný?“

„Ano, jsem. I pozvánku jsem dostal, ale přijet jsem nemohl. Dostal jsem šípem do ramene. Bál jsem se s tím zraněním cestovat, a tak jsem musel pozvání odmítnout.“

„Máš pravdu. Už si vzpomínám. Byl jsem velice zarmoucen. Co Duřen a Dagref zemřeli, nemáš to moc jednoduchý, co?“

„Nikdy jsem vládnout nechtěl,“ povzdychl si Gerin. „Otec vždy počítal s Dagrefem. Byl starší a ještě ke všemu rozený bojovník. Kdo by si pomyslel, že je Trokmoici dostanou oba najednou? Otec určitě ne. Já jsem holt přežil.“

Změnil téma. Nerad o otci mluvil. „Raději mi rychle ukaž tu koupelnu, nebo si psi pomyslí, že jsem jejich dnešní večeře.“ Přitom hladil pejska, který mu očichával boty. Vrtěl ocasem sem tam a když se na Gerina podíval, vyplazil jazyk. Gerin mu byl povědomý.

„Ruffiane, vypadni!“ obořil se na něj Ricolf, ale pes se ani nepohnul. „Myslí si, že mu to tu patří,“ zamumlal. „Lázeň je támhle. Zařídím, aby se vám postarali o koně.“

Kádě byly vysekány z vápence a horní okraj lemovaly nádherné rytiny říčních bohů a mořských nymf, z čehož Gerin

pochopil, že si je Ricolf nechal dovézt z jihu. Místní řemeslníci tak dobří nejsou. Fox se pohodlně usadil do horké vody a řekl: „Ricolf na nápadnících rozhodně nešetří. Nikdy bych nevěřil, že se cestou vykoupem."

Van svým mohutným tělem vytlačil spoustu vody, ale přesto spokojeně zamručel. Zeptal se: „Jaká je ta jeho dcera?"

Gerin si z vousů opláchl mýdlo. „Nemám nejmenší tušení. Před deseti lety byla ještě malá a pohublá. Jestli si dobře vzpomínám, chtěla být kluk."

Po koupeli se usušili a Van se jal leštit svůj kyrys. Gerin si raději oblékl modrou košili a černé kalhoty, aby to také nemusel absolvovat.

„Ty můžeš jít se svojí výbavou kamkoli," řekl, „ale já bych s ní vypadal jako žoldák. I takhle budu vypadat divně. Budou určitě nastrojený a nafoukaný jako vždycky." Mávl zženštile rukou a řekl: „Mají tak hezký přízvuk."

„Vám se moc nezamlouvají, co, kapitáne?"

Gerin se ironicky zasmál. „To je na tom to nejlepší. Nejšťastnější chvíle svého života jsem zažil právě na jihu. Z části jsem srdcem jižan, ale u nás to nesmím dávat najevo."

Ricolf je zavedl do dlouhého sálu. Na západní straně se před Dyausovým oltářem pálily hory tukem obalených kostí. „Ty si ho tedy předcházíš," řekl Gerin.

„Zaslouží si to." Ricolf se obrátil k mužům, kteří již seděli u stolu. „Dovolte, abych vám představil lorda Gerina, zvaného Fox, a jeho druha Vana Silnou paži. Pánové, tohle je Rihwin Fox..."

Gerin si muže, který sdílel jeho přezdívku, pozorně prohlédl. Rihwin učinil totéž. Z jeho hladce oholené tváře ale Gerin nic nepoznal. Jemné rysy ukazovaly spíše na jižanský původ. Měl na sobě volnou zelenou tógu a zlatý kroužek v levém uchu. Jižanský styl se Gerinovi vždy líbil. Náušnice však považoval za příliš výstřední.

Ricolf mezitím pokračoval v představování: „Rumold Dlouhý luk, Laidrad Dobyvatel, Wolfar Sekyra...“

Gerin ze sebe soukal zdvořilostní fráze. Wolfar byl jeho západní soused, trochu zavalitější postavy a tmavší pleti. Měl husté obočí, neupravené černé vlasy a vousy, sahající mu až do pasu. Před dvěmi lety, než se Wolfar vydal ucházet se o ruku Ricolfovy dcery, se spolu střetli kvůli nějaké malicherné záležitosti.

Zatímco Ricolf představoval ostatní nápadníky a členy domácnosti, Gerin dostával hrozný hlad. Nakonec Ricolf prohlásil: „A nakonec to nejlepší, má dcera Elise.“

Baron koutkem oka zahlédl, jak Van sundává helmu a klaní se. To, co Elisiny dlouhé zlaté šaty skrývaly, Gerinovi připomnělo, jak se mladé dívky dokáží během dospívání změnit. Trochu zalitoval, že zde u žen není obvyklý moderní a poněkud strohý jižanský styl, ale i tak to byl nádherný pohled. Dlouhé hnědé vlasy jí padaly přes ramena.

Učarovaly mu její veselé hnědé oči. „Vás si dobře pamatuji, lorde Gerine,“ řekla. „Když jste tu byl naposledy, houpal jste mě ještě na kolenou. Časy se mění.“

„S tím bych souhlasil, má paní,“ řekl přesvědčivě.

Sedl si, aniž by věnoval pozornost vedle koho, a tak se ocitl mezi Rihwinem a Wolfarem. „Tak na kolenou jste ji houpal?“ řekl Rihwin s měkkým jižanským přízvukem. „Lhal bych, kdybych tvrdil, že po něčem takovém netoužím, a troufám si tvrdit, že ani ostatní pánové by nic nenamítali. A vy si sem jen tak přijdete a prohlásíte, že jste takového snu již dávno dosáhl. Měli bychom si na vás všichni dávat pozor.“

Zvedl svou číši k přípitku a šibalsky se usmál. Gerinovi jeho úsměv připadal upřímný a vypil svůj pohár až do dna. Rihwinovi pivo podle výrazu v tváři příliš nechutnalo. Stejně jako většina jižanů, i on dával pravděpodobně přednost vínu, ale tady na severu moc vinic není.

Gerin ucítil dloubnutí do žeber. Když se otočil, šklebil se na něj Wolfar, přičemž obnažil sbírku svých ohyzdných zubů. Gerin byl přesvědčen, že mu v žilách proudí krev vlkodlaků. Během dorůstáni měsíce se jeho ochlupení výrazně měnilo. Když byly před třemi lety v úplňku dva měsíce zároveň, Nothos a Math, povídalo se, že se sám vydal do trokmoiských lesů a vraždil jako šelma.

Nyní působil celkem civilizovaně. „Jak je, Foxi?“ zeptal se.

„Až do nedávna to šlo,“ řekl Gerin klidně. Koutkem oka viděl, jak Rihwin pozvedl obočí. Taková gesta pozoroval častěji na sobě samém než na ostatních. Zdálo se, že zabodoval.

Když konečně přinesli jídlo, skučel hlady. Ricolfovi kuchaři neměli k dispozici koření, která znal Fox z jihu, ale večeře byla dobrá a kuchaři se osvědčili. Hovězí servírovali jak pečené, tak vařené, dále dozlatova grilovanou drůbež, skopové a žebírka na kyselo a k tomu všemu ještě donesli smetanový sýr, hustou polévku a hory čerstvého chleba. Ricolfovo dobré pivo bylo jako třešnička na dortu. Děvečky s plnými podnosy poletovaly sem tam, aby hltající nápadníci nestrádali.

Rihwin a ještě asi dva další nenápadně plácali kolemjdoucí slečny po zadku. Nebylo by asi vhodné se ucházet o ruku Ricolfovi dcery a přitom udělat dítě služebné. Van takové starosti neměl. Když se k němu jedna dobře stavěná dívka přitočila, bez okolků ji pevně chytl kolem pasu a políbil. Zaječela, až málem upustila tác. Snažila se vyprostit a chuděra celá zčervenala. Přesto se na něj nakonec usmála.

Kosti házeli hosté za sebe na podlahu, kde se o ně rvali Ricolfovi psi. Sluhové je od sebe odtrhli, jen když rvačka trvala moc dlouho. Štěkot psů i tak převládal.

Pachů se tu mísilo hodně. S vůní pečeného masa soutěžily psí a lidský odér, a kouř z loučí a velkého krbu vedle Dyausova oltáře tvořil dusivý mrak.

Gerin se tak nacpal, že se téměř nemohl pohnout. Vypadal spokojeně. Když Elisa v doprovodu dvou služebných odcházela, všichni povstali. Až teď se všichni dali do pořádného pití a hraní.

Gerin o Wolfarovi věděl, že je fanatikem do hry v kostky, ale tentokrát z nějakého důvodu hrát odmítl. „Skončil jsem s tím," prohlásil nadutě a baronův komentář ignoroval.

„Kéž bych to dokázal já," zamumlal jeden, který právě prohrál.

„Proč bys nemohl? Když to dokázal Wolfar," řekl Rihwin. Gerin se na něj pobaveně podíval. Rihwin mu byl sympatický. Na svém hradě si jižanského umění nadsázky příliš neužil. Nikdo by to nepochopil. Rihwin na Gerina uličnicky mrknul. Poznámka byla možná věnována jen jemu. Foxe vždy potěšilo, když ho nějaký rozený jižan bral jako sobě rovného. Na jih od Kirs žilo totiž hodně snobů. Potěšení bylo o to větší, že se terčem jeho humoru stal Wolfar.

Rihwin svým zevnějškem na velkého milovníka piva nevypadal, ale opak byl pravdou. Gerin se s ním snažil držet krok, seč mohl, a lil do sebe jeden džbánek za druhým, dokud se s ním celá místnost nezačala točit. Poslední věc, kterou si ještě jasně pamatoval, byl Van zpívající bitevní píseň, bušící přitom mečem do stolu.

Ke svému překvapení se druhý den ráno probudil v posteli. Vůbec netušil, jak a kdy se tam dostal. Z vedlejšího pokoje se ozývaly vzdechy a Vanův zvonivý smích. Van v noci rozhodně nelenil.

Přede dveřmi do pokoje našel kbelík se studenou vodou. Polil si hlavu a vyšel na zahradu, kde Ricolf již pilně cvičil svoji lukostřelbu. Přestože se nijak nesnažil držet krok se svými hosty, vypadal celkem unaveně.

„Takhle to tady vypadá každou noc?" zeptal se Gerin.

„Proboha, jen to ne! To bych nepřežil. Ne, dnes večer vyhlásím, koho jsem vybral. Pak tu bude dusno. Už je pozoruji

víc než rok a se všemi jsem si promluvil. Jen chudák Sigiber z jihu zahynul v bitvě. Konečně jsem dospěl k závěru.“

„Kdo to bude?“

„Umíš držet jazyk za zuby? To je ale hloupá otázka. Samozřejmě že ano. Už jako malý jsi to uměl. Takové věci se nemění. I když je lehce strojený a přezdívá se mu Loutka místo Fox, je Rihwin zdaleka nejlepší. Po něm dlouho nikdo, pak možná Wolfar.“

„Wolfar?“ podivil se Gerin. „To nemyslíš vážně.“

„Ale ano. Vím, že jste si párkrát vjeli do vlasů, ale nemůžeš popřít, že je dobrým bojovníkem. Není ani tak hloupý, jak vypadá.“

„Ale je zlý. Když se mi jednou dostal k tělu, málem mi ukousnul ucho.“ Foxe teď napadlo něco jiného. „A co tvoje dcera? Koho by si vybrala, kdyby dostala možnost?“

Ricolfa otázka trochu zaskočila. „Na tom přeci nezáleží. Udělá, co řeknu.“ Vrátil se ke svému luku.

Gerin už chtěl vyrazit na cestu, ale dobře věděl, že jeho starý přítel by jeho zmizení před zásnubní večeří považoval za neslušné. Celý den tedy odpočíval, prohlížel si Ricolfovy knihy a pronesl pár slov s některými z nápadníků.

Odpoledne se objevil Van s úsměvem na rtech. Přicházel ke Gerinovi a přitom si mnul mozol na pravém ukazováku, kde nosíval velký stříbrný prsten. „Aspoň si mě bude dobře pamatovat,“ pronesl Van na vysvětlenou.

„Ty, nemyslím si, že by na tebe zapomněla.“

„Asi máš pravdu,“ prohlásil Van šťastně.

Chvíli před setměním se u Ricolfovy brány objevil potulný pěvec s prosbou o nocleh. Baron souhlasil pod podmínkou, že po oznámení Elisiných zásnub zazpívá. Pěvec Tassilo bez váhání přitakal. „Proč ne?“ řekl. „Jsem pěvec. Od toho jsem tu.“

Jídlo bylo stejné jako předchozí večer. Tentokrát dal ale Ricolf otevřít džbány červeného vína z jihu a nechal přinést rytony ze slonoviny a poháry z kvalitního sithonianského skla s loveckými výjevy a s vyobrazením božích skutků. Gerinova šetrná duše zaplakala nad tím, kolik to Ricolfa muselo stát.

Rihwin, který svůj triumf zcela evidentně očekával, a své zbožňované víno celý rok neochutnal, začal pít v takovém tempu, že mu nestíhali dolévat. Zpočátku se to na něm nijak neprojevilo. Místo toho zasypával své druhy královskými drby, sice rok starými, ale pro Gerina novými.

Pak hostina skončila a sál zahalilo nervózní ticho.

Ricolf se zrovna chystal k proslovu, když Rihwin vylezl na stůl. Ten se pod jeho vahou prohnul a zavrzal. Rihwin opileckým hlasem zařval: „Veršotepče, nalaď nějakou veselou!“

Tassilo, který měl sám dost a vypil toho víc, než uměl spočítat, spustil na mandolíně divokou melodii a Rihwin se dal do tance. Gerin se nestačil divit, ale byl si jist, že Ricolfovi se tohle líbit nebude. Rihwinovi se však zdál tento tanec příliš usedlý a přešel na zběsilý, dupavý nomádský tanec.

Ricolf jeho vystoupení udiveně sledoval a zdálo se, že uvnitř trpí v žáru pekelných plamenů. Přišel téměř na mizinu jen proto, aby se u něj nápadníkům líbilo a aby to u něj vypadalo stejně elegantně jako na jihu. Takhle se mu odvděčí?

Rihwin se poté s výkřikem postavil do stojky a nohama kopal do rytmu hudby. Tóga se mu sesunula přes hlavu a všem se odhalilo jeho nahé tělo.

To stačilo. Služebné rychle vyprovodily Elise ze sálu. Gerin nestačil zachytit její výraz, ale měl pocit, že převažovalo pobavení.

Ricolf zoufale zvolal: „Právě jsi svým tancem znechutil nevěstu!“

„To je mi úplně fuk,“ řekl Rihwin pobaveně. „Pokračuj, pěvce!“

Kapitola 3

Ricolf už toho moc nezmohl. Snažil se vše zachránit tím, že za vítěze prohlásil Wolfara Sekyru. Wolfar zdvořile zabručel, což Ricolfa vyvedlo z rovnováhy ještě více. Ozvaly se příležitostné výkřiky nadšení, včetně cynického od Rihwina.

I Gerin Wolfarovi pogratuloval, jakkoliv neupřímně. Poté se odebral do své komnaty s tím, že musí za rozbřesku vyrazit. Způsobně tak opustil oslavu vítězství svého nepřítele. Van již dávno zmizel s nějakou děvou a džbánkem vína. Bujarou oslavu v sále zcela ignoroval. Lampa u Gerinovy postele měla tvar lidské ruky. Sfoukl oheň planoucí z prostředníku a usnul.

Probudilo ho bouchání na dveře. Srpek Ellebu dosahoval výše hradeb a oknem do pokoje pronikaly slabě růžové paprsky světla. Do východu slunce zbývaly dvě nebo tři hodiny.

Gerin zašmátral po svých šatech. Bolela ho hlava. Vklouzl do kalhot a kolem pravé ruky si omotal košili, aby se mohl bránit. Bouchání neustávalo. S kudlou v ruce se rychle přiblížil ke dveřím a otevřel je.

Ať už chtěl zvolat cokoli, výkřik mu uvízl v hrdle. „Velký Dyausi, Elise, co tady děláte?“ zeptal se. Málem ji nepoznal. Neměla na sobě šaty a nebyla nastrojená. Stála tam v jezdeckých botách a kalhotách. Měla na sobě kabátek z ovčí kůže, který zakrýval její ženské křivky, a za opaskem nůž. Vlasy měla sepnuté nahoru a zakryté koženou cestovní čapkou.

Dlouho hleděla na ostří nože v jeho levé ruce, které odráželo uhasínající světla pochodní z chodby. Poté se kolem překvapeného Foxe protáhla a zavřela dveře. Promluvila tiše a rychle: „Potřebuji pomoc, lorde Gerine. Ze všech mužů tady mi můžete pomoci jen vy. Byla jsem ochotná hrát otcovu stupidní hru, dokud existovala šance, že vybere manžela, kterého bych dokázala snést. Ale Wolfar Sekyra...“

Gerin litoval, že tolik pil. V hlavě mu hučelo a nemyslelo mu to. „Každý ví, že Wolfara rád nemám, ale co po mně chcete?“ zeptal se, ačkoliv odpověď znal.

Podívala se na něj svýma velkýma očima. „Vím, že jedete do hlavního města. Vezměte mě s sebou. Má matka pocházela z jihu, takže tam mám příbuzné. Nebudu vám překážet. Jsem svému otci dcerou i synem zároveň a v přírodě se o sebe dokážu postarat jako válečník.“

„Cožpak nechápete, že to nejde?“ přerušil ji Gerin. „To nepřichází v úvahu. Už takhle jsem synem smrti, kdyby vás tady někdo našel.“ Tahle myšlenka ho samotného vyděsila. „Dobrý bože, kde máte služebné?“

„Jakmile jsem zjistila, že otec zvolil Wolfara, dala jsem jim do pití uspávadlo. Ty husy pořád litovaly bláznivého Rihwina. Není to špatný chlapík, i když se chvílemi chová jako blázen.“

Barona se trochu dotklo, že o tom opilcovi mluvila tak hezky, ale nenechal na sobě nic znát. Řekl: „Provedla jste to chytře. Ale Ricolf by si klidně mohl myslet, že jsem vás odvezl proti vaší vůli.“

„O to jsem se už také postarala. Nechala jsem v pokoji dopis, ve kterém jsem mu vše vysvětlila. Jsou v něm věci, o kterých víme jen on a já. Pochopí, že jsem odešla dobrovolně."

Gerin na ni nepřestával zírat. Ženy, které umí číst a psát, jsou mazané. To už ale dávno věděl. Zavrtěl hlavou a prohlásil: „Zdá se, že máte odpověď úplně na všechno. Odpovězte na tohle. Dopustila byste, abych porušil posvátnou přísahu přátelství, kterou s vaším otcem mám? Ten, kdo poruší přísahu, nemá moc štěstí. Obrátí se proti němu jak bohové, tak lidé."

Chvíli ho se slzami v očích pozorovala. Měl co dělat, aby neuhnul pohledem. „Takže na slib, který jste dal před lety mně, jste dočista zapomněl?" zeptala se hořce. „Kolik mi tehdy bylo? Osm? Deset? Přesně si to nepamatuji, ale dobře vím, že jste se ke mně vždy choval jako k opravdovému člověku a nepovažoval jste mě za žádného fracka. Přísahal jste, že když vás někdy budu potřebovat, pomůžete mi. Cožpak má přísaha dítěti menší váhu? Netýká se mě to jen proto, že nemám vousy? Odvolával jste se na Dyause. Cožpak byste při Dyausovi připustil, aby se stal vaším mužem Wolfar, kdybyste byl ženou?" Po tvářích jí stékaly slzy.

„Ne," vzdychl. Věděl, co upřímnost způsobí, ale lhát by jí nedokázal.

„Nezvládla bych to. Raději bych zemřela."

„To nebude třeba," řekl a neobratně ji poplácal po rameni. Vklouzl do kyrysů. „Jakou máte výbavu?"

„S tím si nedělejte starosti. Vše je již naloženo ve voze."

Gerin rozhodil rukama. „To jsem mohl tušit. Van si bude oprávněně myslet, že jsem spadl z višně, ale třeba se nám budete také hodit. Klidně byste přesvědčila dlouhozubce, aby jedl pastináky.

Počkejte tu," dodal a vykročil na chodbu. Pokusil se odevřít Vanový dveře, ale byly zavřené na závoru. V duchu zaklel. Zrovna když chtěl zaklepat, dveře se rozletěly a vyrazil z nich

obnažený Van v celé své nádheře. Palcát minul Gerina jen o několik centimetrů.

„Co tady probůh vyvádíte, kapitáne?“ zasyčel. Z pokoje zaznívaly ospalé ženské povzdechy. Ženiny křivky na posteli působily v šeru velmi lákavě. „Nic se neděje, zlato,“ ujistil ji Van. Vzdychla a hned zase usnula. Van se obrátil na Gerina: „Neměl byste se tady potloukat a škrábat mi na dveře. To není dobrý nápad.“

„Chápu. Mohl bys teď dát tu svoji hračku stranou a poslouchat mě?“

Když baron skončil, Van zůstal stát jak opařený. Tiše zahvízdal. „No to mě podrž. Celý dva roky mám za to, že s vámi si člověk moc dobrodružství neužije, a teď tohle.“ Pohyb ramenou prozradil potlačovaný smích. „Na co čekáte? Jděte zapřáhnout. Jsem tam během chvilky.“ Jemně, ale rozhodně zavřel Gerinovi dveře před nosem.

Baron popadl Elise a spěchal po chodbě ke koním. Jediné zvuky, které je doprovázely, bylo chrápaní z pokojů a tiché praskání pochodní. Gerin děkoval bohům za podlahu z udusané hlíny. Na dřevěné podlaze by hřebíky v botách zvonily jako klíče kastelána.

„Jak se vám jen odvděčím?“ zašeptala Elise. „Já...“ Gerin jí přikryl ústa. V hale nebyli sami.

Wolfar se chystal na kutě. Byl v sedmém nebi. Celý večer si představoval Gerina jako součást potravy pro psy. Teď mu patřilo i Ricolfovo území. Elise se mu moc líbila. Všichni ostatní buď již spali v komnatách a nebo skončili pod stolem. Wolfar, povzbuzovaný představami slávy, nijak zvlášť opile nevypadal.

Když se před ním objevil Gerin, zíral na něj s otevřenou pusou. „Ale, ale, Fox,“ řekl zvesela. „Zrovna jsem na tebe myslel.“ Když uviděl, koho má s sebou, jeho prasečí oči se mu rozšířily.

Gerin viděl, jak se Wolfar nadechuje a chystá se křičet na poplach. Popadl uhaslou pochodeň z nástěnného svícnu s dračí hlavou a přetáhl ho s ní po hlavě. Wolfar se složil bez jediného hlesnutí k zemi, s pusou stále otevřenou. Gerin a Elise vyrazili ke stájím. Netušili, za jak dlouho se probere.

Před hradem zpomalili, aby na sebe zbytečně neupozornili stráže.

Koně byli při zapřahání neklidní. Gerin prsty rychle přejížděl přes kožené popruhy. Každý musel být na svém místě, jinak by se celý postroj rozpletl. Poplach očekával každým okamžikem. Koně byli zapraženi, Elise schovaná pod dekou ve voze a všude vládl klid. Jen Van se ještě neukázal a Gerin znervózněl. Začínal si dělat starosti.

Za dveřmi se ozvaly kroky. Gerin se vyděsil a rychle sáhl po meči. Tak mohutný obrys však mohl patřit jen jedinému muži. „Kde se couráš?“ osopil se na něj baron.

„Jsou věci, s kterými džentlmen nikdy nespěchá,“ prohlásil Van důstojně. „Wolfara jste složil slušně. Myslím, že ho bude hlava bolet ještě týden. Tak mizíme. Koukám, že pochodeň už máte zapálenou. To je dobře. Ještě zapálíme jednu, ať odradíme ty nejhorší duchy. Snad to vyjde. Znám málo mužů, kteří se vydali na cestu uprostřed noci, a ještě méně takových, kteří se v pořádku vrátili. Předpokládám, že teď ale nemáme moc na vybranou.“

Vyhoupl se na vůz, vzal do rukou opratě a pobídl koně. Pomalu se blížili k bráně, kde se k vozu přidali psi a začali očichávat kola. Van je odehnal bičem.

Stráže ani nenapadlo spustit padací most a zvědavě si Gerina s Vanem prohlíželi. Jeden z nich se zeptal: „Proč vyrážíte tak brzy, pánové?“

Van byl zaskočen, jelikož na podobný dotaz neměl připravenou žádnou rozumnou odpověď. Gerin se zašklebil a s úsměvem na tváři strážím odvětil: „Rozhodli jsme se unést Ricolfovu dceru. Žádný z nich si ji nezaslouží.“

Voják odvětil: „Chápu. Na tak hloupou otázku se dá odpovědět jen takhle.“ Poté instruoval druhého strážného, Vukova, aby začal spouštět most, a dodal: „Když si to chtějí rozdat s duchy, ať je po jejich. To není naše starost.“

Oba ospale obsluhovali naviják a most pomalu klesal. Posledních pár metrů překonal volným pádem a s žuchnutím dopadl na druhou stranu hradního příkopu. Klapot koňských kopyt po mostě připadal Gerinovi až příliš nápadný.

Van měl co dělat, aby se hlasitě nerozesmál. Skoro se zdálo, že se smíchy udusí. Když se trochu uklidnil, řekl: „Něco tak nehorázného jsem ještě nikdy neviděl, kapitáne! Musíte mi slíbit, že nikdy nedopustíte, abych se s vámi někdy v něčem vsadil. Nechtěl bych vyhazovat peníze do vzduchu jen tak pro nic za nic.“

„V domě u přátel by člověk neměl lhát. Pokud se ale jeho vojáci rozhodli, že mi neuvěří, je to jejich problém, ne můj.“ Gerin pokrčil rameny, napodobuje tak gesto hlídkujícího vojáka.

Jakmile opustili ochranné zdi Ricolfova sídla, obklíčili je duchové, mrtvé duše plné nenávisti toužící po teplé krvi. Krev jim tentokrát nedarovali, a tak se duchové nedali utišit a děsili cestovatele nářky a výkřiky.

Koně se plašili před svými vlastními výjevy hrůzy. Gerin si zacpal uši, aby strašné kvílení neslyšel. Marně. Van křivil ústa, ale nestěžoval si. Elise si přišla sednout k nim, kde je alespoň trochu chránily pochodně. Celá se třásla strachy.

Krajina kolem rychle ubíhala a Ricolfovu zem postupně zahalila šedá mlha. Van si s největší pravděpodobností myslel, že úprkem na jih se duchů zbaví. Koním běh nevadil, ba naopak, vypadali spokojeně. Vycházející slunce již zalilo východní horizont do žluta. Gerina ani trochu nepřekvapilo, zeje strážnice na jižní hranici Ricolfovy země potemnělá a že vojáci ještě vyspávají. Před nočními bytostmi je chránil oheň a obětovaná krev, a ani dusot koňských kopyt je neprobudil.

Na Ricolfově území se Fox nepřestával ohlížet, a když Van za hranicemi znatelně zpomalil, pochopil, že nebyl jediný, kdo se obával pronásledování. Významně na Vana mrkl a jakoby nic prohlásil: „Tak se mi zdá, že za ochotou pomáhat při útěku dámy se skrývají jisté pochybnosti. Asi moc nevěříš v sílu její osobnosti při řešení případných konfliktů.“

„To jste trefil přímo do černého,“ řekl Van. „Nedokážu si dost dobře představit, jak bysme hordě válečníků vysvětlovali, co s dcerou jejich pána vlastně zamýšlíme.“

Elise na něj udělala obličej. Jen ona si byla jistá, že je nikdo sledovat nebude. Gerin nedokázal pochopit, jak někdo může důvěřovat člověku, kterého deset let neviděl. Chvíli si s tou myšlenkou pohrával. Ani teď nechápal, proč se k tomu nechal přemluvit.

Konečně vyšlo slunce. Duchové naposledy zanaříkali a uklidili se do svých tmavých skrýší, které obývali přes den. Ačkoli je nikdo nepronásledoval, Gerin měl přesto sevřený žaludek. Krajinou to být nemohlo. Kromě Vysokých Kirs na jižním obzoru vše vypadalo stejně jako u něj doma.

Louky střídal lesní porost. Možná zde rostlo více jilmů a dubů a méně borovic a javorů, ale na tom nezáleželo. Foxovi jen vadilo, že lesy rostly příliš blízko u cesty. Ta údajně rozdělovala dva znepřátelené barony. Tím spíše by Gerin očekával, že bude porost zarovnaný, aby nemohl nikomu sloužit jako úkryt.

Když narazili na malý potůček, Van nechal koně napít a odpočinout. Žáby a želvy hovící si na kamenech obrostlých mechem rychle zmizely v porostu, stejně jako by učinily u baronova sídla. Příroda ho opravdu ani v nejmenším netrápila.

I rolníci se zdáli stejní. Žili v malých vesničkách, v domech z proutí a hlíny. Kolem obydlí se procházela vychrtlá drůbež a varovně kdákala na vrčící psy. Malí nahatí kluci naháněli dřevěnými klacky stáda ovcí a krav. Přitom jim pomáhali bílohnědí psi s krátkýma nohama, kteří pocházeli ze severu. Na

polích pracovali muži i ženy v ručně předených hábitech. Pracovali stejně tvrdě jako zvířata, která jim pomáhala.

Teprve když se zaměřil na místní hrady, došlo mu, z čeho je tak znepokojen. Na okolních kopcích stálo hodně hradů, ale u většiny z nich sahal les až k břehům příkopů. Porost byl tak vysoký, že by snadno poskytl úkryt mnoha válečníkům. Hradby byly odtamtud na dostřel.

Gerin se nehodlal uchýlit k žádnému z těchto pánů. Pár jich potkal cestou a nikterak na něj nezapůsobili. Jejich vozy zdobily zlaté pásy a drahé kameny, ale zjevně nikdy neposloužily v boji. Páni na sobě většinou ani neměli brnění, jen obyčejné šaty. Když už měli kyrys, tak většinou vyšperkovaný bronzovými ozdobami.

Krása pohledět, to pravé pro závistivce, ale k boji nic moc.

Ani pěšáci na tom nebyli o mnoho lépe. Byli dobře ozbrojeni, ale jejich jemné rysy v obličeji a tlustá břicha prozrazovaly, že nejsou příliš zkušení. Severní provincie Elabonu upadávaly a pro Trokmoice by se staly velmi snadnou kořistí.

I Van si toho všiml. „Tahle země si říká o podrobení," řekl. Gerin nemohl než souhlasit.

Slunce se vyšplhalo vysoko a začalo pálit. Gerin cítil, jak mu po zádech i po břichu stékají kapky potu. Vadilo mu, že se kvůli výzbroji nemůže podrbat.

Van měl světlejší pleť a přestože byl již trochu opálený, trpěl mnohem více než on. Nakonec si svoji úžasnou helmu odložil dozadu do vozu a u první říčky si na hlavu nalil celý kbelík studené vody. Pěkně vyváděl, když mu ledová voda stékala po obličeji a po vousech. „Áaa!" ulevil si. „Tak je to mnohem lepší. I když asi vydávám zvuky jako velryba, která se stoupá nadechnout."

„Velryba?" zeptala se Elise. I ona si již odložila. V lehké košili a kalhotách jí bylo dobře, lépe než jim. Čepec si nesundala, protože její pleť měla ještě světlejší odstín než

Vanová. Van se nakonec vždy opálil, ale Elise by se jen spálila, naskočily by jí pihy a pak by se sloupala. Pokračovala: „Už jsem o ní slyšela. Je to druh ryby, ne? Nikdy jsem ji neviděla.“

„Ani já ne,“ řekl Gerin. „Nikdy jsem necestoval dál než do hlavního města, a tam ve Vnitřních mořích žádné nejsou.“

„Povím vám, kapitáne, i vám, má paní, že já je viděl, a z daleko větší blízkosti, než bych si přál. Znáte zemi, které se říká Mabalal?“

Elise zakroutila hlavou. Gerin řekl: „Už jsem o ní slyšel. Myslím, že je někde daleko jihovýchodním směrem.“

„To je přesně ono, kapitáne. Je tam příšerné dusno. Nikde jsem nic podobného nezažil. Měl jsem pocit, že se tam roztavím jako kostka vosku v ohni. Místní lidé jsou malého vzrůstu a tmavé pleti a horko jim vůbec nevadí. Ženy, přestože jsou snědé, nejsou vůbec ošklivé a v posteli jsou...“ Van se hned zarazil. Gerina pobavilo, že i chlap jako hora dokáže zčervenat.

„Abych se vrátil zpátky k velrybám,“ pokračoval Van, „jsou různých rozměrů a ty nejmenší jsou u rybářů velmi oblíbené. Nikdy by jim neublížili. Velké velryby nemají lidi rády a potápějí jim lodě. Jedna taková velryba žila v přístavu Jalor, což je hlavní město, a během několika let potopila asi dvacet lodí. Byl to sameček s načervenalou barvou kůže a podle té mu říkali Starý Rudoch. Jeho barva se podobala barvě, jakou nosili místní králové. Pokusili se ho zabít celkem pětkrát, ale ani jednou neuspěli. Dva harpunáři přežili, ale byli v žalostném stavu.

Situace začala být kritická, protože kapitáni odmítali z Jaloru vyplouvat. Když se náhodou nějaký kapitán našel, nesehnal posádku. Obchodníci se ocitli pod velkým tlakem, a tak se rozhodli, že se ho znovu pokusí dostat. Jeden z nich, úspěšný obchodník Kariri, mě uviděl v putyce a zaujaly ho mé svaly. Místní lidé na mě hleděli jako na kuriozitu. Chtěl mě najmout jako veslaře a já nebyl proti. Moc se mi tehdy, poté, co

jsem musel odejít ze Shandy, nedařilo, a on mi nabídl dobré peníze. Aby ne, jinak by do toho nikdo nešel. Obyvatelé Jaloru věděli své, a tak jsme se na lodi sešli samí cizinci.

No a tak jsme vyrazili. Vypluli jsme jako jediní a z břehu nás sledoval dav zvědavců. Obvykle se velryby lákají tak, že rybáři nachytají hodně velkých tuňáků a naloží je do soli do velkých kádí. Když jsou vyzrálí, tak v jejich tuku vymáchají hadry, které pak naházou do vody v místech, kde se velryby vyskytují. Starý Rudoch se dal poznat podle hlasitého syčení a oblaku páchnoucí páry. Velryby nejsou obyčejné ryby. Musejí často k hladině, aby vydechly starý vzduch a nadechly se. Přesně tohle udělal Starý Rudoch asi padesát metrů od pravoboku.

Všichni jsme viditelně znervózněli a přestali veslovat. Pak se ukázal v celé své nádheře nad vodou. Doufám, že nic podobného v životě neuvidím. Načervenalá kůže byla posetá jizvami a potrhaná od lodí, které potopil. Vzadu za hlavou měl vražené tři harpuny, které nezajely dost hluboko, aby ho zabily. Abych pravdu řekl, tehdy jsem poprvé zalitoval, že jsem se do toho pouštěl. Byl větší než naše loď, o hodně větší.

Harpunáři věděli, že pokud se máme všichni vrátit domů živí a zdraví, musí zachovat chladnou hlavu. Hodili mu do vody asi třicet kilo naložených tuňáků a on je slupl jako malinu. Legrační je, že velryby jsou po tuňácích opilé, a tak Starý Rudoch ležel ve vodě bez hnutí. Kdyby byl kočka, tak by snad i předl.

Hned nato se harpunáři vysvlékli (ne že by toho na sobě měli moc, jen hadr kolem pasu), skočili do vody a plavali nenápadně k velrybě. Jeden harpunář táhl ostrou harpunu, druhý se staral o stojánek a třetí, nejsilnější, měl u sebe obrovskou palici. Vylezli Starému Rudochovi na hlavu, ale ten se ani nepohnul. Stáli jsme bez hnutí na palubě, ani jsme nedutali, abychom ho náhodou nevyrušili.

Harpunu nastavili na zátylek vedle těch starých, které nebyly dost hluboko. Pak se ten s palicí mohutně rozmáchl a vší silou udeřil do harpuny. Přísahám všem bohům, že velryba vyskočila nad hladinu i s harpunáři. Snažili jsme se s lodí couvnout, jak nejrychleji to šlo, ale její obrovský ocas na záď lodi přesto dosáhl.

Jakmile dopadl, loď se roztříštila na tisíce kusů. Nevím přesně, co se dělo pak, protože mě něco praštilo přímo mezi oči. Pak už si jen pamatuju, že mě vylovili nějaký lidi na malé loďce, který na moře vyrazili hned, jakmile Starý Rudoch naposledy vydechl. Celkem nás do akce vyrazilo třicet čtyři a zpátky se nás vrátilo jen šest. Z harpunářů přežil jen ten se stojánkem.

Rybáři mě vzali na břeh. Jaloriáni vytáhli i mrtvolu velryby, protože se jim hodilo jak maso, tak olej. Mluvčí obchodníků nám všem poděkoval a obdaroval nás zubama Starýho Rudocha. Nepřeháním, když řeknu, že každý měl přes patnáct centimetrů.

Víte, jak jsem nakonec dopad? Nedostal jsem ani halíř, protože ten obtloustlej obchodník odmítl cizince vyplatit. Tak jsem si to alespoň vybral v pití. Deset dní v kuse jsem pil v místních putykách, aniž bych něco zaplatil. Myslím, že v Jaloru dodnes netuší, proč sklady starého Kaririho vyhořely.“

„Tak mě napadá,“ řekl Gerin zamyšleně, „že kdyby na konec harpun přivázali lano s plováky - třeba utěsněnými sudy, mohli by velryby ostřelovat, aniž by na ně lezli. Kdyby je rána na místě nezabila, nemohly by se potopit a uniknout.“

Van na něj zíral s otevřenou pusou. „To by fungovat mohlo,“ řekl nakonec. „Škoda že jste tam tenkrát nebyl. Mě by to určitě nenapadlo.“ Podíval se na Elise. „Tak se mi zdá, Gerine, že paní považuje mou historku dobrou leda tak pro děti na dobrou noc, ale je dost slušná, aby nahlas pochybovala. Podržíte na chvíli opratě?“

Elise začala protestovat, ale Van ji neposlouchal. Přelezl dozadu na korbu a po chvíli přehrabování ve svém koženém pytli se se spokojeným výrazem ve tváři vrátil. Podal svůj poklad Elise.

Gerin natáhnul krk, aby se také podíval. Podobný bílý zub v životě neviděl. Nebyl o moc delší než tesák dlouhozubců, ale byl dvakrát silnější a v porovnání s jejich žlutými zuby bělostně zářil. Byla na něm vyryta narůžovělá velryba s lodí.

Van si povšiml, že baron rytinu zkoumá, a vysvětlil: „To pro mě udělal kamarád, zatímco já řádil po hospodách. Není dodělaná, protože jsem musel Jalor opustit ve spěchu."

Elise neřekla nic.

Gerin se ujal otěží. Van celé ráno prozíval a teď se šel natáhnout dozadu do přecpaného vozu. Gerin dával pozor na všechny odbočky z Elabonské cesty. Každá z nich měla na rozcestí kámen s vyrytým znakem barona, do jehož sídla vedla. Znak okřídleného oka našel Gerin až po poledni. Málem ji přejel, jelikož rytina již byla částečně zničená a porostlá lišejníky.

„Kam jedeme?" zeptala se Elise, když zahnuli. Do obličeje jí vlétl oblak prachu a rozkašlala se.

„Měl jsem za to, že o mých plánech máte přehled," řekl Gerin. „Rád bych si poslechl, co mi řekne Sibyl z Ikosu. Už jsem se u ní cestou na jih jednou stavoval a tehdy mě varovala, že ze mě nikdy učenec nebude. Vysmál jsem se jí, ale měla pravdu. Dva roky nato mi Trokmoici zabili otce i bratra a já se musel vrátit."

„O tom jsem slyšela," řekla Elise tiše. „Je mi to líto." Gerin věděl, že toho opravdu upřímně lituje. Dojalo ho to. Zároveň se však hněval, že se ho její soucit dotýká. Oddechl si, když se vrátila ke své původní myšlence. „Je mi úplně jedno, kam jedeme. Jen jsem se chtěla zeptat. Hlavně že budu daleko od Wolfara. O Ikosu jsem nicméně slyšela samé špatné věci."

„I já,“ připustil, „ale na vlastní oči jsem nic z toho neviděl. Cesta vede kopcovitým terénem skrz jeden z nejhustších lesů na jih od Niffet. Říká se, že v lese žijí podivné příšery. Nikdy jsem na ně nenarazil, ale pravdou je, že jsem na cestě našel podivné stopy, které jsem nedokázal přiřadit k žádnému živočichovi, co znám.“

S Elabonskou cestou sousedila panství bohatších baronů. Chudší baroni sídlili dál od hlavní cesty. Na vlastních pozemcích tam žili i rolníci, kteří nepatřili pod žádného místního lorda. Jednalo se o původní obyvatelstvo, které tu bylo dávno před příchodem Trokmoiců. Z království je vykázali. Měli štíhlé postavy a tmavou pleť. Uměli sice plynně elaboniansky, ale mezi sebou se bavili svým měkkým, sykavkovým jazykem.

Cesta se zúžila do vyšlapané pěšinky lemované stromy. Zapadající slunce se k nim pro husté koruny stromů téměř nedostalo. Přes cestu znenadání přeletěla takovou rychlostí červená pěnkava, že Gerin nadskočil leknutím. Z cesty sjeli ještě před západem slunce.

Gerin probudil Vana a společně pak odstrojili koně, aby se mohli v klidu napást. Ve stínu vysokých buků trávy moc nerostlo, ale nějaká přece.

Pro duchy toho moc neměli, jen sušené hovězí smíchané s vodou, ale Gerin doufal, že to na přežití bude stačit. Elise chtěla také držet hlídku, ale Van ani Gerin s tím nesouhlasili.

„Jak chcete,“ pokrčila rameny, „ale zvládla bych to.“ Vytáhla nůž a rychlým pohybem jím mrštila do kmene stromu vzdáleného asi deset metrů.

Gerin ho šel vytáhnout. Udělala na něj dojem, ale stejně ho neobměkčila. Elise se podívala na Vana. Zavrtěl hlavou a zasmál se: „Má paní, ženy mě naposledy chránily, když jsem byl malý prcek, a záhy potom přestaly. Nehodlám to teď měnit.“

Vypadala dotčeně, ale řekla jen: „Dobrá. Starejte se o mě dobře, hrdinové.“ Poté vklouzla pod přikrývku.

Van byl odpočatý a nabídl se na první hlídku. Gerin si tedy šel lehnout. Chvíli sebou vrtěl a hledal pozici, aby by ho kameny tlačily co možná nejméně. Pak už nevěděl o světě, dokud ho Van neprobudil. „Math už zašel. Jak se jmenuje ten rychlý měsíc? Zapomněl jsem.“

„Tiwaz.“

„To je on. Ten zajde asi tak za hodinu, jestli přes stromy dobře vidím. Takže bude půlnoc a já jdu spát.“ Van měl deku ze zlatočerné pruhované kůže nějakého zvířete. Zalezl pod ni a usnul rychlostí zkušeného cestovatele. Gerin se protáhl, zívnul a uslyšel první skřeky duchů.

Ve slabém světle žhavých uhlíků vůz téměř neviděl a místo koní rozeznal jen dva temné stíny. Gerin se zaposlouchal do jejich klidného oddechování, a do švitoření a skřehotání malých zvířátek. Někde vysoko v korunách stromů vyletěla z hnízda sova. Strašidelné zvuky. Nedaleko bublal malý potůček a v dálce vyli dlouhozubci. Nic jiného v té chvíli neslyšel.

Za sebou baron uslyšel pohyb. Elise nespala a pozorovala ho. Z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst. „Začínáte litovat?“ zeptal se tiše.

Odpověděla ještě tišeji: „Samozřejmě že ano. Opustila jsem to jediné, co jsem znala. Není to snadné, ale nemám jinou volbu.“

„Ještě se můžete vrátit.“

„Do Wolfarovy náruče? Na to zapomeňte.“ Zarazila se, ale pak pokračovala: „Víte, proč jsem si vybrala vás? Jednou už jste mi pomohl. Už je to dávno.“ Myšlenkami se vrátila do minulosti. Hleděla do prázdna. „Den, kdy jsem vás viděla poprvé, byl tím nejsmutnějším v mém životě. Měla jsem psa, o kterého jsem se od malička starala. Měl schlíplé uši a jedno oko modré. Kvůli jeho zrzavé srsti jsem mu říkala Elleb. Rád chodil ven do přírody a lovil králíky. Když nějakého ulovil, tak

mi ho vždy přinesl. Jednou takhle vyrazil na lov a už se nevrátil.

Šílela jsem strachy. Trvalo mi dva dni, než se mi ho podařilo najít. Později jsem toho litovala. Běžel malou strouhou a zadní nohou uvízl v pasti.“

„Vzpomínám si,“ řekl Gerin a uvědomil si, proč mu pes Ruffian připadal tak povědomý. „Slyšel jsem váš pláč a šel jsem se podívat, co se děje. Tehdy jsem směřoval na jih za studiem.“

„Já jsem brečela? Asi ano. Nevzpomínám si. Bylo mi ho děsně líto, jak tam chudák ležel se zaschlou tmavou krví v ráně a všude kolem spousty hmyzu. Past byla řetězem připevněna ke kůlu a já jsem ho z ní nedokázala vyprostit.

Byl těžce zraněný, ale když jste přišel, stejně zavrčel. Stále se mě snažil chránit. Klekl jste si vedle mě, pohladil jste ho a dal mu napít ze své láhve. Pak jste vytáhl nůž a udělal, co bylo potřeba.

Nejprve jste se s ním spřátelil, což by každý neudělal. Pak jste mi ještě vysvětlil, že ukončení trápení je to nejlepší, co pro milovného druha může člověk udělat. Pochopila jsem, ještě než jsme dorazili domů. Byl jste ke mně milý a já nikdy nezapomněla.“

„Kvůli takové drobnosti jste se mi rozhodla věřit?“

„Ano. Ničeho nelituji.“ Poslední slova pronesla v polospánku.

Mezerami v korunách stromů Gerin pozoroval Nothos a přemýšlel o závazku, který na sebe vzal. Po chvíli uvažování došel k závěru, že ani on ničeho nelituje. Přidával do ohně malé klacíky, odháněl otravný hmyz a čekal, až slunce zažene duchy do jejich skrýší.

Hned po rozbřesku probudil Vana. Van si promnul oči, ale neprobral se, ani když s Gerinem okšírovali koně. O uhašení ohně se Elise postarala dříve, než se k tomu dostal. Posnídali tvrdý chléb s uzeným masem a Gerin se nepřestával proklínat

za to, že minul tetřeva, který si drze sednul na nedalekou větev a pak jen zamával křídly a odletěl.

Cesta stále vedla lesem. Z větví visely výhonky a vlhké mechy odhodlané polapit každého, kdo se odváží narušit jejich klid. Koním se dál příliš nechtělo a Van je jednou dokonce musel popohnat bičem.

Lesem prostupovalo ticho přerušované občasným ptačím zpěvem. Kromě toho slyšeli praskání větví a šustění listí v mírném větru, který se prohánět korunami.

V jednom okamžiku jako by vůz někdo tiše pronásledoval. Zvuk připomínal pohyb velkého zvířete, ale možná se to Gerinovi jen zdálo. Každopádně viděl, nebo si alespoň myslel, že vidí, jak ho sleduje pár zelených očí. Zamrkal, a když se na stejné místo podíval podruhé, nespatřil nic. Slyšet byl už jen jejich vůz.

„Naskakuje mi tady z toho husí kůže!“ prohlásil Van. Spíše to Gerinovi oznámil, než že by se skutečně něčeho obával.

Baronovi den ubíhal až příliš rychle. V lese bylo šero a když znenadání vyjeli z lesa, odpolední slunce je doslova oslepilo. Teprve teď si přiznal, že představa ještě jedné noci strávené tam mu naháněla hrůzu.

Údolí, kde se Ikos nacházel, lemovaly kopce. Mohli si tedy město v klidu prohlédnout svrchu. Hlavní cesta vedla z jihozápadu. Gerin pozoroval malé postavy lidí s vozy, kteří za Sibyl přijeli pro radu. V jeho zemi nebyl tak silný provoz obvyklý. Lordové žijící v pohraničí vsázejí spíše na kvalitní ostří než na proroctví.

Chrám obklopoval malý lesík. Les kdysi pravděpodobně sahal až dolů do údolí, ale nyní tam zbylo jen pár stromů. Zářící mramorová střecha chrámu se mezi zelení třpytila jako drahokam.

Kolem chrámu stálo několik domů, kde žili duchovní a jejich pomocníci. Ostatní využívali slávy Sibyl ve svůj prospěch. Těm, kteří za ní přišli, prodávali vše od amuletů po

obětní zvířata a nabízeli služby všeho druhu, od věštby až po prostituci.

Na okraji města se rozprostírala pole svobodných rolníků. Gerin dobře věděl, že v chrámu vše fungovalo podle starých pravidel. On sám byl přesvědčen, že vlastnictví půdy může působit rozvratně. Chudý rolník si nikdy nevydělá tolik, aby se dokázal vyzbrojit. Nebýt šlechty, tak se v pohraničí jen válčí a země je každou chvíli napadána barbary, připravenými drancovat a zabíjet.

„Neměli bysme se přesunout do města, než se setmí?“ zeptal se Van.

Gerin si vybavil zašlé hostince v Ikosu a zavrtěl hlavou. „Takhle pozdě se stejně nikam nedostaneme. A pokud jde o ubytování, radši bych přenocoval tady. Hostince jsou tam strašně špinavé a plné švábů.“

K večeři si dali totéž, co měli k snídani. Porce, míněné původně pro dva a ne pro tři, nebyly nikterak velké. Nesmí zapomenout na zásoby. V duchu sám sebe popíchl, že myslí jen na jídlo.

Musel to říct nahlas, jelikož se Van začal smát a pronesl: „No, někdo to dělat musí, nebo ne?“

Baron si vzal první hlídku. Dole ve městě se postupně setmělo, jen centrální oheň stále hořel. Okolní kopce byly posety malými světélky. Pro přenocování mimo město se rozhodlo více lidí. Světlo z chrámu působilo oproti normálnímu ohni nepřirozeně modře.

Gerin v ospalosti rozhodl, že jde o kouzlo, nebo o boží úkaz. Když Math zapadl, probudil Vana a usnul, jako když ho do vody hodí.

Ráno ho vzbudila vůně jídla. Tentokrát měl Van větší štěstí než on včera. Chytil veverku a dva zajíce a dal je hned vařit. Elise nasbírala houby a nějaké koření. Po jídle Gerin s chutí zapřáhl koně a vyrazili do města k Sibyl.

Kapitola 4

Gerin si brzy uvědomil, kolik toho o Ikosu za ta léta zapomněl. Tak například, jak to všude příšerně páchlo. Město leželo zahaleno ve smrdutém oparu, před nímž se nedalo utéci. Nasládlý zápach se mísil s pachem spáleného tuku z obětních oltářů a typickým zápachem městských ulic - vaření, odpadky, výkaly, zvěř.

S rámusem to bylo ještě horší. Od svého návratu na sever nic horšího nezažil. Snad každý pouliční prodavač stál na svém voze a ječel na celé kolo, co prodává. Prodávali vše od zbraní, vzácných léků, svěcené vody, obilí, až po mastná jídla, knihy prorockých veršů a spousty dalších věcí. Jeden tlusťoch v ulepené košili a kožené zástěře, zřejmě majitel hostince, se prodral davem a před překvapeným Foxem se poklonil. „Vy jste zajisté hrabě Stoffer," prohlásil se zády stále ohnutými.

Gerinovi došla trpělivost a odsekl: „Tak to jste vedle jak ta jedle." Nechal ho tam chudáka k velkém pobavení ostatních stát jako opařeného.

„Takhle to vypadá i v hlavním městě?" zeptala se Elise.

„Ano, ale jen když připustíte, že je mapa jako země, kterou zobrazuje," odpověděl Gerin.

Použila slovo, o němž netušil, že by ho mohla znát. Van se zasmál a řekl: „Myslím, že jde o stejný problém — příliš mnoho lidí na malém prostoru. Kapitáne, vy jediný máte kapsy, tak šije dobře hlídejte."

Gerin si osahal kapsy, jestli mu nic nechybí. „Jestli si to nějaký ptáček zkusí, tak ho zaříznu kapsa nekapsa." Zašklebil se a dodal: „Když budu mít dobrou trefu, tak to schytá i do kapsy."

Pomalu se prodírali davem k mýtině před posvátným lesíkem. Když tam dorazili, slunce již bylo vysoko. Koupili si sýr a malé misky ječmenné kaše. Lidé ze všech koutů světa se tlačili a navzájem se proklínali, jen aby slyšeli božský hlas dříve než ostatní.

Na prostém voze opodál stáli dva nomádi z východních planin. Byli malí a štíhlí, měli placaté obličeje a tmavou pleť. Z brad jim visely neupravené vousy. Oblečeni byli v kožených kalhotách a kabátech z vlčí kůže. Oba měli navíc nadvakrát prohnuté luky zesílené šlachami a na levé ruce kožené chrániče — jeden se zlatým panterem a druhý s jelenem. Když si jich Van všiml, zakřičel na ně jazykem, který se podobal syčení hadů. Jejich šikmé oči zazářily a oba nadšeně odpovídali.

O kousek dál stáli v těžkých vozech tažených osly Kizzuwatnani. Byli menšího vzrůstu, snědé pleti a měli široké obličeje s orlími nosy. Jejich pohled působil smutně. Vlasy a vousy měli kudrnaté. Byli oděni do dlouhých tunik, které jim zakrývaly kolena.

Zahlédli i pár Sithonianů, ale většina z nich dávala přednost věštkyním u sebe doma. Byli štíhlejší a měli světlejší pleť než Kizzuwatnani. Oděni byli do vlněných kabátů se světle barevným lemováním. Hemžení pozorovali pohrdavě zpod slaměných klobouků. Součástí království se stali už před pěti

sty lety a považovali se za elitu. Na elabonianské lordy se dívali skrz prsty jako na prosťáčky.

Do Ikosu dorazil i jeden Urfa z pouští daleko na jihu. Musel přicestovat kolem celého Velkého Vnitřního moře. Gerin si se zájmem prohlížel opratě a sedlo a myslel na Duina, jak by ho to vše fascinovalo. Muž z pouště bedlivě pozoroval kočáry a vozy kolem sebe a jakmile se některý moc přiblížil, varovně zahučel. To se ovšem příliš často nestávalo, jelikož se před jeho ďábelským společníkem každý držel dál.

Urfa se halil do roucha z umouněné vlny. Oční bělmo a zuby na jeho sluncem a špínou ztmavlém obličeji jasně zářily. Až na ohromný nos, dokonce větší než u Kizzuwatnanů, měl jemné, téměř ženské rysy. Měl krátké vousy, ale i když byl špinavý od hlavy až k patě, považoval se patrně za boží stvoření.

Ostatní cizince Gerin nedokázal nikam zařadit.

Van tvrdil, že jeden tmavý a vysoký typ je Gradi, kteří žili na sever od Trokmoiců. Muž přišel pěšky. V kožešinách se strašně potil. Měl pořádný palcát a sekyrku s krátkou násadou. Gerin o Gradi nevěděl nic, ale Van o nich mluvil, jako kdyby je znal dobře.

„Umíš jejich jazyk?“ zeptala se Elise.

„Něco málo,“ řekl Van.

„Kolik vlastně umíš jazyků?“ zeptal se Gerin.

„Pokud máte na mysli pozdrav nebo nadávky, bože, to už dávno nepočítám. Dobře umím jen asi deset či dvanáct. Asi tak nějak.“

„A jaký je tvůj rodný jazyk?“ zeptala se Elise.

„Má paní,“ řekl Van hlasem s nádechem rozpačitosti. „Jsem na cestách už tolik let, že na mém původu vůbec nezáleží.“

Gerin se ironicky pousmál. I jemu se na takovou otázku dostalo podobné odpovědi. Zdálo se, že se chce Elise zeptat ještě na něco, ale pak od toho upustila.

Mezi cizinci byli i Trokmoici, které znal Gerin až moc dobře. Za Sibyl přišli tři jejich náčelníci a drželi se pohromadě.

Pocházeli z hlubokých severních lesů. Gerin znal kmeny z druhé strany hranic, i barony, kteří území ovládali, ale žádného z těchto nepoznával. I jasně barevné vzory na jejich hábitech pro něj znamenaly velkou neznámou. Jak náčelníci, tak řidiči byli velmi vysocí. Čtyři z nich měli vlasy zrzavé a dva byli blonďáci. Vlasy měli všichni dlouhé, doplněné obrovskými svěšenými kníry. Tváře a brady si však holili. Dva popíjeli ze džbánků pivo a jeden měl náhrdelník z lidských uší.

Davem procházeli kněží. Gerin si nevlídně prohlížel jednoho mířícího k jejich vozu. Přes vyvalené břicho měl přehozený talár ze zlatého brokátu a hladce oholené tváře se mu leskly. Celkově působil kulatě a měkce - od jasně modrých očí po prsty u nohou, které mu vykukovaly ze sandálů jako párky. Byl to eunuch. Opravdové muže bůh za pomocníky nepřijímá.

Špičkou jazyka si olízl rty a zeptal se: „Co od paní Sibyl potřebujete, pánové?“ Mluvil tiše a jeho hlas zněl nepříjemně sladce.

„Raději bych o tom nemluvil na veřejnosti,“ řekl Gerin.

„Zajisté. Zajisté. Váš služebník Falfarun souhlasí. Ale zajisté máte pro našeho boha přiměřený dar.“

„Myslím, že ano.“ Gerin po Falfarunovi hodil váček s penězi.

Kněz nehnul brvou. „Až přijdete na řadu, bude bezpochyby vše v pořádku.“

„Doufám, drahý Falfarune, že to nebude dlouho trvat,“ řekl Gerin svým nejuhlazenějším tónem. Podal knězi ještě jeden váček, větší než předtím, který hned zmizel v eunuchově taláru.

„Samozřejmě. Ano, hned. Následujte mě, prosím.“ Falfarun se téměř energicky protlačoval kolem méně nápaditých zájemců o boží moudrosti. Van zamlaskal na koně a vyrazil za ním. Falfarun je zavedl do posvátného hájku poblíž

chrámového areálu. Trokmoici zaregistrovali Foxův úspěch a okamžitě začali stahovat prsteny a ostatní cennosti a mávali na jiného obtloustlého kněze.

„Velikost toho druhého sáčku jste odhadl znamenitě," zašeptal Van.

„Díky Dyausovi! Minule jsem tu v tom parnu strávil tři dny, než jsem se k Sibyl dostal. Tehdy jsem ještě nechápal, že se vše točí kolem zlata."

„Stála aspoň za pohled, když jste konečně přišel na řadu?"

„Ani náhodou. Je to stará vrásčitá babizna. Vlastně bych se divil, kdyby ještě žila."

„Proč by měly budoucnost předpovídat starý rachejtle? Nemyslím, že by se místnímu bohu líbily. Měly by to bejt pořádný šťabajzny," řekl Van. Elise po něm hodila nesouhlasný pohled.

„Biton ji jako prostředníka používá od té doby, co byla malé děcko," vysvětlil Gerin. „Až Sibyl zemře, kněží najdou z rodin staré rasy náhradnici. Tady v údolí jich žije nejvíc. Když najdou malé děvčátko s jistým znamením, které je tajné a vybírá se již celá staletí, stane se novou Sibyl. Musí ale zůstat pannou. A její cudnost je dobře chráněna, to mi můžete věřit."

Pod korunami stromů hluk utichl. Po celém háječku visely obrazy Bitona, vyobrazeného mnohdy s očima na druhé straně hlavy. Trokmoice mezitím odváděl druhý kněz jinou cestou. Posvátnost hájku je nikterak neohromila a celou cestu hlasitě debatovali ve svém rodném jazyce.

Vnější nádvoří Bitonova chrámu ohraničovaly vysoké zdi ze zářivě bílého mramoru. Brána zela otevřená dokořán, ale stráže vyzbrojené kopími stály připravené, aby je v případě potíží ihned zavřely. Na zdech místy chyběl odštěpek kamene nebo byla poškozena barevná struktura mramoru: němá připomínka velké invaze Trokmoiců před dvěma sty šedesáti lety. Kněži tvrdili, že se tehdy zjevil samotný Biton, aby ze své svatyně barbary vyhnal.

Ještě než mohli vstoupit, Falfarun přivolal pomocníka v zeleném rouchu a pronesl: „Do chrámu už musíte pěšky. Arcarola se vám o vůz postará. Nemusíte mít žádné obavy. Na území chrámu k loupežím nedochází. Každého ničemu, který by se o to pokusil, stihne ohavná nemoc.“

„Kolika ničemům se již dostalo potrestání?“ zeptal se Gerin skepticky.

„Tělo posledního je vystaveno pro výstrahu ostatním zde v chrámu. Ubožák. Snad alespoň odradí ostatní hříšníky.“

Gerin z vozu rozvážně vystoupil, následován Elise a Vanem. Když se opratí chopil Arcarola, koně změnu okamžitě poznali a snažili se postavit na zadní. Van každého pohladil po šíji a pošeptal: „Jen klid, to bude dobrý,“ a poté dodal něco pravděpodobně ve svém rodném jazyce. Koně se uklidnili a nechali se odvést.

Trokmoici už také dorazili. I jejich vozy odvezli pomocníci v zelených talárech. Kněz, který je přivedl, odvedl Falfaruna stranou a chvíli s ním o něčem tiše rozmlouval. Trokmoici také něco probírali, ale rozhodně ne potichu. Debata, již započali v háji, ještě zdaleka neskončila. Gerin je chtěl pozdravit jejich jazykem, ale pak zachytil, o čem se baví.

Jeden ze seveřanů se na Foxe a jeho druhy podezíravě podíval. „Catuvolcu, ne tak nahlas,“ řekl. Vypadal ustaraně a nervózně si mnul ruce.

Catuvolcus se však utišit nenechal. Gerinovi připadal trochu opilý. Měl zarudlé oči a špatně artikuloval, přičemž si pohrával se svým odporným náhrdelníkem. „Divico,“ řekl, „ty jsi asi spadnul z Fomoru.“ Použil severské jméno nejrychlejšího měsíce. „Copak máme tady na jihu šanci najít někoho, kdo mluví opravdovým jazykem?“

„Myslím, že za pokus to stojí.“

„Ale já tvrdím, že nemáme šanci. Jestli si vzpomínáš, tak to byl tvůj nápad, abychom sem jeli. Proč? Aby se nám dostalo

diskrétnosti, kterou bysme po našich věštkyních mohli vyžadovat jen sotva.“

„Fajn. Nerad bych, aby se Balamung dozvěděl, že mu nedůvěřujem. Balamung... co je vůbec zač? Proč bychom za něj měli bojovat? Když půjdu na lov s medvědem, taky potřebuju vědět, že si mě neschovává jako hlavní chod.“

Gerin se do jejich hovoru natolik zabral, že mu téměř unikl Falfarunův návrat. Přišel s knězem ještě tlustším než on. Falfarun zakašlal a pronesl: „Takže, můj kolega Saspir a já jsme rozhodli, že by tady pánové ze severu měli dostat přednost, protože měli delší cestu než vy a jejich záležitost velmi spěchá.“ Saspirova hladká tvář působila mladě, jeho skutečný věk však prozrazovaly šediny a prověšená čelist.

„Chcete nám jednoduše naznačit, že zaplatili víc,“ řekl Gerin bez známky zahořklosti.

Falfarun se zarazil a ukřivděným hlasem odpověděl: „Takhle hrubě bych to rozhodně nepodal.“

„Ale mám pravdu,“ dokončil za něj Gerin. „Jestli je to tak, pak doufám, že hned po nich je řada na nás.“

„Samozřejmě,“ řekl Falfarun a oddechl si, že má Gerin takové pochopení. Saspir sdělil Trokmoicům radostnou novinu a vzal je na nádvoří chrámu. Falfarun šel za nimi a jeho pištivý hlas konverzaci barbarů zcela přehlušil. Jiný velekněz ze svatyně právě vyváděl šlechtice zahaleného v tóze. Jeho pohublá bledá tvář působila velmi ustaraně. Když Gerin vcházel na nádvoří, dorazili právě nomádi z plání Shanda. Zaslechl jejich projevy nevole nad tím, že budou muset opustit své vozy.

Na nádvoří samotném ztichli i Trokmoici. Otáčeli hlavami na všechny strany a snažili se obsáhnout vše naráz. Gerinovi připadali jako smečka hladových psů před masným krámem, přesto je chápal, neboť na něj ta spousta bohatství působila stejně, a surově zbitá mrtvola zloděje, nyní již nafouklá a

příšerně páchnoucí, jeho nadšení nikterak nezmírnila. Van vedle něj tiše hvízdl.

Na odiv byly vystavené jen ty nejlepší kousky. Veškeré bohatství, jež Bitonův chrám postupem času nashromáždil, skrývaly velké trezory v útrobách chrámu nebo jeskyně pod ním. Kdyby se ale někdo nechal nalákat k drancování, k ukojení jeho touhy by stačilo i toto.

Velký úžas vzbuzovaly zejména dvě asi třímetrové sochy ze zlata a slonoviny. Jedna zpodobňovala krále Orena II., jenž dal chrám v posvátném háji postavit, a druhá jeho otce Rose Nelítostného, který zahnal Trokmoice na sever až za řeku Niffet a získal tak území mezi Kirs a Niffet pro Elabon. Oren se halil v tóze a v natažené pravé ruce držel královské jablko. Ros měl brnění a byl vyzbrojen oštěpem; v druhé ruce svíral štít s antickými motivy.

Rosova přísná, drsná tvář s vystouplým nosem a hlubokými vráskami vzbuzovala respekt i po čtyř stech letech. Když Gerin pohlédl do jeho chladných očí, přejel mu mráz po zádech.

Vítězství Bitona nad Trokmoici oslavovala obrovská zlatá mísa na bronzovém stojanu, přesahující šíří Vanový rozepjaté paže. Zobrazovala úprk barbarů před oprávněným božím hněvem, a mrtvá těla těch, které zasáhly jeho šípy.

Na podstavci z purpurového mramoru stála majestátná socha umírajícího Trokmoice. Obnažený bojovník ležel na pravém boku a v ruce, o niž se opíral, bez ustání svíral svůj meč; druhou rukou si držel zranění na břiše. Krev vytékající z rány pod ním vytvářela ohromnou kaluž. Hleděl vzhůru k nevyobrazenému přemožiteli: výraz prozrazoval bolest a vzdor, ale ani náznak strachu. Rysy tváře neměl tak ostré, jak je u protáhlých obličejů a tenkých nosů typických pro Trokmoice obvyklé. Sochař, pravděpodobně Sithonian, použil za model svého krajana a přidal jen dlouhé vlasy a knír, aby jasně ukázal na rasu.

To ale stále nebylo všechno: prostor chrámového nádvoří dále doplňoval zlatostříbrný dlouhozubec, zpodobněn ve skoku na zubra, zastavený v čase zručným umělcem své doby; množství pohárů a nádob ze vzácných kovů; alabastr, cinobr, nefrit; hromady stříbrných a zlatých ingotů a cihel označených plaketami, které popisovaly příslušná proroctví. Falfarun vedl Gerina a ostatní nahoru po schodech.

Úžas vzbuzoval už jen samotný chrám. Orenův architekt se pokusil sladit jednoduchou eleganci sloupových chrámů, které Sithoniané tolik milovali, s místními zděnými kostely, a odvedl skvělou práci. Zdi Bitonova chrámu tvořily mramorové bloky a interiér prosvětlovala veliká zasklená okna. Průčelní stěna byla čistě sithonianská s trojúhelníkovým kládím, jež podpíraly jemně rýhované sloupy z bílého kamene.

Na frýz mezi epistylem a vyčnívající římsou byl vytesán výjev podle předlohy stejného umělce, který vytvořil sochu umírajícího Trokmoie. Zobrazoval Bitona s napřaženou rukou, jak vede královské vojsko proti hordě Trokmoiců. Ros se svými typicky drsnými rysy stál na prvním voze. Oproti chaoticky se hemžícímu nepříteli vypadali jeho muži velmi spořádaně.

Falfarun se nezastavil, dokud nevyšli až nahoru. Tam se ho Elise zeptala na jméno umělce, který sochu i vlys vytvořil. Falfaruna její otázka zaskočila a podráždila. Zakroutil hlavou. „Nemám tušení," řekl. „Dílo je tak posvátné, že by nemělo být znesvěceno takovými pozemskými povrchnostmi."

Gerinovi chvíli trvalo, než si po ostrém slunci venku na přítmí uvnitř chrámu přivykl. Když uviděl tu nádheru, rozšířily se mu panenky.

Zatímco vnějšek pojal architekt jednoduše a použil bílý kámen, vnitřek hrál všemi barvami. K oltáři vedly dvě řady sloupů z červené žuly, které se leskly jako zrcadla. Oltář byl z pozlaceného santalového dřeva a pokrytý všemožnými vzácnými kameny. Světlo vrhané na oltář ze svíček na třech

lustrech se v působivých kombinacích odráželo na všechny strany.

Zdi uvnitř chrámu pokrýval pozlacený vzácný zelený mramor. Tento mramor pocházel z lomu poblíž Siphnos v Sithonii, nikde jinde se sehnat nedal. Fox si nedokázal představit, kolik potu a zlata stála doprava až sem, na cestě několik set kilometrů dlouhé přes Velké Vnitřní moře a napříč celým Elabonem. Mramor zářil stejně dokonale jako sloupy. Zbarvovat zlaté a stříbrné sochy ve výklencích zajímavými odstíny.

Sem a tam chodili zpívající ministranti a plně se soustředili na Bitonovy rituály. Jejich obuv šustila po podlahové mozaice a houpající se kadidelnice naplnila vzduch vůní aloe, myrhy a dalších drahocenných látek. Lidé, kteří chtěli jen Bitonovu pomoc a nepotřebovali znát budoucnost, klečeli v lavicích mezi žulovými sloupy a modlili se. Někteří měli hlavy sklopené, jiní hledali inspiraci ve fresce na stropě, zobrazující Dyausovo okouzlení princeznou a jiná dobrodružství. Většina z nich vycházela ze žárlivosti nebeské královny Darzi.

Bitonův chrám se od ostatních, mnohdy ještě velkolepějších svatyní v jižních oblastech, lišil ve dvou ohledech. Bůh zobrazený za oltářem působil velmi staře. Na neuvěřitelně starém černém sloupu byly slabě nakresleny oči a ve střední části z něj vyčníval úd.

Když Oren jejich božstvo prohlásil za Dyausova syna, Bitonovi knězi to s úsměvem přešli. Dobře totiž věděli, čí bůh je starší. Poté, co Gerin boha zhlédl, jim nehodlal odporovat. Bitonova moc pramenila v zemi. Nalevo od oltáře ústila chodba vedoucí pod posvátným hájkem do Sibyliny jeskyně. Něco takového na jihu k vidění nebylo.

Trokmoici se před oltářem obřadně poklonili: tři náčelníci poklekli na kolena a řidiči se dotkli hlavou země. Povstali, oprášili se a následovali svého průvodce k ústí jeskyně. Jeden z

řidičů, pihovatý mladík s vystrašeným výrazem, si zkřížil prsty, aby odehnal zlé duchy. Druhý pevně svíral rukojeť meče.

Nyní byla řada na Falfarunovi a jeho ovečkách, aby před oltářem poklekli, a všichni tak učinili. U Falfaruna se to vzhledem k nadměrné váze neobešlo bez těžkého oddechování. Gerin vzhlédl k starověkému idolu a na okamžik měl pocit, že se na něj upírají hnědé oči. Když se však podíval znovu, šlo jen o nerovnosti na kameni.

Falfarun se při vstávání zeptal: „Neposadíte se, než přijdete na řadu?“

Gerin si sedl do nejbližší lavice. Funícího Falfaruna, otírajícího si zpocené čelo modrým hedvábným kapesníkem, naprosto ignoroval. Musel neustále myslet na Trokmoice. Pokud se i takhle vzdálené kmeny, o nichž nic nevěděl, spojily s Balamungem, kolik jich bude celkem? Jak se zdálo, jeho sídlu hrozí daleko větší zkáza, než původně myslel. Vybavil si znovu známky minulého útoku na zdech nádvoří chrámu.

Napětí se v něm stále stupňovalo. Trokmoici se z jeskyně konečně vynořili. Z toho, co slyšeli, radost asi neměli, protože se všichni do jednoho mračili. Ten mladý vozka se zkříženými prsty byl bílý jako stěna a pihy na jeho nose a tvářích vypadaly jako kapky zaschlé krve.

Titíž náčelníci, jež se předtím na nádvoří dohadovali, v hádce pokračovali. Divico, který měl nyní ještě více nahnáno, mával Catuvolcovi rukou před očima. „Teď jsi určitě rád, že jsme šli,“ řekl. „Jasně nám řekla, že jestli se připojíme k Balamungovi, tak je s námi konec, a že nás dostane nějakej Fox.“

„Ty hovado,“ řekl Catuvolcus. „Ta stařena má víc zubů než rozumu, tedy spíše žádný. V hraniční oblasti je jen jeden chlápek zvaný Fox. A ten, podle toho, co jsme slyšeli, bude během pár dnů potravou havranů. Už teď je možná po smrti, takže se uklidni.“

Gerin vstal a co nejzdvořileji se Trokmoicům uklonil. „Možná jsem se přeslechl," řekl v jejich rodném jazyce, „ale jestli hledáte Foxe, tak to jsem já. Rád bych vás ujistil, že havran, který si na mně pochutná, se ještě nevylíhl, ani jeho děda."

Měl za to, že jeho náhlé zjevení barbary zaskočí a že si uvědomí, jak pošetilí jsou. Oni však jednali rychle. Catuvolcus zaklel, vytasil meč a vyrazil do boje. Ostatní ho následovali.

Van nelenil, zvedl Falfaruna nad hlavu s takovou lehkostí, jako kdyby byl tlustý eunuch vycpaný, a hodil ho na Trokmoice. Získal tak pro sebe a Gerina čas připravit se k boji. Elise ve stejném okamžiku vrhla dýku a uskočila dozadu do bezpečí. Pihovatý vozka padl k zemi a z krční tepny mu kolem rukojetě začala tryskat krev. Meč mu vypadl z ruky.

Catuvolcus se před knězem sehnul a obouruč chtěl Gerina seknout po hlavě. Fox jeho útok se zajiskřením čepelí odrazil. Srážkou necítil ruku až po loket, ale hned musel uhnout před další tvrdou ranou. Svištící ostří mu minulo hlavu jen o pár centimetrů.

Udeřil Trokmoice do břicha. Musel však rychle pokračovat v boji, protože se na něj vrhnul druhý vozka. Seveřana zmátlo, že je Gerin levák. Gerin odrazil jeden jeho váhavý pokus a bodl ho přímo do srdce. Trokmojec se zřítil k zemi, více překvapen, než že by cítil bolest. Zalapal po dechu, ale nemohl se nadechnout. Chtěl něco říct. Ze rtů mu proudila jen krev.

Fox očekával další výpady a rozhlédl se na všechny strany. Bylo po všem. Van se opíral o meč a těžce oddechoval. S nechutí pozoroval křičící a zmateně pobíhající eunuchy. Měl poškozenou helmu a brnění potřísněné krví, která ovšem nepatřila jemu. Jedna zkrvavená zrzavá hlava tupě zírala na své tělo, ležící nedaleko u jiné mrtvoly. Kaluž krve a vyhřezlé vnitřnosti postupně zakrývaly mozaikovou podlahu.

Elise ten masakr vyděšeně pozorovala. Van vytáhl dýku z hrdla oběti a pošpiněnou zbraň jí podal. „Výbornej hod. Dobře

načasovaný,“ řekl. Chvíli dýku držela a pak s ní vší silou mrštila o zem. Zapotácela se směrem k lavicím.

Gerin ji vzal kolem ramen, aby ji utišil. Přivinula se k němu a plakala mu v náruči. Snažil se ji uklidnit. Byla na tom podobně jako on. I on se stal bojovníkem náhodou a moc dobře si vzpomínal, jak se mu po prvním zabití obrátil žaludek. Momentálně mu stačilo, že přežil, a na ztrátu lidského života se snažil nemyslet.

Nabídl Elise svou láhev, aby si mohla opláchnout obličej. Byla mu vděčná.

Skupina stráží chrámu se teprve nyní vyřítila z uličky a prodírala se mezi čumily v civilu, kteří boj se zájmem pozorovali. Kapitán stráží si pozorně vyslechl Gerinovu verzi. Přesto, že mu Saspir vše potvrdil, příliš se mu to nezamlouvalo. Kapitán Etchebar si prohrabával vousy a prohlásil: „Zabít služebníka božího, jen aby si člověk zachránil život, je špatné. Jsem překvapen, že vás Biton ještě nepotrestal.“

„Zabít?“ zakřičel Van. „Kdo tady k sakru mluvil o zabíjení knězů, vy hovado dutý?“ Etchebarovi kolegové se naježili, ale on je tichým gestem uklidnil. „Ten tlustoprd je živý stejně jako vy, o čemž se můžete na vlastní oči přesvědčit. Stačí jen kapka vody na jeho obtloustlý ksicht. Kdyby sme se měli spolehnout na vás, tak si tu teď žvaníte s nima!“ Odplivl si do kaluže krve. „Jen se podívejte!“

Se stejnou lehkostí jako předtím Falfaruna zvedl. Kněz dosud ležel na nehybném Divicovi. Van ho postavil na nohy. Z lemu hávu mu kapala krev. Párkrát ho jemně propleskl po tváři a kněz se probral. Držel se za hlavu, ale jinak se nezdál nijak vážně zraněn. Byl jen otřesený.

Gerin se ze všech sil snažil zapůsobit na kapitána stráží i na kněze, jemuž se již kolem oka tvořil monokl. Zarazil se však v půlce věty, když uviděl Vana, jak se naklání nad Divicem a hodlá ho dorazit. Rychle k němu přiskočil a popadl ho za ruku.

„Nemáte rozum, kapitáne,“ řekl mu Van.

„Právě že mám.“ Gerin se postavil nad muže v bezvědomí a zatřásl s ním.

Divico přišel k sobě s příšernou bolestí hlavy. Zasténal a otevřel oči. Nad ním stál Fox s přísným výrazem ve tváři a jizvou nad okem, jež se v porovnání s opáleným obličejem zdála bílá. Trokmoiec se připravoval k útoku, ale pak na krku ucítil chlad oceli. Pohlédl k rukojeti potřísněné krví.

Rozzuřeně prohlásil: „Jestli si myslíte, že budu žebrat o milost, tak jste se splet. Podřízněte mi hrdlo a je to.“

„Odpověď bojovníka,“ prohlásil Gerin plynule jeho rodnou řečí. „Doufám, že budete rozumný.“

Zasunul meč do pouzdra a pomohl zmatenému Trokmoici, aby se posadil. Když náčelník uviděl své mrtvé druhy, zbledl.

Gerin na ně mávnutím ruky ukázal a pokračoval: „Vy a vaši přátelé jste Sibyl vyslechli, ale moc jste se nepoučili. Ba naopak. Vidíte, jak to dopadlo. Jestli se přidáte k Balamungovi, potká vás stejný osud. Když vám daruji život, řeknete ostatním totéž?“

Divico se zamyslel a jeho zrzavé obočí se soustředěním spojilo v jedno. Nakonec pronesl: „Udělám to. Na Catuvolcovi a Arviragovi mi záleželo pramálo, ale chudák Togail byl syn mého bratra. Nebude lehké říci Kellovi, že jeho syn byl zabit a já ho nepomstil. Přesto udělám, co chcete, aby stejný osud nepotkal můj kmen. Nemám vás rád, Foxi, ale slovo dodržím. Přísahám na Taranise, Teutatese a Esuse.“

To byla nejsilnější přísaha Trokmoiců. Gerin věděl, že když nedodrží slovo teď, tak nikdy. „Výborně!“ řekl a pomohl mu na nohy. Málem dodal, že uvažuje jako Elabonian, ale to by pyšného náčelníka mohlo urazit.

„Tak moment,“ řekl suše Etchebar. „Tohle není jen vaše záležitost. Kvůli němu se na této posvěcené půdě prolévala krev, a to je proti pravidlům Bitona.“ Na důkaz úcty se dotkl

očí a temena hlavy. Falfarun zuřivě přikyvoval. Strážci na Divica namířili své oštěpy. Ten jen pokrčil rameny a čekal. Stále však držel ruku na meči.

„Jsem si jistý, že se dohodneme," řekl Gerin a zavedl kapitána stráží a kněze do tichého kouta. Tam se pár minut dohadovali. Fox jim připomněl, že Divico s Catuvolcem, který začal boj, nesouhlasil. Dále poukázal na to, že Biton se s těmi, jež ho urazí, dokáže vypořádat sám. To dokazovalo tělo nešťastného zlodějíčka vystavené na nádvoří.

Etchebar vydal krátký rozkaz a Divico byl propuštěn. Trokmoiec se Gerinovi uklonil a s jednou rukou na bolavé hlavě odešel.

Jako balzám na Falfarunovy modřiny postačil další váček zlata. S Etchebarem to bylo horší, protože ho Van urazil. Vyžadoval satisfakci, a tak se mu Gerin květnatě omluvil. Předtím se ovšem ujistil, že Van není nikde poblíž.

Černě odění pomocníci odtáhli mrtvá těla a začali utírat kaluže krve, které již přilákaly hmyz. Etchebar odvelel své muže zpět na nádvoří, i když se stále nezdál být zcela přesvědčen. „Takže teď konečně můžeme k Sibyl," řekl Falfarun mnohem méně sebejistě než před incidentem. Navíc měl potřísněné roucho, a to mu na důstojnosti také nepřidalo.

V ústí Sibyliny jeskyně neviděli ani na krok. Vyčerpaná Elise vzala Gerina za ruku. Gerina její dotek potěšil, protože ani on se při pohledu do černého neznáma necítil dobře. Van se snažil očistit kyrys od rychle zasychající krve a bezbožně se přitom vztekal.

Falfarun zmizel v temnotě. „Nemusíte se obávat," zavolal. „Před sto lety, kdy tady bratranec krále Forenza upadl a vymkl si kotník, jsme nechali udělat nové schody. Takový je život." Povzdychl si, protože zákrok znamenal zásah do tradice.

Podzemní chodba do Sibyliny jeskyně vedla dolů a neustále se kroutila, takže Gerin už neměl nejmenší tušení, kterým směrem jde. Pár svíček ve starodávných držácích vydávalo

tlumené světlo, při němž Falfarunovo roucho vypadalo jako pohybující se monstrum. Chodba se rozvětvovala a byla plná černých děr. Elise se chytla Gerina ještě pevněji.

Stěny chodby byly povětšinou ponechány v přírodním stavu. Občas ze zdi zazářil zlomek křišťálu. Některé úseky byly vyzděné cihlami podle starého vzoru, používaného ve starodávné zemi Kizzuwatna. První města vznikla právě tam. Cihly neměly pravidelný tvar. Vypadaly spíše jako vypouklé chleby uhnětené z hlíny.

Gerin se zeptal na původ těchto zdí a Falfarun mu odpověděl: „Za těmito zdmi jsou zárodky zla. Ne všechny chodby jsou bezpečné. Jak jste mohli sami vidět, některé používáme jako skladiště zbraní nebo jídla. V ostatních sídlí strašné věci a ti, kteří se snažili něco zjistit, se nikdy nevrátili. Abychom takovým ztrátám zabránili, postavili jsme zdi. Víc vám neřeknu. Všechno se stalo tak dávno."

Při představě ohavných monster se i Gerin zachvěl. Snažil se nemyslet na tuny hlíny a skal nad hlavou. Van si pod vousy zaklel, možná se i pomodlil, a vytáhl si opasek s mečem do pohotovostní polohy.

Cestou prošli kolem starodávné sochy Bitona. Tajemně se na ně usmíval. Místo svíček jim teď na cestu svítily jasnější pochodně. Chodba ústila do malé komnaty. Gerin na tváři ucítil záchvěv studeného vlhkého vzduchu. Kdesi hluboko pod nimi protékala podzemní řeka.

Když ho Falfarun vzal za loket, lekl se. „Díky vašim darům můžete být se Sibyl sám, pokud budete chtít," řekl kněz.

Gerin se zamyslel a souhlasně přikývl.

Falfarun se překvapivě usmál. „Dobrá," řekl. „Kdyby se vám nelíbilo, co uslyšíte, prohodil by mě váš svalnatý přítel pravděpodobně zdí." Van rozpačitě zakašlal a Falfarun pokračoval: „Ať je vaše budoucnost příznivá, pánové, nechám vás tu se Sibyl o samotě." Mávl rukou směrem k trůnu v zadní části chrámu a poté zmizel.

„Musím se přiznat," řekl Van tiše, „že kdybych nevěděl, že je to nemožné, považoval bych trůn za jednolitý kus černé perly." Trůn byl vyšší než lidská postava a ve světle pochodní vydával perleťové světlo. Opěradlo zdobily dvě stříbrné korunky.

Nádheru trůnu hatila jen scvrklá baba zabalená do hadrů, která na něm seděla. Přestože o ní Trokmoici mluvili jako o babizně, nedokázal uvěřit, že by tak staré tělo, prostřednictvím něhož k němu bůh promlouval již před deseti lety, mohlo ještě fungovat. Ale opravdu to byla ona. Jedno oko měla tmavé a na druhém šedý zákal. Skrz řídnoucí nažloutlé vlasy jí prosvítala lebka.

Mysl ukrytá za touto ochablou schránkou však stále zůstávala bystrá. Pozvedla ruku a vyzvala je, aby přistoupili: „Pojďte blíž, mládenci a dámo." Hovořila sípavým hlasem. I jeho otce by nazývala mladíkem, kdyby tady stál, a měla by pravdu.

„Co byste rádi od našeho Bitona?" zeptala se.

Nad touto otázkou Gerin přemýšlel již několik dní. Přesto se mu třásl hlas, když ji na tak posvátném místě Sibyl pokládal: „Jak mám nejlépe ochránit sebe a své lidi před čarodějem, který nás ohrožuje?"

Neodpověděla hned. Baron si myslel, že ho třeba neslyšela, a chtěl otázku zopakovat. Ona ale znenadání obrátila oči v sloup, takže viděli jen bělmo. Zatnula pěsti a její tělo se roztřáslo. Z ramenou jí spadl háv, což odhalilo ošklivou ránu na rameni. Tvář měla celou zkroucenou. Nemluvila svým vlastním hlasem, ale hlasem zralého muže. Gerin se svými druhy padl na kolena a naslouchal božímu slovu:

„Vypukne oheň, budovy hoří,
spiknou se proti vám i síly boží.
Magickou sílu severního mága čekejte,
aby vás pokořil a srazil na kolena,
skloňte se před ním a doufejte;

jeho hrob však více nikdo nezná.“

Božský hlas utichl a jeho moc vyprchala. Sibyl se unaveně sesula dopředu.

Kapitola 5

Nastal večer. Oblohu zahalila šedá oblaka. Ve vzduchu byl cítit déšť. Zasmušilý Gerin pomohl Vanovi s tábořištěm. Elise s vystrašeným výrazem ve tváři prohlásila: „Od té doby, co jsme vyšli s kláštera, jste nepromluvil ani slovo.“

Veškerá baronova nenávist a vztek, které v sobě celou cestu z chrámu držel, vyšly na povrch. Mrštil helmou takovou silou, že ji téměř zarazil do země. „Na ničem už nezáleží,“ řekl hořce. „Můžu si rovnou podříznout krk a ušetřit té chodící mrtvole práci. Sibyl mi řekla totéž co on, ale jemu jsem nevěřil. Neměl jsem sem vůbec chodit. Chtěl jsem radu a ne rozsudek smrti. Ať jdou všichni věštci ke všem čertům!“

V té chvíli Van vzhlédl. Zatímco se Gerin rozčiloval, on tiše pokračoval ve stavbě tábora. Rozdělal oheň a vymačkal do díry krev ze zakoupené drůbeže k utišení duchů. „Znal jsem jednoho muže, který mluvil podobně, kapitáne,“ řekl.

„A nechceš nám o něm něco říci?“ zeptala se ho Elise v domnění, že by Gerina něco takového mohlo rozptýlit a rozveselit.

„Ale ovšem,“ souhlasil Van. Dobře věděl, co má Elise na mysli, a zaměřil svá slova přímo na Foxe. Elise se usadila u ohně a čekala na vyprávění. „Jak víte, kapitáne — nebo jste to ode mě jistě slyšel — země je kulatá, přestože to církev často popírá. Já to vím na sto procent. Objel jsem ji.

Přibližně před deseti lety, když jsem pobýval na nejvýchodnějším cípu tohoto kontinentu, jsem se nechal najmout jako žoldák od jednoho obchodníka. Říkal si Zairin. Převážel po pevnině lodní náklad nefritu, hedvábí a koření z místa zvaného Ban Yarang do Selatu, což bylo několik set mil na jihovýchod. Lidé tam vypadají legračně. Mají žlutou pleť a šikmé oči jako nomádi ze Shandy. Ženským to ale slušelo, to musím přiznat. To ale není podstatné.

Zairin patřil k těm, co nemají s bohy nic společného. V těch končinách je zvykem zjišťovat osudová znamení z chování posvátných pávů. Jestli dobře jedí, cesta se obvykle vydaří. Pokud ne, je mnohem lepší ji odložit.

Byli jsme připraveni k odjezdu a Zairinova pravá ruka, malý chlápek jménem Tzem, přinesl z chrámu posvátného ptáka. Vysypal na zem zrní, ale pávovi se cestování zřejmě nelíbilo, a tak se na ně jen díval. Ani si nezobnul.

Zairin seděl a pomalu v něm stoupala zloba. Nakonec toho měl plné zuby, vyskočil a zakřičel: „Když nemá chuť k jídlu, možná se rád napije!“ Přísahám na své vousy, že vzal toho ptáka a mrštil s ním do řeky Kemlong, která teče skrze Ban Yarang. Pak vyrazil.“

Gerin si nemohl pomoci: „Dyausi! To bych nikdy neudělal,“ řekl.

„A přitom patříte k těm, co proklínají věštce? Dokážete si představit nás. Po většinu doby všechno vycházelo. Cesta vedla hustou džunglí. Přišli jsme jen o několik nosičů, kteří bosou nohou šlápli na jedovaté hady, a jednoho vysál duch natolik, že z něj zbyla jen skořápka. Nebyl to hezký pohled, když jsme ho druhý den ráno našli. Takové ztráty jsou na podobných

výpravách obvyklé. Zairin byl se sebou očividně spokojený. Pořád se jen smál a všem říkal, že s těma ptákama jsou to jen samé žvásty.

Den a půl před cílem cesty, těsně před Selatem, když už málem dokázal, že má pravdu, se začaly dít věci. V místě, kde jsme se brodili, nás zasáhla záplavová vlna z prolomené hráze a pět mužů a polovina oslů se utopili. Celníka, kterého Zairin znal, převeleli na jiné místo, a jeho nástupce z nás vymámil tolik stříbra, že bych brečel. Polovina z nás chytla úplavici. Otravovala mě ještě dva roky poté. Jako by to nestačilo, chytil Zairin filcky. A věřte mi, kapitáne, že od té doby je z něj věřící!“

„Jdi do háje!“ řekl Gerin. „Doufal jsem, že mě rozveselíš příběhem, ve kterém se proroctví nesplnilo. Těch opačných znám sám dost. Za trest máš první hlídku.“

„Skutečně? Tak to se jděte...“ Zasypal Gerina nadávkami v tolika jazycích, že je ani nedokázal spočítat. Nakonec řekl: „Tak dobrá, kapitáne. Rozdáme si to.“

„Nejsi ty nějakej krvežíznivej? Měl jsem pocit, že máš bojůvek pro jeden den až dost.“

Gerin vstal a sundal si košili. Pomohl Vanoví rozvázat kožené tkaničky na brnění. Když z Vana spadla kovová zátěž, evidentně se mu ulevilo. V kiltu a sandálech vypadal jako bůh války. Svaly se mu při protahování napínaly a světlé vlasy se v záři ohně leskly jako zlato. Jizvy svědčily o divoké minulosti. Ta největší vedla od pravého podpaží k pupíku. Gerin stále nedokázal pochopit, jak to mohl přežít.

Ne že by on žádné vzpomínky na boj neměl. Naopak. Trvalá znamení mu na těle zanechaly všemožné zbraně — meče, oštěpy, nože i šípy. Rána od Ainguse se ještě nezahojila. Gerin si všiml, že si Elise Vana i jeho střídavě prohlíží. Ve vzájemném porovnání musela jeho malá postava působit směšně. Za nic stydět se však nemusel.

Jeho pověst zápasníka se nesla na obou březích řeky Niffet, což bylo momentálně to hlavní. Naučil se od mistrů z jihu tolik triků, kolik si ostatní baroni nedokázali vůbec představit. Přesto ho Van dokázal porazit silou svého těla stejně často, jako on dokázal vyhrát svým umem. Když se rozkřiklo, že budou oni dva zápasit, přicházeli obvykle i Trokmoici, aby se pokochali a vsadili si na vítěze.

Elise se cítila trapně, že Gerin odhalil její myšlenky, a ucukla pohledem. Gerin se zasmál. „Neobávejte se, má paní, já se nedám."

„To řekl kdo?" zařval Van a vrhl se po něm jako lavina. Gerin vyrazil proti, ale těsně před ním se skrčil, aby z něj Van nevymáčkl duši. Levou paží se zahákl za Vanovo pravé koleno a rameno mu vrazil do stehenního svalu.

Van zasténal a padl k zemi. Stačil Gerina popadnout svalnatou paží a tak se kutáleli, mlátili sebou a prali se v jednom klubku. Gerin skončil na jeho zádech. Ruce měl protažené pod Vanovými rameny a svíral mu zátylek. Van plácl do země a Gerin ho pustil. Van nevěřícně kroutil hlavou a mnul si oči plné prachu.

„To mi musíte ukázat ještě jednou, Gerine," řekl. „Dáme si to ještě jednou?"

Baron pokrčil rameny. „Klidně, ale první hlídku máš ty." Van přikývl a v okamžení zaútočil. Gerin ani nestihl použít žádný ze svých triků. Van ho pevně sevřel a mrštil s ním o zem. Vzápětí po něm skočil jako hladový vlk po vypasené ovci.

Přemožený Gerin zabručel: „Slez ze mě, ty bečko!" Van si odfrknul a pomohl Gerinovi na nohy. Když si omývali rány hadry nasáklými pivem, oba sprostě nadávali. Hadry strašně páchly.

Že si nevzal první hlídku, začal Gerin litovat hned po večeři. Přestože ho dnešek stál hodně sil, měl plnou hlavu starostí a obával se, že hned tak neusne. Převaloval se a házel sebou,

dokud na kamenité zemi nenašel vhodnou polohu. Cvrčci cvrkali až moc nahlas.

Van svého přítele pozoroval. Co se týče depresí, o barona starost neměl. Už ho v podobném stavu viděl několikrát a věděl, že se z toho rychle dostane. Fox nesl na bedrech velkou zodpovědnost. Nebezpečí, které hrozilo jeho zemi, ho trápilo více než obavy o vlastní život.

Od západu přicházela oblačnost. Po tmavě modré obloze se pohyboval Math, nyní ve své čtvrtině, a sem tam vykoukl i skvrnitý Tiwaz, který byl téměř v úplňku. Těsně před půlnocí se k nim přidal ještě oboustranně vypouklý Nothos. Vítr přinášel pach soli ze vzdáleného Orynijského oceánu. Van si seškrabávat zaschlou krev z výstroje a helmy a trpělivě čekal, až bude moci Gerina probudit.

Foxovi se zdálo, že bude každou chvíli pršet, a také že ano. První kapky spadly ještě před rozbřeskem. Když je Elise ucítila na tváři, okamžitě se jako správný voják probudila. Usmála se a řekla: „Bohové v nebi posílají copánky deště, aby naděje v bolesti žila ještě - to je báseň.“

Nechápavě na ni zíral. Během noci ho špatná nálada opustila a Elisin citát rozptýlil i poslední chmury. „Kde jste se naučila citovat Lekapenose? A čí je to překlad? Velmi zdařilý.“

„Co se týče překladu,“ pokrčila rameny, „ten je můj. Tahle pasáž mně vždy připadala výtečná. A kde jinde bych se to naučila než v epických básních.“

Měla pravdu. Baron si dobře vzpomínal, jak božský pocit měl, když záhadné znaky na pergamenu začaly odpovídat veršům, které se naučil podle sluchu. Začali se pomalu připravovat na cestu.

Gerin měl radost, že už nemusejí jet po prašné cestě vedoucí do Ikosu, a že nyní pokračují na jih po hlavní silnici. Po chvíli však začal o správnosti volby pochybovat, jelikož za sebou na

kamenné cestě uslyšel dusot kopyt, řinčení kovu a burácení kol — skupinu rychle jedoucích vozů.

Van sevřel pevněji oštěp a Gerin sáhl po luku. Za nimi se ozval hluboký hlas. „Z cesty! Uvolněte cestu pro Aragise Střelce!“

Baron zajel urychleně ke kraji. Aragisovi jezdci prosvištěli kolem. Před deštěm je chránily fialovostříbrné pláště. S sebou vedli zmáčené bandity.

Aragisův kapitán, možná Aragis osobně, zasalutoval na pozdrav, jeho výraz však zůstal kamenný. Muži, kteří ho doprovázeli, pokukovali po Elise a zrak jim padl i na Vanův kyrys. Bandité hleděli do prázdna. Podle Gerina nemysleli na nic jiného než na sekyru v rukou popravčího, která na ně pravděpodobně čekala.

„Páni!“ řekl Van, když vozy zmizely v dálce. „Z téhle cesty bude jednou dobrý příběh, ale nechtěl bych ji absolvovat dvakrát.“

„To je normální. Většinou není o co stát, ale vyprávění je napínavé,“ řekl Gerin. Van se zasmál a přikývl.

Z Ikosu do Cassatu jim cesta trvala dva dny. Díky Elise získal Gerin nový pohled na svět. Celá léta se zabýval jen tím, jaká bude úroda nebo jak nejlépe zaskočit nepřítele. Elise však přečetla hodně literárních děl, která miloval i on, a navíc o nich při čtení i přemýšlela. Trávili celé hodiny citacemi svých oblíbených pasáží a dohadovali se o jejich významu.

Gerin téměř zapomněl, že se dá bavit i o takových věcech. Aniž by si to uvědomoval, jeho mysl v posledních letech zakrněla. O to víc si nyní uvědomil, jak knihy dokáží povznést ducha.

Van se čas od času přidal také. Neměl sice stejné vzdělání jako oni, ale zažil toho víc než dost a měl pronikavý intelekt.

Jižnímu horizontu nyní dominovaly nachově zbarvené Vysoké Kirs. Na některých vrcholcích ležel stálý sníh, vysmívající se horkému létu v údolích. Horami vedlo osm

průsmyku a sedm z nich Království úzkostlivě střežilo, aby se přes ně nedostali severní barbaři. Na úpatí hor před osmým průsmykem leželo městečko Cassat.

Oren II. z něj zamýšlel udělat hlavní město nové provincie, kterou jeho otec získal. Na velkém náměstí v centru stály chrámy, triumfální oblouky, soudní síně a divadlo. Osud však rozhodl jinak. Pod okapy velkolepých budov hnízdili ptáci a mezi mramorovými kostkami na chodnících rostla tráva. Ve skutečnosti město tvořily nehezké dřevěné chatrče, kde žilo pár stovek královských vojáků. Ti předstírali vládu nad severními zeměmi. O jejich potřeby se staralo několik handlířů, prodavačů zbraní, nevěstinců a krčem. Zbytkem města žalostně skučel vítr.

Vlajka království, černý drak na zlatém podkladě, byla vyvěšena jen nad kasárnami, kde sídlila kancelář Caruse, správce severního pohraničí a syna Beova. V soudní síni, již dal Oren postavit, se přely jen myši.

Svého času byl Carus u dvora velice oblíben. Tohle místo získal před mnoha lety, když celou jeho jednotku zmasakrovali Urfové. Chápal to jako vyhnání na nehostinný sever a zdejší barony z celého srdce nenáviděl.

Gerin se u něj přesto zastavil. Kdyby se mu ho podařilo přesvědčit, pak by severní hranici proti Trokmoicům mohli pomoci udržet jeho vojáci. Elise barona doprovázela. Mezitím zajel Van s vozem k obchodníku s koňmi, aby sehnal čerstvé koně a vyměnil je za Gerinovy unavené.

Správce severního pohraničí seděl za odřeným stolem zavalený pergameny všech velikostí. Bylo mu asi šedesát nebo něco málo přes. Až na chomáčky nad ušima a vzadu na temeni a bílý pramen nad čelem neměl žádné vlasy. Pod očima měl tmavé váčky.

Když ho Gerin vyrušil od bezvýznamné byrokracie, zachvěla se mu čelist.

„Doslechl jsem se, že sháníte pomoc království proti Trokmoicům. Neříkejte, že jsou na tom chrabří obránci elabonských hranic tak bídně," řekl a opovržlivě si Gerina prohlížel.

Jakmile úzké oči zaměřil na Elise, hned se mu rozsvítily. Fox poznal, že se mu líbí, ale také věděl, jaké myšlenky ho napadají, a dostal neodolatelnou chuť ho nakopnout. Elise hleděla do prázdna kamsi za správcovu hlavu.

„To bych netvrdil," řekl Gerin. Přestože je nikdo nevyzval, aby se usadili, podal Gerin Elise židli. Druhou si vzal pro sebe. Carusovy nažloutlé tváře zrudly. Gerin jakoby nic pokračoval: „V současné době jsou okolnosti poněkud složité." Pověděl správci vše o Balamungovi a jeho plánované invazi.

Když Gerin skončil, Carus poklepával nehty o stůl. „Jestli vás správně chápu," řekl, „čekáte od královských jednotek, že vás vysekají z problémů, do kterých jste se dostal vy sám. Proč bychom se do toho měli nechat zatáhnout?"

„Například proto, že jsme vás před Trokmoici chránili po více než dvě stě let."

„To je směšné." Carus mávl rukou v typicky jižanském gestu. Rihwin by přitom možná vypadal elegantně, ale ke správci se to ani v nejmenším nehodilo. „Kdyby bylo po mém, shodili bysme pár tun kamení zpoza Velké Brány. Tak bysme se hrozby barbarů zbavili navždy."

„Leda hovno," zamumlal Gerin. Elise ho zaslechla a usmála se. Carus ho však slyšel také, a to baron nechtěl.

„Hovno?" Carus se strojeně usmál, ale jeho pohled zůstal ledový. „Jak typické. Abychom se vrátili k tématu, opravdu si myslím, že by království bylo lépe bez vás. Nakonec, co z vás máme? Žádné kovy, žádné obilí — jen problémy. Polovinu rebelů za posledních dvě stě let tvořili lidé ze severu. Nabouráváte klid a řádný způsob života, na němž tolik lpíme. Ne, vážený pane Gerine, ať vás barbaři rozcupují. Já osobně budu jen rád."

Fox sice s podporou správce nepočítal, ale takováto otevřená nenávist ho zaskočila. Narůstal v něm hněv. Zhluboka se nadechl. Elise ho chytla za ruku, aby ho uklidnila, ale on byl již příliš rozčilený, než aby ji vnímal. Promluvil stejně uhlazeným hlasem jako Carus, ale zároveň se stejnou jízlivosti: „Tak vy máte pocit, že z nás království nic nemá? U nás zase přemýšlíme, k čemu nám jste vy. Kde jsou královští vojáci s vozy, kteří by pomáhali bránit hranici? Kde jsou, když bojujeme mezi sebou? Trápí vás to? Vůbec ne, protože tím pádem nemáme čas pomýšlet na vzpoury. Myslíte si, že naše těla a krev vás ochrání lépe než kamení a dřevo. Umíráme zbytečně kvůli takovým pacholkům, jako jste vy."

Gerin se Carusovi uklonil a chystal se k odchodu: „A vy, správce, těžíte z naší těžké a nevděčné práce. Zatímco my se potíme a proléváme krev, abychom uchránili hranici, vy jste tu zalezlý už pětadvacet let. Přendáváte pergameny z jedné hromady na druhou a rozvalujete se tu na své tlusté řiti!" Ke konci spíše křičel.

Carus vztekle vyskočil a začal šmátrat po meči. Nahmatal jen prázdné pouzdro. Gerin se provokativně smál. „Stráže!" kuňkal správce. Když stráže dorazily, zadrmolil: „Dejte tohohle drzého hulváta do řetězů a vsaďte ho do žaláře, ať se naučí slušnému chování." Pak jeho pohled utkvěl na Elise. Natáhl se a chytl ji za ruku. „Tady to děvče vyškolím osobně."

Strážci byli zmateni jako lesní včely a vypadali směšně. Už dlouho neviděli svého pána tak činorodého. Gerin se nechopil zbraně, jen tiše prohlásil: „Víte, co se stane, když nás zadržíte? Až se to baroni dovědí, přijedou a nadělají vám z kasáren zápalky. Zanedlouho poté dorazí Trokmoici a všechno zapálí. Je mi téměř líto, že se toho nedožijete."

„Cože? Co to plácáte za nesmysly? Já..." Carus se znenadání odmlčel. Elise šimrala jeho jemnou kůži pod bradou svojí dýkou. Zbledl a jeho tvář se nápadně podobala pergamenům na stole. Opatrně ji pustil. „Jděte," řekl umírněným hlasem, který

silně kontrastoval s jeho předchozím výstupem. „Vypadněte. Stráže, doprovoďte je.“

„Do žaláře, pane?“ zeptal se pohrdavě jeden z nich.

„Ne. Nechte je jít.“ Carus se svalil zpět do křesla. Celý se třásl a pleš se mu leskla potem. Jeho muži vyvedli Gerina a Elise ze správcovy kanceláře.

Slunce bylo stále vysoko na jihozápadě. Setkání netrvalo dlouho, ale o to napínavější bylo. Gerin se otočil k Elise a řekl: „Věděl jsem, že vás s sebou nemám brát. Jakmile vás uviděl, chtěl se mě co nejrychleji zbavit.“

„Nebuďte směšný. Vypadám hrozně.“ Automaticky si rukou upravila účes.

Baron si ji velice pozorně prohlédl. Ve vlasech měla prach a na čele zažranou špínu, ale její zelené oči zářily jako smaragdy. Ze slunce jí na nose a tvářích naskočilo pár pih. Rty měla měkké a červené. Přestože měla na sobě košili a kalhoty, jako kluk rozhodně nevypadala.

Brzdi, řekl si Gerin pro sebe. *Chceš snad, aby se Rudolf stal tvým nesmiřitelným nepřítelem spolu s Trokmoici a Wolfarem ?* Zamyšleně se chytl za vousy. „Máte úplnou pravdu,“ řekl. „Vypadáte příšerně.“

Zatvářila se nasupeně a dloubla ho do žeber. Vyjekl a přátelsky ji objal. Ona ho z legrace jakoby bodla. Ještě po hodině, když přijel Van s vozem a dvěma novými koňmi, se oba usmívali. Van páchl po koních a pivu. Když viděl, jak je Gerin šťastný, celý se rozzářil. „Takže do toho půjde s námi?“

„Cože? Aha. Ne, obávám se, že ne.“ Fox se jal celé fiasko vysvětlovat. Van se dlouho a nahlas smál. Gerin pokračoval: „Nic velkého jsem od něj nečekal, takže mě to ani nepřekvapilo. Ty ses ale nenudil, co? Co je tohle za koně?“ Ukázal na jeden z nových přírůstků.

Na rozdíl od toho druhého, urostlého šedivého valacha, byl malý a ještě ošklivější než lesní poníci Trokmoiců. Van se zatvářil dotčeně. Seskočil a pohladil koně po čenichu.

Kůň se ohnal a Van musel rychle ucuknout. Přesto prohlásil: „Neříkejte, kapitáne, že nepoznáte shandského koně? Ten bláznivý obchodník ho nepoznal. Myslel si, že mě napálil. Ať se směje. Shandský kůň vydrží celý den a celou noc, nedá se utahat. Je to dobrá koupě, uvidíte.“

„No dobrá, tak se předveď.“ Gerin pomohl Elise na vůz a pak vylezl sám. Van je následoval. Povoz pak z Cassatu rachotil směrem k Velké Bráně, jediné spojnici království se severními provinciemi.

Průjezd Bránou trval dlouho. Šedého koně cesta naprosto vyčerpala a divoce odfrkával, zatímco poník táhl neúnavně dál, jako kdyby strávil celý den na pastvě. Na Gerina udělal velmi dobrý dojem.

Přestože království Elabon poslední průsmyk přes Kirs nezablokovalo, dali si vojáci záležet, aby ho nepřátelé shledali co možná nejméně použitelným. Cestu na každém kroku lemovaly kamenné pevnosti, s hlídkami, které pozorně vyhodnocovaly situaci a případnou potencionální hrozbu. Přestože byly bronzem zpevněné brány pevností momentálně zavřené, dokázaly by proti případnému nepříteli během chvíle vychrlit množství vozů a pěšáků.

Při ochraně království asistovali i mágové. Žili ve svých vlastních sídlech, špičatých věžích z barevného skla, v němž se nádherně třpytilo odpolední slunce. Pokud by se nepřítele nepodařilo zastavit silou, přišla by na řadu jejich kouzla. Dokázali by dát do pohybu tisíce kamenů a navždy průsmyk zasypat.

Gerina celý systém nijak zvlášť neohromil. Kouzla mohou být zvrácena jinými kouzly. Potěšilo ho však zjištění, že i vojáci mohou kamení mechanicky uvolnit. K hromadám kamení vedly cestičky a pod první řadou byly zaseklé páky. Tomu, kdo by je případně uvolňoval, však Gerin vůbec nezáviděl.

Velký počet dobře opevněných pevností Vana udivil. „Lidé, kteří se uvnitř opevnění schovávají, jsou předem odepsaní," řekl, „ale u těhle pevností bude chvíli trvat, než mrtvá těla někdo ucítí."

Hnědožlutá ještěrka vyhnala na cestu luční kobylku. Zběsile proběhla mezi podkovami a koly vozu a pak zmizela ve škvíře pod kamenem na druhé straně. Gerin se nikdy nedozvěděl, jestli se jí koníka podařilo chytit.

Provoz ve Velké Bráně byl hustý. Obchodníci mířili na sever. Osli vyčerpaně hýkali pod tíhou nákladu. Jiní obchodníci se vraceli zpět s prázdnými vozy, ale i jejich osli hlasitě odfrkovali. Královskou cestu využívali jak žoldáci, čarodějové a myslitelé, tak i obyčejní cestovatelé.

Na konec průsmyku dorazili až po dvou hodinách. Před nimi se otevřela nádherná krajina zalitá sluncem, malebná jako obrázek. Pole, lesy, města i sady protkané potůčky a řekami ležely jako na dlani.

„To je opravdová nádhera," řekl Van. „Jaký jsou zdejší lidi?"

„Normální," řekl Gerin a pokrčil rameny.

„Tak to si budu hlídat kapsy."

„Nebuď směšný. Sám by sis vzal."

„Asi jo, zvláště kdybych chtěl utrácet."

„Posměváčku!"

V té chvíli zavanul jižní vánek, přinášející sladce kořeněnou vůni od vzdáleného Vnitřního moře. Baron na ni již zapomněl.

Gerina zaplavila vlna vzpomínek, jako když se znenadání protrhne přehrada. Vzpomněl si na dva bezstarostné roky, které strávil v hlavním městě. Pak už mu nastaly jen samé starosti.

„Proč jsem odsud kdy odcházel?" zvolal. „Otče Dyausi, ty víš, že bych raději skončil jako chudý učitel v hlavním městě než král celého severu!"

„Proč tedy nezůstanete na jihu, když tolik chcete?“ zeptala se Elise. Mluvila něžně, jelikož i na ni země před jejich zraky velmi zapůsobila.

„Proč ne?“ řekl Gerin překvapeně. Uvědomil si, že o tom takhle nikdy nepřemýšlel. Nakonec si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Kdyby nám doma nehrozilo takové nebezpečí, skočil bych po téhle šanci jako hladový vlk. Ale já bohužel patřím tam. Jsou na mně závislí. Kdybych zůstal, zradil bych víc než jen své lidi. Země by padla do rukou Balamungovi, ale jeho ďábelská touha by se tím určitě neutišila. Může se stát cokoli. Bohové nám zatím velké naděje nedávají. Cítím se za Balamungovo chovám částečně odpovědný, a pokud mohu pomoci, udělám to.“

„Myslím, že všechno dobře dopadne,“ řekla Elise povzbudivě. „Slávy se většinou dočkají ti, kteří o ni nejméně usilují.“

„Sláva? Bude mi stačit, když přežiju a zůstanu svobodný. Za slávu bych nedal ani plesnivý bochník chleba. Tu rád přenechám Vanovi.“

„Cha!“ řekl Van. „Chcete znát pravý důvod, proč se chce vrátit, má paní?

„No řekni,“ ozval se Gerin, zvědavý, co má jeho přítel na mysli.

„Ani kouzelník vás neodloučí od vašich knih. To víte sám moc dobře.“ Trefil do černého a Gerin ho za to přátelsky šťouchl do ramene. Do kapes přepisovačů a knihkupců z hlavního města plynula poměrně velká část baronova stříbra.

Vydali se z kopce směrem k městu a doufali, že tam dorazí ještě před západem slunce. Duchů na téhle straně hor se Gerin tolik neobával. Vládl zde již několik let mír a místní duchové byli relativně mírní. Van už se neudržel a začal rozmlouvat o výhodách čerstvé stravy a džbánku dobrého piva (nebo dokonce vína!) a pohodlné posteli. O ženě, která by mu ji zahřála, se nezmínil, ale určitě ho to také napadlo.

Podél cesty rostly ovocné stromy, jež lidé na druhé straně hor neznali. Nebyly moc vysoké, měli šedohnědou kůru, lesklé světle zelené listy a žluté plody ve tvaru vejce. Listy i plody sice krásně voněly, ale Gerin si pamatoval, jak neuvěřitelně kysele ovoce chutnalo. *Říkalo se mu...* Luskl vztekle prsty. Jméno už zapomněl.

Stromy postupně řídly a začal dominovat jiný element: slabý mrtvolný zápach. Baron zkřivil ústa a prohlásil: „Myslím, že jsme na místě."

Za zatáčkou, kde jim stromy přestaly bránit ve výhledu, uviděli město v celé své nádheře. Nebylo ani tak velké, aby muselo mít zeď. Fox byl přesvědčený, že lidé žijící třeba jen deset kilometrů od města o něm nikdy ani neslyšeli. Osada usilovala o to stát se městem, nicméně k tomu využívala těch nejopovrženíhodnějších prostředků: podél cesty stála řada křížů s pomalu hnijícími mrtvolami. Pod nimi si hrály děti a občas vzhůru hodily kámen. Stahovali se sem rovněž i psi, kteří neměli pány nebo od nich utekli, a hledali snadnou kořist.

Někteří z odsouzenců ještě stále žili. Měli popraskané rty plné puchýřů a žádali vodu nebo smrt, podle toho, kolik jim zůstalo sil. Jeden, kterého buďto vztyčili nedávno, nebo měl velkou výdrž, dokonce stále pokřikoval a nadával bohům i lidem.

Supům na obloze se však jeho skřeky příliš nezamlouvaly. V zobácích přenášeli nechutná sousta, líně poletovali po obloze a nezúčastněně pozorovali město, cestovatele a rozlehlá pole. Věděli, že jejich čas teprve přijde.

Van ubožáky pozoroval s kamenným výrazem ve tváři. Elise zbledla zděšením. Chtěla se zeptat, proč tu jsou, ale nedokázala promluvit. Gerin se ani nesnažil vzpomenout, jak se cítil, když se s tímto prazvláštním postupem spravedlnosti setkal poprvé. Jižané tyto tresty převzali od Sithonianů.

„Jeden z důvodů," řekl Gerin rázně, „proč se chci vrátit domů."

Kapitola 6

Jak se Gerin později dozvěděl, město se jmenovalo Fibis a jeho názor na jižní oblasti napravit nedokázalo. Domy lemující severojižní cestu byly jen o něco lepší než chatrče jeho rolníků. Z hlavní cesty vedly jen bahnité pěšiny plné šlichty až po kotníky.

Jediná noclehárna ve městě z řady nijak nevybočovala. Nízká, špinavá a polorozpadlá stavba. Venkovní cedule se ani nedala přečíst. Zápach přepáleného oleje nedokázal překrýt pach moči z vedlejšího starobince ani všudypřítomný smrad z mrtvol na křížích.

Obyvatelé města byli kategorie sama o sobě! Mladíkovi, jenž tudy před deseti lety cestoval, tehdy městské způsoby připadaly sofistikované, ale dnes maximálně tak pošetilé a nevlídné. Gerin se pokoušel konverzovat s majitelem, zarputilým starým strejdou jménem Grizzard, ale dostalo se mu jen krátkých odseknutí. Vzdal to a vrátil se k viklajícímu se stolu, kde jeho přátelé čekali na večeři. „Kdybych nevěděl, že je to nesmysl," řekl, „přísahal bych, že se mě ten chlapík bojí."

„Pak má za to, že už jste ochutnal zdejší víno," řekl Van, který již upíjel ze třetího džbánku. „Je to hnus!" Dal si pořádný doušek. Nejdřív se zatvářil, jako že víno vyplivne, ale nakonec ho přece jen spolkl.

Zbytek večeře nebyl o nic lepší. Jediným důvodem, proč Grizzard ještě nezkrachoval, byl nedostatek konkurence. Gerin se po dlouhém nezáživném dnu cítil znaven a chystal se brzy do postele, ale vtom veselý hlas pronesl: „Dobrý večer, vy jste tu poprvé, že? Co vám dal starý Grizzard k pití?" Aniž by ho někdo zval, přitáhl si muž židli a přidal se k nim. Přičichl k vínu a zkřivil ústa. Hodil po hospodském stříbrňák. „Předveď něco lepšího, ty zloději," řekl. Ke Gerinovu překvapení se majitel opravdu vytáhl.

Baron si cizince zvědavě prohlížel, protože mu na něm mnoho věcí nesedělo. Ačkoli byl hlučný, brzy se ztišil, aby Grizzard nic neslyšel. Mluvil slangem hlavního města, ale ručně šitými kalhotami a košilí připomínal spíše venkovana. Pěstoval si vousy a nosil boty se vzhůru zakroucenými špičkami, což ukazovalo na Sithoniana. Představil se jednoduše jako Tevis - bez jména po otci i bez přezdívky - tedy jedním ze tří nejčastějších jmen na jih od hor.

Ať už to byl kdokoli, s lidmi to uměl. Nenápadně z Gerina tahal historky z cest, aniž by na sebe cokoli prozradil. Jako kdyby Gerina očaroval. Pak se na chvíli odmlčel a prohlížel si ho. „Království váš potenciál málo využívá," řekl nakonec.

Gerin pokrčil rameny. Začal být obezřetný. Záhadný muž ho trochu znervózňoval. Tevis přikývl, jako by žádnou jinou reakci ani nečekal. „Povězte mi," řekl, „znáte Moribara Velkolepého, královského guvernéra v Kortysu?"

Van se zhluboka napil a Tevise jen nechápavě pozoroval. Elise Gerinovi usínala na rameni. Příjemně ho to hřálo a její vlasy ho šimraly na bradě. Krásně jí voněly, ale přesto stále převažoval zápach z křížů. Potkal přesně to, čeho se Carus,

Beoův syn, nejvíce obával: potenciálního rebela z hlavního města Sithonie, který hledá spojence mezi seveřany.

Za normálních okolností by baronovi vůbec nevadilo, kdyby království zasáhla občanská válka, ale nyní potřeboval silnou podporu. Pečlivě volil slova: „Tevisi, vůbec vás neznám a ani jsem vás poznat netoužil. Jestli budete pokračovat ve stejném duchu, budu to považovat za zradu a nebudu vás už dále poslouchat. Pravdou je, že jsem nějaké potyčky se služebníky krále měl, ale nikdy proti mně nekuli pikle v mé zemi. Ani já nemám právo se vměšovat do jejich záležitostí. Kdybych věděl, co jste zač, nikdy bych si s vámi sklenku nedal. Vezměte si to a jděte.“ Položil na stůl minci za džbánek vína.

Tevis se usmál. „To si nechte,“ řekl, „a tohle taky.“ Vyndal něco z váčku u opasku a hodil to vedle mince. Zmizel v temné noci a Gerin zůstal zaskočeně zírat na předmět na stole: maličká bronzová ruka, lehce sevřená v pěst.

„O velký Dyausi!“ řekl. „Královská Ruka!“ Podepřel si rukama bradu a nespouštěl z té věci oči. Tvářil se, jako kdyby ruka ožila a dala mu políček.

Van si prohrábl strniště a s těžkopádnou trpělivostí se zeptal: „A co to má u všech sakru být?“

„Tajný agent, špión, informátor... říkej mu, jak chceš. Na tom nezáleží. Kdybych jen naznačil, že bych byl pro dosazení Moribara na trůn, viseli bychom zítra vedle sebe na křížích a čekali bychom, až nám supové vyklovou oči.“

„Ha! Ukousnul bych jim hlavu!“ Vana zajímali víc supové než ukřižování.

„Taky by to tak šlo, předpokládám,“ souhlasil Gerin rozpačitě. Probudil Elise. Zívla a zamířila ospale do jednoho z pokojů, které měl Grizzard připravené pro ženy. Van a Gerin zamířili ke svým slamníkům, s nadějí, že nebudou plné štěnic. Gerin málem zapomněl vzít malý symbol, který tu Tevis zanechal.

Přestože cítil únavu, spal špatně. Hádka s Carusem, nepříjemný příjezd na jih a setkání s tajemným Tevisem mu nedopřály klid. Postel byla tvrdá a nerovná. Když se probudil, byl na rukou a na hrudi celý poštípaný. V noci měli společnost.

U snídaně Van moc nemluvil. „Bolí tě hlava?“ zeptal se Gerin, když přicházeli do stájí.

„Cože? Ne, o to nejde, kapitáne.“ Van zaváhal, ale nakonec řekl: „Řeknu vám to na rovinu, Gerine, včera v noci jsem byl téměř rozhodnutý, že si koupím vůz a rychle z téhle bláznivé země vypadnu.“

Gerin čekal, že se na něj budou lepit pohromy, ale ani v nejhorších nočních můrách by ho nenapadlo, že by ho opustil jeho přítel. Od té doby, co Van přijel do Foxova sídla, se z nich stala nerozlučná dvojice. Ve všech bitvách spolu bojovali bok po boku a pak spolu dlouho do noci zapíjeli úspěchy. Nesčetněkrát jeden druhému zachránili život. Baron si uvědomil, že je Van ještě větší bouřlivák než jeho zesnulý bratr Dagref. Kdyby ztratil jeho, přišel by o více než jen o přítele. V duši by mu zbyla velká prázdnota.

Než stačil' zareagovat a vysvětlit své pocity, promluvila Elise: „Proč chcete odejít právě teď? Máte strach? Nebezpečí je přece větší na severu než tady.“ Nevěřila vlastním uším.

Za normální situace by si Van nenechal líbit, kdyby jeho odvahu někdo zpochybňoval. Nyní jen vzdychl a kopl do oblázků. Když odpovídal, vypadal opravdu velmi rozrušený: „Rozhlédněte se, má paní.“ Jeho gesto nezahrnovalo jen vesničku Fibis s kříži, ale i celou zemi, kde vládly zákony království. „Znáte mě natolik dobře, že víte, jaký jsem a co mám rád: boj, mluvení, pití a, jak jinak, děvčata. Ale tady nejsem k ničemu. Až si upšouknu v kadibudce, abych se bál, že mě uslyší nějaký špión a obviní mě ze zrady. Po takovém životě netoužím. Abych se bál promluvit, nebo dokonce myslet.“

Gerin věděl, o čem mluví, protože měl přesně stejný pocit. Van pokračoval: „Byl jsem pevně rozhodnutý, že vás ráno opustím. Asi bych se vydal na sever. Ale pak jsem začal přemýšlet a rozhodl jsem se, že jestli mi nějakej buzík s Královskou Hnátou bude říkat, jak mám mluvit, tak z něj nadělám řízky a nechám ho u cesty jako výstrahu jeho povedeným přátelům!“

Elise se radostně zasmála a políbila ho na tvář.

„Mám takovej pocit, že jsi hrál komedii jenom kvůli tomu polibku,“ řekl Gerin. „Tak pojď, ty trosko, přestaň zdržovat.“

„Mizero.“ I Van se usmíval a hodil své věci do vozu.

Za časného rána již překonávali studenou řeku Langros. Přestože nebyla tak mohutná jako Niffet či Carastos, jež zavlažovala většinu elabonských planin, její ledový proud nabíral v horách Kirs rychlost a mířil do Velkého Vnitřního moře.

Mrazivá voda se na brodu točila kolem Gerinových nohou a zaplavila i podlahu vozu. Věci měli bezpečně uložené v nepromokavých vacích, ale polovina chlebů se namočila a změnila se v mazlavou hnědou hmotu. Gerin si nadával do blbců, ale Van ho uklidnil: „No tak, kapitáne, stejně se to nedalo jíst.“

Když zastavili, aby se najedli a trochu si odpočinuli, Van se ke Gerinovi otočil a tiše pronesl: „Díky, že jste to dnes ráno vzal tak sportovně. Mohl jste mi dělat nepříjemnosti.“

„Já vím,“ řekl Gerin a už o tom nemluvili.

Toho dne urazili poměrně velkou vzdálenost. Minuli několik menších farem v kopcích a pak se krajina začala měnit v rovnou pláň. V dálce viděli velká sídla s rozlehlými pozemky. Jakmile se stíny začaly prodlužovat a zavanul chladný večerní vánek, utábořili se. Tentokrát dali před noclehárnou přednost přírodě.

Gerin napojil a nakrmil koně. V temnotách se začali zjevovat duchové, ale jejich nářek byl poněkud ztlumený, skřeky připomínaly spíše zpěv.

Úzký srpek Ellebu zapadl nedlouho po slunci, jako poslušný syn svého otce. Obloha nyní patřila hvězdám a Mathovi, jehož oboustranně vypouklý koláč zaléval krajinu zlatavým světlem. Postupem noci se k němu přidal Tiwaz těsně před úplňkem. Právě když Gerinova hlídka končila, vykoukl za horizontem pomalý Nothos. Baron ho ještě hodinu sledoval a pak probudil Vana.

Ráno se zdálo, že další den proběhne stejně hladce jako ten předcházející. Před obědem se situace nečekaně změnila. Někdo se totiž rozhodl poslat na trh své husy. Cestu ucpala nekonečná řada bílých ptáků, které hnalo několik mužů s klacky. Husy kejhaly a hašteřily se. Mnoho z nich se snažilo nenápadně utéct z cesty a uzobnout sousto obilí. Dělaly všechno, jen ne pospíchaly. Gerin jejich strážce požádal, aby jim uvolnili cestu, ale ti odmítli: „Kdybychom je pustili do polí, museli bychom je nahánět tri dny. To by nám u našich pánů neprošlo.“

„Co kdybychom projeli skrz ně?“ navrhl Van. „To by bylo pozdvižení!“

Představa splašeného úprku hus Gerina pobavila, ale myšlenku přece jen zavrhl: „Ne. Dělají jen svoji práci.“ Atak se pomalu plahočili dál a rozčilovali se. Za nimi se postupně vytvořila řádná kolona.

Jak se čas vlekl, Vanův nápad se zdál čím dál víc přijatelný. Gerina svědil bič v ruce. Než ho však stačil použít, zahlédl v dálce, že se cesta rozdvojuje. Husy proudily na východ. „Dostaneme se do hlavního města i touhle druhou cestou?“ zavolal.

„Dostanete,“ odpověděl jeden z mužů. Gerin tedy bez rozmyslu vyrazil novou cestou.

Nová, to se nedá říct. Gerin si všiml, že se za nimi nikdo jiný nevydal a že všichni pokračují východní cestou za husami, a brzy zjistil proč. Východní cesta vznikla relativně nedávno. Když ji dodělali, o tuhle starou se již nikdo nezajímal. Vůz kodrcal a rachotil přes obrovské výmoly. V jedné části chyběly dlažební kostky úplně. Původně totiž nebyly zasazené v maltě, ale v roztaveném olovu. Jakmile cestu přestali hlídat královští inspektoři, místní si ji rozebrali i s cennou výplní. Chlapíka, který je sem poslal, baron celou cestu proklínal a doufal, že dojedou bez zlámaného kola.

I ve zdejším kraji vládla zajisté svého času prosperita, ale jakmile se cesta přestala používat, vše upadalo. Les čím dál více houstl, až se nakonec nad cestou vytvořila klenba, po níž se vesele prohánějí veverky.

O cestě se již nedalo ani mluvit.

Brzy narazili na vesnici, což považovali téměř za zázrak boží. Vesničané se na ně sesypali jako na staré dobré známé. Pohostili je jídlem a domácím vínem a se zaujetím naslouchali každému jejich slovu. Gerin byl za takové milé lidi vděčný, a když mu potvrdili, že cesta skutečně vede do hlavního města a ne do bažin, jeho nadšení neznalo mezí.

„No tak vidíte, kapitáne? Zbytečně se strachujete," řekl Van. „Všechno dobře dopadne."

Gerin neodpověděl. Nemohl nechat všechno dobře dopadnout. Musel sám zařídit, aby to tak bylo. Nemohl si dovolit ani den ztráty. Cesta zpět nepřipadala v úvahu.

Vesničané trvali na tom, že u nich musí přespat. Gerina hostil hubený farmář Badoc, syn Tevise (baronovi naskočila husí kůže). Elise a Van přespali u jiných, informací chtivých vesničanů.

Na lavici kolem Badocova stolu se tísnila celá jeho rodina, přátelská a kyprá žena Leunadra a houf dětí. Nejmladší ještě ani neuměl chodit a nejstarší byly dvě dcery, dvojčata Callis a Elminda, obě velmi krásné, což Gerin uměl ocenit. Měly

kudrnaté vlasy, zářivé hnědé oči a narůžovělé a zároveň opálené tváře. Tenké blůzky jim obepínaly mladé poprsí. Gerin nenápadně zavedl konverzaci jejich směrem. Hltaly každé jeho slovo... dokud mluvil o Vanovi. On sám, jak se později ukázalo, jim byl naprosto lhostejný.

„Škoda, že u nás nepřespává váš přítel," povzdechlo si jedno z dvojčat. Gerin zapomněl, jak se která dívka jmenovala. Obě blábolily o Vanových svalech, zbroji, ostrých rysech, úsměvu... pořád dokola. Gerinovi to už začínalo lézt na nervy. Když Badoc zpozoroval rozpaky svého hosta, usmál se.

Po večeři baron s radostí odešel na kutě. Postel byla krátká, protože spal u jednoho z Badocových mladších synů. Byl ale tak unavený, že mu to vůbec nevadilo.

Kolem půlnoci ho probudil ženský křik. Uslyšel další, dlouhý a pronikavý výkřik. A ještě jednou: „Evoi! Evoiii!" Baron se uklidnil. Šlo jen o přívržence Mavrixe, sithonianského boha vína, kteří pořádali půlnoční radovánky. Gerina trochu překvapilo, že se Mavrixův kult rozšířil i do takto odlehlého místa, ale proč ne? Znovu usnul.

Druhý den ráno zjistil, že pozorní vesničané nejen vyhřebelcovali koně tak, že se jejich srst leskla, ale zároveň připravili čerstvý chleba, víno, sýr, cibuli, sušené ovoce a maso. Skupina rozjařených dětí je doprovázela daleko za vesnici.

„Vůbec se mi odsud nechce," řekl Van. Gerin si ho prohlédl: má na tváři pořád ten spokojený úsměv? *Co jestli žertuje?* zeptal se baron sám sebe. *Závidíš mu jeho štěstí? Upřímně, trochu ano*, odpověděl jeho vnitřní hlas.

Cesta na jih od vesnice se trochu zlepšila. Přinejmenším nikde nezmizela. Vzduch pod korunami stromů zůstával chladný a vlhký, slunce se k nim mezi listím nedostalo. Poprvé od doby, co kvapně opustili Ricolfovo sídlo, se Gerin někde cítil jako doma. A nebyl sám. Elise si pobrukovala píseň ze severu. Když si všimla, že ji sleduje, usmála se na něj.

Hluboko v lese narazili na mýtinu. Fox před ostrým světlem zamhouřil oči. Na okraji lesa se pásla srna, ale jakmile se hlučný vůz přiblížil, zvedla hlavu a zmizela.

„Zastavíte na chvíli?“ řekl Van. Vzal si Gerinův luk a toulec. Přestože v boji lukem pohrdal, lov miloval a měl přesnou mušku. Přeběhl mýtinu a zmizel mezi stromy naproti. Pohyboval se tiše a s lehkostí, již by mu kdejaké zvíře na lovu mohlo závidět.

Gerin si povzdychl, odložil opratě a šel se natáhnout do svěže vonící trávy. Namožené svaly se postupně uvolnily. Elise také vystoupila a lehla si vedle něj.

I koně přijali vděčně chvilku oddechu a začali se nenasytně pást.

Čas plynul, ale Van se stále nevracel. „Asi zapomněl, která strana šípu patří dopředu,“ řekl Gerin. Vstal, šel k vozu a vrátil se s Vanovým oštěpem. „Nedivil bych se, když nosí tohle.“ Pokaždé když vzal přítelovu zbraň do ruky, obdivoval, s jakou lehkostí a umem dokáže tak těžkou zbraň ovládat.

Aby si ukrátil dlouhou chvíli, procvičoval si pomalé výpady a odrážení. Přitom si byl dobře vědom Elisina pohledu. Předvádění se před krásnou ženou se nikdy nenabažil. Stále více proklínal důvod, který mu ve dvoření se této krasavici zabraňoval.

Ne že by se mu žen nedostávalo. Jeho privilegia mu jich zajišťovala dostatek, ale on se v tomto ohledu choval střídmě a nikdy se s ženou nevyspal proti její vůli. Žádná z nich v něm však neprobudila nic víc než vášeň a brzy o ně ztratil zájem. V Elise začal spatřovat něco, co považoval za velmi vzácné, spíše neexistující. Spřízněnou duši.

Právě když poslal na onen svět dalšího imaginárního nepřítele, uslyšel v lese na druhém konci paseky praskání větví. *Konečně je zpátky*, pomyslel si. Nadechl se a chtěl zavolat na pozdrav. Nic z něj ale nevyšlo, jen tiše přikázal Elise: „Udělejte přesně, co vám řeknu. Pomalu přejděte k zadní části

vozu a pak utečte do lesa.“ Na chvíli zaváhala, a tak na ni štěkl: „Rychle!“ Ujistil se, že je v bezpečí, a pak běžel doprostřed mýtiny, aby se postavil zubrovi.

Byl to samec s mohutnou kostrou, vyšší než on. Na kůži měl hned několik jizev. Z pravého rohu mu zbyl jen pahýl; pravděpodobně si ho zlomil v nějakém dávném souboji. Levý byl zahnutý a trčel vpřed jako zářivý oštěp smrti.

Ještě než vyrazil proti titěrnému soupeři, který se mu odvážil postavit, zaškubal ušima. Gerin jen čekal, kdy zaútočí, a měl sevřený žaludek. Zubr je obecně dost nebezpečný, ale osamocený samec dvojnásob. Pod kopyty a rohy právě takového zuřivého samce zemřel Dragův děda.

Útok přišel rychleji, než Fox očekával. Do vzduchu vzlétly znenadání kusy drnů. Gerin ani neměl čas hodit Vanův oštěp. Uskočil bleskurychle nalevo do trávy, zachycuje přitom jeho pohled plný šílené nenávisti. Klikatý roh ho jen těsně minul. Vůni trávy a hlíny přebyl pach jeho kůže.

Gerin se v okamžení postavil, ale zubr už opět útočil. Byl rychlejší, než očekával. Fox vrhnul oštěpem, ale příliš ukvapeně; oštěp přeletěl těsně nad zubrem. Gerina zachránil jen další zoufalý skok. Kdyby měl zubr druhý roh, nedopadlo by to s Gerinem dobře. Dobře věděl, že v otevřeném prostranství se mu moc dlouho bránit nedokáže.

Vyskočil, popadl oštěp a pelášil do lesa. Za sebou slyšel jen virbl zubřích kopyt. Každou chvíli čekal náraz rohu do zad. Naprosto vyčerpán doběhl mezi stromy. Zubr si klestil cestu křovím a porážel mladé stromky jako kukuřičné klasy. Musel zpomalit, protože Gerin chytře kličkoval mezi stromy.

Doufal, že se mu ho v lese podaří setřást, ale zubr ho s neuvěřitelnou trpělivostí pronásledoval dál. To ho trochu zaskočilo. V uších mu hlasitě znělo jeho bučení a frkání. Běžel pořád dál do lesa po jakési stezce vyšlapané zvěří.

Cesta nečekaně skončila. V nedávné době tu v bouři spadl přes cestu obrovský strom a strhl s sebou další. Vytvořila se tak

dokonalá přírodní hráz. Gerin se přes překážku rychle hrabal. Zubr mu zůstával stále v patách.

Od chvíle, co Fox zubra spatřil na pasece, byl k smrti vyděšen. Pomalu se začínal vzpamatovávat a seskočil dolů. Těžce oddychoval. „Stejně už dál nemůžu," pronesl a zarazil tupý konec Vanová oštěpu do země. Odpotácel se do lesa a čekal.

Dusot zubřích kopyt se přibližoval, až se nakonec roztřásla i zem. Zpočátku se zdálo, že se zubr pokusí padlými stromy prolézt, ale to by bylo nad jeho síly. Nakonec se odrazil a lehce celou překážku přeskočil. Dole se napíchl na připravený oštěp.

Dřevěná rukojeť se rozletěla na tisíce kousků, ale bronzová špice zajela hluboko do jeho vnitřností. Ještě chvíli se udržel na oslabených nohách. Z břicha se mu valila krev. Poté se spustila z tlamy a nozder. Zachvěl se a skácel se k zemi. Věnoval Foxovi poslední vyčítavý pohled a zemřel.

Gerin si promnul oči, protože se mu zdálo, že má zubr teď hnědé oči. Celou dobu od začátku pronásledování si však byl jist, že je má zelené. Když se podíval na ruce, měl na nich krev. Pravděpodobně se zranil o nějakou větev. Nedokázal si vzpomenout. *To jsem blázen*, pomyslel si. Znaveně přelezl přes hromadu stromů.

Po chvíli k němu přiběhl Van s nataženým lukem a s Elise v patách. Van zabrzdil a těžce oddechoval. „Jste celý, kapitáne?" zeptal se.

„K mému velkému překvapení jsem naživu."

„Ale co ten zubr... Elise říkala..." Van zmlknul a zatvářil se zmateně.

Gerin měl radost, že Elise běžela pro Vana a že se zubrovi, který by ji s největší pravděpodobností zabil, neukázala. „Obávám se, že ti v hlavním městě budu muset koupit nový oštěp," řekl.

Van se přehoupl přes překážku. Vrátil se i se vzácným bronzovým hrotem. „Jak jste to u Shamadrakova trojzubce dokázal?“ zeptal se.

Baron se zamyslel nad tím, odkud pocházejí vyznavači Shamadraka. Nikdy předtím o takovém bohu neslyšel. „Když jsem zdolal tuhle překážku, byl jsem naprosto vyčerpaný,“ řekl. „Ta bestie mě štvala jako psa. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Dostal by mě. Nějakým zázrakem jsem si vzpomněl na bajku, kterou jsem jako malý kluk četl. Byla o otrokovi, který nenáviděl lov. Zablokoval cestu, za překážku narafičil svůj oštěp a čekal, až se na něj napíchne nějaká vysoká zvěř.“

Elise řekla: „Tu bajku znám. Jmenuje se Vysoká a Mahee. Na konci ho dostane jeho vlastní zbraň. Dobře mu tak. Byl to zlý a podlý chlap.“

„Vy jste tu bestii zabil podle knihy?“ Van nevěřícně zakroutil hlavou. „*Knihy*? Přísahám, kapitáne, že pokud jste si s jejich pomocí dokázal zachránit krk, nebudu nad nimi už nikdy ohrnovat nos. Škoda jen, že o tom nikde nebudete moci vyprávět.“

„Ale proč bych nemohl?“ Právě na to se Gerin těšil.

„Kdo by vám, prosím vás, věřil, že jste zabil zubra oštěpem? Nebuďte blázen.“

Zatímco Gerin zápasil se zubrem, Van ulovil srnku. Hodil vykuchanou kořist do vozu a pak se urychleně vydali na jih. V blízkosti mrtvého zubra se nikomu z nich trávit noc nechtělo. Nejenže přitáhne spoustu hladové zvěře, ale krev přiláká i duchy ze širokého okolí. O nečekanou kořist se všichni podělí.

Začínalo se stmívat a nastal čas najít tábořiště. Zvěřina přišla k chuti. Van připravil řízky a opekl je na ohni. Ani plný žaludek mu náladu nezlepšil. Zamumlal: „Bez oštěpu si připadám jako nahý. Co si bez něj počnu v boji?“

Gerin žádný soucit neprojevil. „Vzhledem k tomu, že máš palcát, sekyru a tři nože...“

„Jen dva. Ten třetí je na jídlo.“

„Omlouvám se. Tak dva. Dále meč tak těžký, že ho sotva uzvednu, natož abych s ním švihnul. Myslím, že i bez oštěpu nepřítele pěkně naštveš.“

Gerina naštval hned poté, co si vytáhl dlouhé stéblo a tedy druhou hlídku. Fox se snažil nevnímat spokojené přítelovo chrápání. Pocit nespravedlnosti se trochu vytratil, když se Elise rozhodla chvíli ponocovat s ním.

Gerin byl za její společnost vděčný. Vládlo naprosté ticho, a tak by jinak pravděpodobně usnul. Nářky duchů spíše cítil, než že by je slyšel. Zdechlina zubra přilákala opravdu hodně bludných duší a okolí se poněkud vyprázdnilo.

Fox nedokázal pochopit, proč ho Elise po zabití zubra považovala za hrdinu. Měl spíš štěstí. Jako hrdina si ani trochu nepřipadal. Vždyť před zubrem celou dobu utíkal jako zajíc. Kdyby si náhodou nevzpomněl na ten trik z bajky, určitě by to nepřežil. „Měl jsem kliku,“ prohlásil.

„To je nesmysl,“ řekla Elise. „Nepodceňujte se tak. Vzpomněl jste si na to v zápalu boje, a navíc jste to dokázal realizovat. K hrdinství člověk potřebuje víc než jen svaly.“

Gerina to nikterak nepřesvědčilo. Pokrčil rameny a změnil téma. Zeptal se Elise, co ví o svých příbuzných z hlavního města. Ukázalo se, že jejím nejbližším příbuzným je bratr její matky, Valdabrun Udatný, který slouží u královského dvora. Gerin o jeho schopnostech v duchu pochyboval. Jeho veličenstvo Hildor III. byl líný floutek a jeho dvořané nebudou jiní.

Aby zahnal chmurné myšlenky, začal vyprávět o svých zážitcích z hlavního města. Elise byla vděčným posluchačem, protože městský život neznala. Vybral pár dobrých historek a její smích rozveselil chladný večer. Přisunula se blíž. Chtěla slyšet víc.

Naklonil se k ní a políbil ji. Připadalo mu to jako ta nejpřirozenější věc na světě. Nejdříve byly její rty strnulé, ale

pak mu polibek váhavě vrátila. Nakonec dala vášni volný průchod.

Máš vynikající dar, jak si zkomplikovat život, řekl sám sobě, když mu zabořila hlavu na hruď. *Jestli to takhle půjde dál, půjde po tobě nejen Wolfar, který ti rád vyrve srdce a sní ho (s tou myšlenkou si v poslední době pohrával často), ale zároveň proti sobě poštveš svého starého přítele Ricolfa - dopis nedopis. Zcela jistě si bude myslet, že jsi ji unesl z jiných důvodů, než abys ji dovedl ke strýčkovi. Jak se asi cítí ona? Není to nějaká vesnická děva, která by se dala zneužít a pak opustit. A hlavně...*

Do háje se vším, pomyslel si. Znovu ji políbil.

Když se rty dotkl jejího hebkého krku a ruka mu vklouzla pod její košili, tiše se ho zeptala: „Tak proto jste se rozhodl vzít mě na jih? Copak jsem vyměnila jednoho Wolfara za druhého?“ Snažila se zachovat klid, ale hlas prozrazoval zklamání a smutek. Okamžitě ho zamrazilo, jako kdyby na něj někdo tasil dýku. Polil ho studený pot. Odtáhla se od něj.

Oddechoval a snažil se dostat tělo zpět pod vládu rozumu. „To by mě ani ve snu nenapadlo,“ řekl.

„Popravdě, ani mě ne,“ odpověděla. Její hlas zněl stále zklamaně. Na vztahy mužů a žen možná dojde později. Ještě nenastala ta pravá doba, přestože byla klidná noc a mezi stromy probleskoval měsíc.

Dlouho nepromluvila. Myslel si, že se stále zlobí, ale když se jí dále omlouval, jen mávla rukou. Chvíli se ještě bavili o jiných věcech. Pak se zvedla a šla k vozu. Když Gerina míjela, zastavila se a lehce ho políbila na tvář.

Gerin měl o čem přemýšlet ještě dlouho poté, co usnula. Dorůstající Elleb již zapadl a jasný Math, který byl již téměř v úplňku, začal mířit na západ. Gerin probudil Vana a upadl do hlubokého spánku.

Zprvu měly sny nejasnou podobu. Zubr se střídal s obrazy Elise. Nic si z nich nepamatoval. Nikdy si nic nepamatoval a

ty, co si sny pamatovali, považoval za podivíny. Obzvláště když se z nich ještě snažili předpovídat. Tentokrát se však něco změnilo. Jako kdyby vichřice náhle odvála mlhu, jež ho od říše snů oddělovala.

Jako kdyby vše viděl na vlastní oči. Všude plápolaly velké ohně, u nichž se scházeli severští bojovníci. Někteří byli ozbrojeni, jiní popíjeli. V dáli zněla hudba dud, rohů a harf. *Tohle není obyčejný sen*, pomyslel si a polil ho studený pot. Nedokázal sen zahnat, ani když ho zahalila černá křídla.

Z křídel se staly okraje Balamungova hávu. Čaroděj o krok ustoupil a postavil se před oheň. Jen oči rudě žhnuly.

Barbarský mág si byl přítomnosti Foxe dobře vědom. Otočil se a pohrdavě se uklonil, jako kdyby tam baron opravdu stál. Světlo z ohně mu po propadlých tvářích divoce tancovalo. Pronesl: „Pane Gerine Foxi, opravdu mě otravujete, takže mi doufám ráčíte věnovat trochu vašeho spánku. Rád bych vám ukázal, co se děje tady na severu, zatímco vy se hrabete na jih. Kéž bych z vaší mrtvoly mohl vytáhnout vaši záludnou duši. Na takovou dálku však žádné kouzlo k mé velké lítosti nefunguje.“

Ani Gerin nevěděl o žádném kouzlu, které by fungovalo na dálku. Nebyl ničím, ani duchem, jen viděl a slyšel vše, co Balamung říká.

Trokmoici tancovali kolem ohňů a házeli do vzduchu meče, oštěpy a poháry. Barona to nijak zvlášť nedělilo. Podobný tanec předváděl Rihwin u Ricolfa na stole. Připadalo mu to tak dávno. Ale Balamung určitě věděl, že se baron příprav na válku bojí. Proč by si ho jinak přivolal?

Balamung vrhal na Foxe jednu kletbu za druhou.

Fox doufal, že se neujmou. Nakonec čaroděj ztichl a zhluboka se nadechl. Poté v klidnějším duchu pokračoval: „Navíc jste mě stál život jednoho udatného bojovníka. Vyslal jsem ho v podobě malého ptáčka do těla velkého zubra. Myslel jsem, že vás roznese na kopytech a že o vás už nikdy

neuslyším. Proklínám vaši prohnanou duši. Jak jste mu jen unikl? Jeho duch zemřel uvnitř zvířete, protože jsem ho nedokázal včas vyprostit. Když přišel o duši, pozbyl i tělesné schránky. Chudák.“

Není divu, že ho zubr pronásledoval tak urputně! Možná měl Gerin dokonce pravdu i s těma zelenýma očima. Mohlo se jednat o nějaký vedlejší produkt Balamungových kouzel. Měl z pekla štěstí.

„Ale já se pomstím, to si pište!“ zařval Balamung. Hudba se mezitím utišila. Tanečníci stáli tiše, plni očekávání.

Kouzlo, jež mág použil, muselo být připraveno dopředu. Když zarval příkaz v ostrém jazyce Kizzuwatnan, zvedla se ze země velká proutěná klec a mířila k ohni. Sevřelo se mu srdce. Dobře věděl, že Trokmoici pálí odsouzence zaživa. I v této kleci se zoufale zmítal nějaký muž.

„Zemři, zrádče, zemři!“ řval Balamung. Ostatní se k němu přidali. Gerin konečně rozpoznal ubohého odsouzence a krve by se v něm nedořezal. Byl to Divico, náčelník Trokmoiců, kterého ušetřil v Ikosu. Svým způsobem zalitoval, že ho nenechal zemřít ve Vanových rukou. „Podívejte se, jak dopadnou ti, kteří se mi postaví,“ zašeptal Balamung. „Jste v pořadí!“ Jeho slova působila chladně jako led a ostře jako kámen.

Klec se mezitím přesunula do ohně. Díky nějakému kouzlu proutí ohni odolalo. Jakmile se však oheň dotkl Divica, rychle se ujal, a lidská pochodeň zazářila jako napuštěná smolou.

Pod vlivem Balamungova kouzla se Gerin musel dívat, jak se Divicovi uvařily oči v hlavě. Uši se změnily v beztvaré hrboly masa a z tváří zbyly jen ohořelé bílé kosti bez masa. Oheň pozřel celé jeho tělo, ale Balamungova zlá magie mu smrt nedopřála. Divico se stále ještě snažil otevřít dveře, dokud se mu neuškvařily všechny šlachy. Jeho křik ustal již dávno, když mu shořel hrtan.

„Tohle byla jen rychlovka,“ řekl Balamung. „Až vás dostanu, připravím pro vás, Foxi, něco speciálního. A já vás dostanu.“ Gestem naznačil, že domluvil. Gerin seděl na své dece v naprostém šoku.

„Zlé sny, kapitáne?“ zeptal se Van.

Gerin jen zabručel. Byl příliš otřesen, než aby mohl srozumitelně mluvit. Stále měl před očima Divicovu tvář pohlcenou plameny. Viděl vše živěji než předtím. Měl pocit, že už nikdy neusne, ale tělo potřebovalo odpočinek víc než jeho vystrašená duše.

Probudily ho zvuky typické pro šarvátku. Ještě než stačil otevřít oči, chopily se ho silné ruce a zcela ho znehybnily. Do rozbřesku bylo ještě daleko. Copak se bandité na jihu nebojí tmy? Nebo jde o další Balamungův trik? Zkroutil se, aby se podíval, kdo ho přemohl.

„Nehýbejte se, nebo vás na místě roztrhnu.“ Hlas byl jemný, ženský, ale zároveň plný šílenství. Na nohou cítil hned několik silných rukou.

Opustily ho poslední zbytky naděje. Připadalo mu nespravedlivé, že poté, co unikl z Balamungových spárů, by měl zemřít pod rukama stoupenců Mavrixe. Proč se jen přívrženci boha vína museli rozšířit za hranice jeho rodné Sithonie?

Pomalu se otočil, aby zjistil, co se přesně stalo. Možná se někomu podařilo utéct. Bohužel. Ve světle měsíce viděl, že i Van a Elise jsou v pevném sevření hned několika bláznivých žen.

V očích menád se odráželo světlo ohně jako v očích vlků. Nic jiného v nich nebylo, jen zběsilost boha. Neměly ani lidskou inteligenci či slitování. Oblečení, v němž ženy zahájily pochod lesem, bylo již značně roztrhané a zašpiněné. Rozcuchané vlasy měly plné větviček. Jedna z žen vyššího postavem pevně svírala zdechlinu jakéhosi malého zvířete. Opakovaně naříkala: „Mé dítě, mé dítě.“

Z lesa zazářilo modré světlo. V něm se zhmotnila božská postava. „Copak to tady máme?“ zeptal se dotyčný hlubokým a sladkým hlasem, vyvolávajícím stejný pocit jako nápoj nomádů z pouště.

„Mavrix!“ zvolaly ženy sborově a padly do extáze. Gerin ucítil, že sevření trochu povolilo, a pokusil se vyprostit. Bůh ale mávl rukou a sevření opět zesílilo.

„Copak to tady máme?“ zopakoval Mavrix.

Van překvapeně zahučel: „Jak to, že mluvíte mým jazykem?“

Fox slyšel jen elabonštinu. „Nemluvil...“ Nemohl myšlenku dokončit. Jeho věznitelky ho umlčely zavrčením.

Bůh učinil zženštělé gesto. „Máme své způsoby,“ řekl... a najednou se zjevili bohové dva, bok po boku. Oni — on — znovu mávl rukou a už byl zase jen jeden.

Gerin si Mavrixe prohlížel. Měl světle hnědou pleť, měkkou a poddajnou, a okolo čela obmotaný věnec z listů vína. V levé ruce držel kouzelnou hůlku zakončenou břečťanem. Gerin věděl, že v případě potřeby šlo o daleko smrtelnější zbraň, než byly obyčejné meče a kopí. Kudrnaté, blonďaté vlasy mu padaly až na ramena. Tváře i bradu měl oholené do hladká. Jeho jemné rysy by se zaručeně líbily pederastům. Až na oči. Ty tvořily jen černé díry, které neodrážely nic než noc. Kolem něj se linul pach kvasících hroznů a něčeho, co Gerin nedokázal určit.

„To musí být užitečné,“ prohlásil baron kostrbatou sithonianštinou. Snažil se vzbudit bohův zájem a prodloužit tak svůj život.

Mavrix Foxovi věnoval svůj prázdný pohled a jeho tvář se stále usmívala. Odpověděl ve stejném jazyce: „Jak milé. Rád znovu poslouchám jediný opravdový jazyk, ačkoliv vychází z úst oběti.“ Gerin věděl, jaký je čeká osud.

„Takže vy jste se spolčil s Balamungem, co?“ vyjekl. Věděl, že horší už to být nemůže.

„Já že bych se měl přítelíčkovat s nějakým barbarským mágem? Vaše záležitosti mě nezajímají. Milý smrtelníku, přece dobře víte, že tohle je váš osud. Šílenství Mavriádu nesmí být zhaceno. Kdyby se tak stalo, ztratil by festival smysl. Je to negace každodenní všednosti.“

„To není správné!“ vykřikla Elise. „Chápu, že dříve či později musíme zemřít všichni. Ale tady baron Gerin vlastnoručně zabil zubra a rozhodně si nezaslouží zemřít rukou bláznů, ať už...“ Gerin její pokus považoval za zbytečný, ale mlčel.

Mavrix se složil a zaskřehotal: „Gerin zabil velkého divokého zubra...“ Smích se najednou změnil ve výraz naprostého zděšení. „Bodec se vrátil!“ zakřičel. „Tentokrát v podobě muže! Metokhitesi, myslel jsem, že jsi mrtev!“ S posledním zoufalým výkřikem zmizel v hloubi lesa. Jeho stoupenci ho následovali, zaskočeni jeho strachem. Zůstala jen dáma s ohavným *děckem*.

Gerin stále nedokázal uvěřit, že je naživu. Ani Elise a Van nechápali, co se stalo. „Co jsem řekla?“ zeptala se Elise.

Gerin se chytl za hlavu a snažil se rozpomenout. Mavrixovi nikdy nevěnoval moc pozornosti, protože jeho základní atributy, víno a vinice, se na severu příliš nevyskytovaly. „Mám to!“ řekl nakonec a luskl prsty. „Ten Metokhites byl před dávnými časy sithonianský princ. Jednou zahnal boha do Menšího Vnitřního moře a zbil ho bodcem s kovovým hrotem. Mavrix byl vždycky zbabělec. Měl asi za to, že jsem nové - jak se tomu říká? — převtělení jeho trýznitele.“

„A jak ten Menokhites skončil?“ zeptal se Van. „S bohy si není radno zahrávat.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak bůh rozsekal na kousky jeho syna. Údajně ho považoval za vinnou révu.“

„Tak vinnou révu? Kdybych vám, kapitáne, náhodou připadal jako zelený listnatý keřík, buďte tak hodný a varujte mě, než mě zastřihnete.“

Poslední menáda zaznamenala konečně změnu ve vývoji situace. Zvedla oči od své hračky a promluvila. Její hlas zněl podobně autoritativně jako hlas Sibyl: „Nevysmívejte se Mavrixovi, pánu sladkého vína. Buďte si jist, že na vás nezapomene!“ Sebrala si své věci a panovačně odkráčela do lesa. V táboře zavládlo ticho.

Kapitola 7

Gerin se rozhodl využít nepřítomnosti duchů a vyrazit. Moc dobře věděl, že před Mavrixem ho vzdálenost ochrání ještě méně než před Balamungem. Mavrix byl nesmrtelný. Brzy vyšlo slunce a záře Tiwaze a Matha na jižní obloze pobledla.

Předcházející den toho zažili tolik, že si Gerin až do oběda nedokázal vzpomenout, co se mu zdálo. Pokud šlo vůbec o sen. To už mezitím dorazili zpět na hlavní cestu a putovali spolu s tisíci dalšími do srdce království. „Tak proto jste sebou v noci tak házel!“ řekl Van. Pak mu to celé došlo. „Chcete snad říct, že ta vychrtlá hromada kostí ví o každém našem kroku, o každé naší akci?“

Gerin se poškrábal na bradě. „Přinejmenším ví, kde jsme.“

„Nevím, jestli se mi to zamlouvá.“

„Mně ani co by se za nehet vešlo, ale co nadělám?“

Noc strávil Gerin v mukách. Bál se Mavrixova návratu. Proroctví jedné z jeho pomatených přívrženkyň ho vyděsilo k smrti. Cítil se na hlídce osamocen. Van usnul, jako když ho do vody hodí, a Elise ho brzy napodobila.

Elise s ním za celý den pořádně nepromluvila. Poslouchala jen Vanový historky, které on dokázal vyprávět celé hodiny. Když se Gerin pokoušel do konverzace zapojit, odpovídala mu jen ze slušnosti. Nakonec to vzdal. Cítil se odstrčený a zrazený. Hořce se pousmál. Moc dobře věděl, že za vše může jeho špatně načasovaný projev vášně.

Ráno druhého dne se velmi podobalo tomu předchozímu. Mezi Gerinem a Elise vládlo napětí a Van, který jako by si ničeho nevšiml, si hlasitě prozpěvoval jednu trokmoiskou melodii. Tak to pokračovalo dál, dokud nedošli k řece Pranther. I tato řeka pramenila v horách Kirs a vtékala do vod Velkého Vnitřního moře.

U řeky Pranther cesta neskončila. Překonávala ji po mostě podepřeném osmi kamennými pilíři. Most tvořily silné klády, které se daly v případě hrozby odstranit. Došlo by tak ke značnému zpomalení případné invaze. Zkrátka žádný chatrný kouzelnický trik, nýbrž most, který vydrží celá staletí.

Van si most prohlížel s nepředstíraným obdivem. „To je krása. Tohle naše zadnice udrží v suchu."

„Je to pravděpodobně nejznámější most v království," řekl mu Gerin. Most přes Pranther patřil k jednomu z jeho nejoblíbenějších míst na jihu. „Říká se mu Dalassenova pomsta."

„A proč, kapitáne?"

„Dalassenos pracoval jako hlavní architekt Orena Stavitele. Navrhl tenhle most, ale Oren trval na tom, že most ponese jen jeho vlastní jméno. Jelikož byl Dalassenos Sithonian, neměl království příliš v lásce, a tohle mu připadalo trochu moc. Vytesal proto do skály svůj vlastní vzkaz a přikryl ho maltou, na niž pak vyryl Orenovo jméno. Za několik let malta opadala a - podívej se sám." Ukázal na pilíř.

„A co to znamená? Já přece neumím sithoniansky."

Gerin se na chvíli zamyslel. „V překladu do elabonštiny by to znamenalo asi tohle: ‘Omítka? Nic než fraška. A král Oren ať mi políbí prdel.‘“

Van vybuchl smíchy. „Tak na to se teda napiju.“ Sáhl dozadu do vozu a vytáhl měch s vínem. Hlasitě hltal.

Svojí historkou o Dalassenově drzosti Fox pobavil i Elise. Její úsměv pro něj znamenal víc než Vanovo řehtání. „Co se s ním stalo, když ta malta opadala?“ zeptala se. Podle zájmu v jejím hlase poznal, že mu odpustila.

„Vůbec nic,“ odpověděl. „Oloupala se až po Orenově smrti, a děti Oren žádné neměl. Byl na kluky. Jeho následovník ho nesnášel, protože svými honosnými stavbami přivedl království málem na mizinu. Když se o Dalassenově kousku dozvěděl, pravděpodobně se smál, až se za břicho popadal. Přestože byl velice spořivý, poslal mu prý dokonce libru zlata.

Když přes most přejížděli, pozoroval Gerin jasnou vodu v řece a zahlédl zelený obrys téměř lidské postavy. Plavala tak blízko u hladiny, že po obou stranách krku rozpoznal čtvery žábry.

V řece Pranther žila na západ od Velkého Vnitřního moře jediná kolonie říčních mužů. Dalassenos sem tyto plazy převezl z jejich rodných řek ze Sithonie. Ten mazaný řemeslník dobře věděl, že kameny a písek poháněné proudem řeky základ pod pilíři brzy vymelou a že se most zřítí. Říční muži tomu však dokázali zabránit. Jakmile došlo k problému, uměli podobné nedostatky spravit.

Království brzy vydalo zákaz lovu ryb v řece Pranther. Právě říční muži se měli postarat o to, aby se zákon dodržoval. Mohli k tomu používat své jedovaté šipky. Říkalo se, že Dalassenos najal kouzelníka, který přikouzlil hojnost ryb. Baron nevěděl, jestli je to pravda, ale říční muži zde žili v blahobytu již více než tři sta let.

Gerin zaslechl nad hlavou výkřik orla. Zakryl si oči před sluncem a prozkoumával ranní opar, dokud orla nezahlédl.

Kroužil po obloze a sluneční paprsky se odrážely od jeho červeného opeření. Peří mělo narudlou barvu kníru Trokmoiců.

Napadlo ho, že podobná shoda může být více než náhodná. „Vane, myslíš, že dokážeš sestřelit toho obtloustlého holuba?“ zeptal se. Jeho přítel byl jedním z nejlepších lovců. Dokázal vystřelit šíp neuvěřitelně vysoko.

Van zamhouřil očima a zavrtěl hlavou. „Ledaže bych zamával křídly a cestou zaletěl k Fomoru.“

„K Fomoru?“

„No tak k Tiwazu nebo jak tomu nejrychlejšímu měsíci říkáte.“

„Jsi se mnou už dva roky a pořád mluvíš jako Trokmoiec.“ Gerin smutně zavrtěl hlavou.

„Jděte se vycpat, kapitáne. O co vám jde?“

Fox neodpověděl. Zastavil na okraji cesty. Nezdálo se, že by se orel chystal odletět, a Gerin nic takového ani nečekal. Nikdy v životě červeného orla neviděl. Byl přesvědčen, že se jedná o nějakého Balamungova zvěda. Sestoupil z vozu a začal prolézat trávu u cesty.

„Co hledáte, Gerine?“ zeptala se Elisa.

„Zápleváka podzimního,“ odpověděl, ale žádného nenašel. Zaklel. Poblíž jeho sídla to byl nejhorší plevel a rostl úplně všude, dokonce i v obilí. V období květu způsoboval jeho pyl citlivějším jedincům hrozná muka: neustále kýchali, sípali, měli rýmu a nateklý obličej. Suchý pyl zase sloužil jako svědící prášek, což si vyzkoušely snad všechny děti. On sám si dobře vzpomínal na utrpení, které pro něj připravil jeho bratr Dagref, když mu tenhle prášek nasypal do kalhot.

Konečně mezi dvěmi velkými keři jeden záplevák našel. Lesklé, tmavě zelené lístky byly okousané od hmyzu, ale jeden růžový květ přeci jen zbyl. Děkoval Dyausovi. K jeho malému kouzlu to postačí.

Opakoval si kouzlo v hlavě pořád dokola a doufal, že ho nezapomněl. Patřilo k těm jednoduchým, co se naučil každý

žák. Zároveň to byl dobrý vtip. Člověk se na kouzelnické akademii musel mít pořád na pozoru.

Držel trs zápleváku v levé ruce a začal odříkávat zaklínadlo. Pravou rukou postupně udělal několik jednoduchých pohybů, které kouzlo vyžadovalo. Netrvalo to víc než minutu. Pak pohlédl k obloze a čekal, co se stane.

Chvíli se nedělo vůbec nic. Přemýšlel, jestli zaříkadlo nezpackal, nebo jestli není orel prostě moc vysoko a kouzlo příliš slabé. Pak se zdálo, že orel v letu trochu zavrávoral. Začal se zuřivě klovat pod křídlem. Nedokázal již klidně letět a začal ztrácet výšku, ačkoliv se ze všech sil snažil udržet vysoko v oblacích. Toporně se ve spirále snášel k zemi a dopadl do křoví asi dvacet metrů od vozu. Celou dobu vřeštěl. Van ho bez zaváhání prostřelil šípem.

Fox byl se sebou velmi spokojen a běžel pro úlovek. Když ho přinesl do vozu, Elise vyděšeně zajekla. Z oblohy se střemhlav řítili další dva červení orli. Van měl čas na jednu zbrklou střelu. Cíl však minul a zaklel. Popadl bič a zběsile jím švihl. Silou blesku jednoho z ptáků zasáhl. Peří zavířilo v rudém oblaku. Orel zoufale zakvílel a padl na cestu.

Druhý pták zaútočil na překvapeného Gerina.

Drápy se chytl pevně koženého rukávu, jenž pravděpodobně považoval za součást Foxova těla. Volnou rukou Fox rychle chytl ptáka za prsa, aby si uchránil oči před jeho zobákem. Pták vřískal, vzpíral se a bil ho svými ohavně páchnoucími křídly.

Van orla mlátil do hlavy rukojetí biče. Záhy se ozvalo křupnutí. Divoká záře orlových zlatých očí postupně slábla. Gerin náhle pocítil jeho plnou váhu. Po ruce mu stékala krev. Kožený rukáv ho zcela neochránil.

Jeho pozornost upoutal záblesk na dravcově hrudi. Pták měl na krku řetízek s malým stříbrným přívěškem s vyobrazením svastiky. Gerin zamumlal: „Stoprocentně Balamung.“

Van mu koukal přes rameno. „Můžu se podívat víc zblízka?“ řekl. Gerin sundal ptákovi řetízek z krku a podal ho

Vanovi, který ho zamyšleně potěžkal. „Lehčí, než by měl být.“ Zmáčkl ho mezi prsty. „Moc to nejde.“ Použil botu. Ozvalo se tiché syčení. Gerinovi se udělalo špatně. Ucítil smrad podobný zápachu latrín, čerstvě odkrytých hrobů, odpadních stok a rozkládajících se mrtvol v močálech.

Tělo na jeho paži se začalo zmítat, ačkoliv věděl, že by mělo být, že je, mrtvé. S hrůzou je odhodil stranou. Mrtvola již nepatřila orlovi, ale Trokmoici. Lebku měl rozmlácenou na padrť a rudé lokny nasáklé krví. Tělo však neměl větší než tělo ptáka. Stejný pokus zasmušile opakovali ještě dvakrát, vždy se stejným výsledkem.

Než tři malá tělíčka pohřbili do společného hrobu, Gerinovo nadšení z kouzelnického umění vyprchalo jako víno z rozbité sklenky. Co znamenalo jeho směšné umění v porovnání s mocí Balamunga? Dokázal změnit tvar lidských těl a poslat je okřídlené několik stovek kilometrů, aby na jeho rozkaz vraždili.

Elise řekla: „Potřebovali bychom opravdu dobrého jižního kouzelníka, který by se takovým kouzlům dokázal postavit.“ Mluvila chmurným hlasem, ale místo aby barona deprimovala, zvedla mu náladu. Uvědomil si, že proti Balamungovi nebude stát sám. V poslední době mu čím dál víc připadalo, že jde hlavně o bitvu mezi ním a čarodějem ze severu, přičemž právě Trokmojec měl všechny trumfy. Ale na jih přijel přeci právě proto, aby sehnal nějakou pomoc, ne?

„Máte skvělý dar říci správnou věc v pravý čas,“ řekl jí vděčně. Nechápavě zavrtěla hlavou, ale on nic nevysvětloval. Postupem času se cítil mnohem lépe. Sice se ho Balamung dvakrát pokusil na dálku zabít, ale zatím se mu to nepodařilo. A navíc se mu stále vzdalovali.

Odpoledne ukázal Van na malý trs u cesty, oproti ostatním nijak výjimečný. „Vy se v rostlinách vyznáte, Gerine, a tohle by se vám taky mohlo hodit,“ řekl.

„Tohle?“ zeptal se Fox. „Vypadá to jako normální plevel.“

„Jen nechte na hlavě. Na pláních Shanda to roste také. Místní šamani tomu říkají aoratos, což znamená, že když žvýkáte její listy, uvidíte nevídané. A ještě ke všemu pomůže proti usnutí na hlídce. Jak říkám, šikovná kytka.“

„Co tím myslíš, že uvidím nevídané?“

„To vám můžu vysvětlit jen jediným způsobem. Zastavte na chvíli, nechám vás to vyzkoušet.“ Van utrhl malou kytku a vrátil se do vozu. Gerin si ji zvědavě prohlížel. Byla tak těžko zařaditelná, že nedokázal říci, jestli už ji někdy předtím viděl.

Brzy si její účinky mohl vyzkoušet, protože na něj vyšla první hlídka. Listy byly drsné a hořké. Šťáva pálila v krku. Jeho únava se však kousek po kousku rozplývala. Zatímco seděl na stráži, noc kolem něj ožila.

Obloha jakoby ztmavla. Elleb, nyní v první čtvrtině, zářil neobvykle jasně. Když se na obloze objevil Math, den za úplňkem, svítila se stejnou vehemencí. I hvězdy se zdály nějak jasnější a větší.

Tento efekt však u rostliny aoratos patřil k těm nejslabším. Fox zjistil, že by dokázal s naprostou přesností označit každé místo ve vzdálenosti sta metrů, kde se nacházelo něco živého. Nezáleželo na tom, jak dobře se živočich skrýval. Životní síla se zpodobňovala ve formě světla někde uvnitř hlavy.

Už chápal, proč Van tuhle zkušenost nedokázal popsat. Tělo jakoby využívalo nějakého neobvyklého smyslu. Dokonce rozeznával zvláštní prvky v záři duchů, ačkoliv ti zůstávali stejně nezřetelní jako vždy.

Zvláštní vnímání postupně sláblo a ještě před půlnocí zcela ustoupilo. Celkově se mu zážitek s rostlinou aoratos líbil. Když nic jiného, rozhodně vyloučila přepadení. „Tak to máte pravdu,“ souhlasil Van, když mu Gerin svůj zážitek popsal, „ale v jedné dávce by se měla sníst tak polovina rostliny. Bohové vědí, kdy zas na nějakou narazíme. Na severu jsem nenašel ani jednu.“

A opravdu na aoratos neměli štěstí žádný z následujících dní. Postupně dojedli všechny lístky z té jediné, co měli, a zbytek zahodili. Cesta se stáčela na východ, dolů na velkou planinu, v jejímž srdci leželo hlavní město Elabonu. Gerin měl nyní k přemýšlení důležitější věci. Teplé počasí, sluneční paprsky a bujarý městský život vněm probouzely jistou stránku jeho povahy, kterou musel doma skrývat. Jeho vazalové by ji totiž mohli považovat za slabinu.

Drago a Rollan nikdy nechápali jeho lásku k západu slunce, obdiv k Lekapenovým veršům či přátelský přístup k obchodníkům a majitelům hostinců. Oni jen vykřikovali rozkazy. Cítil se jako květina, jejíž okvětní lístky spatřily po několika letech slunce.

Přítomnost Elise ho těšila a zároveň i zraňovala.

Zabýval se jí víc, než byl ochoten připustit. Jejich vztah se změnil. Již s ní nedokázal komunikovat se stejnou lehkostí jako dříve. Chovala se mile a přátelsky, ale obratně se vyhýbala všem osobním tématům, a zdála se být se současným nevyjasněným stavem věcí spokojena. Svou náklonnost projevovala ostatně i jiným. Její reakce na Vanovo nehorázné flirtování mu lezly pěkně na nervy.

Do hlavního města zbývaly ještě dva dny cesty. Ubytovali se v hostinci v malém městečku Cormilia. Obsluhovala je malá, tmavá servírka. Přestože byla celkem boubelatá, moc jí to slušelo. Její zakulacenou tvář oživovala piha na pravé líci.

Foxe na ní něco přitahovalo. Při jednom jeho pohledu, na něj vyzývavě mrkla. Příliš ho nepřekvapilo, když mu v noci zaklepala na dveře. Objala ho svými stehny a zdála se být velmi horkokrevná. Její péče působila navýsost příjemně, ale jakmile vyklouzla z komnaty, cítil se neuspokojený.

Věděl, že jí se s ním líbilo. Ráno to dávala očividně najevo. Milování mu však jen ukázalo jeho vnitřní prázdnotu. Byl duchem nepřítomný a odměřený. Ani nevěděl, co vlastně snídá.

Když s Vanem chystali ve stáji koně, vyhrknul: „Myslím, že když Dyaus tvořil ženu, musel mít rozvernou náladu. Nemůžeš s nimi žít, ale bez nich se také neobejdeš.“

Ačkoliv ve Vanových očích zajiskřila jistá domněnka, nic na to neřekl. Věděl, že Gerin rád dělá věci podle svého, že radu někdy chápe jako nemístné vměšování.

Celý den vanul od Velkého Vnitřního moře slaný vánek. Možná by do hlavního města dorazili ještě večer, ale Gerinovi se nechtělo motat uličkami a hledat hospodu svého přítele Turgise potmě. I ve dne to bylo pěkné bludiště, natož v noci.

Také ho trápilo nadcházející odloučení od Elise. Rozhodně je nehodlal uspěchat. Rozhodl se přenocovat na úpatí posledního hřebene, který hlavní město zakrýval. Když se setmělo, světla hlavního města rozzářila východní oblohu a slabší hvězdy v okolí vybledly.

V tak hustě osídlené oblasti nebylo cestování za tmy nikterak výjimečné. Jasně osvícené konvoje vozů projížděly kolem jejich tábořiště několikrát za hodinu. Často s sebou měly mumlající kněze, kteří duchy pomáhali odhánět.

Van o tom nic nevěděl, protože okamžitě usnul. Ale Gerin netrávil hlídku jen tichým přemítáním. Poprvé od setkání s Mavrixem se Elise rozhodla zůstat vzhůru a chvíli si popovídat. Důvod se brzy ukázal. Začala nadšeně vyprávět o hlavním městě a o své rodině, již nikdy předtím neviděla.

Chvíli ze sebe sypala slova a pak se rozpačitě zastavila. „Jsem hrozná! Drmolím vám tady o tom, co všechno budu dělat ve městě, a ještě jsem vám ani nepoděkovala za to, že jste mě sem přes všechny útrapy v pořádku dovezl. Co si o mně asi pomyslíte?“

Odpověď na tuhle otázku se mu pomalu formovala v hlavě už od té doby, co jí pomohl utéci z Ricolfova sídla. Její řečnická otázka pomohla jeho náhled pevněji zformulovat. Odpověděl váhavě, jelikož se obával její reakce. „Odpověď je jednoduchá,“ řekl, když se konečně odhodlal. Myšlenka, že ji

navždy ztratí, ho děsila víc než všichni Trokmoici dohromady. „Až zatlačíme Balamunga a jeho lesoběžce zpátky do lesů, kam patří, nebude mi nic bránit v tom, abych se znovu vrátil na jih a dvořil se vám.“

Nevěděl, jak zareaguje, ale její milá reakce ho opravdu zaskočila. „Ráda bych řekla něco jasnějšího, ale momentálně jen vím, že by mě nic na světě neučinilo šťastnější.“ Políbila ho na ústa a její jemný polibek ho potěšil víc, než včerejší noční hrátky v Cormilii. Pokračovala: „Kdybys věděl, jak jsem brečela, když jsem se dozvěděla, že se kvůli zranění nebudeš moci zúčastnit námluv.“

Přitiskl ji k sobě a v hlavě se mu začalo honit tisíce plánů do budoucna. Zbytek hlídky utekl jako voda. Jeho láska byla konečně opětována. Kdyby mezi ním a jeho sny stála Balamungova vychrtlá postava, pro dnešní noc by předstíral, zeji nevidí.

Elise vydržela vzhůru, dokud se k Ellebu vládnoucímu jižní obloze nepřipojil Math. Baron ji sledoval, jak usíná a zašeptal: „Spi sladce.“ Přitom ji políbil na čelo. Usmála se, ale neprobudila se.

Když Gerin Vanovi pověděl, co se stalo, poplácal ho po rameni a řekl: „Proč vám to trvalo tak dlouho?“

Fox se zašklebil a byl trochu naštvaný, že ho jeho přítel tak prokoukl. Napadlo ho ještě něco. „Zítra musíme vyrazit za úsvitu,“ řekl.

„Cože? Proč?“ Van nevěřil svým uším.

„Mám své důvody.“

„To musí být něco, když chce takový ranní lenoch jako vy vstávat se slepicema. Jak myslíte, kapitáne, tak za úsvitu.“

Přes poslední kopec přejeli právě při východu slunce. Velké Vnitřní moře se změnilo v jeden mihotavý plát ohně, který všechny oslepoval. Lodě vypadaly jako malé černé tečky: obchodní lodě s širokými bílými plachtami vlajícími v ranním

vánku a naduté galéry zdolávající vlny jako obrovští veslující pavouci.

Elise spatřila moře poprvé v životě a nadšením vykřikla. Sevřela Gerinovu ruku. Fox zazářil, jako kdyby se o tento překrásný výhled postaral sám. I Van složil poklonu: „Moc hezký, kapitáne, moc hezký."

„Zajímalo by mě, co bys říkal, kdyby ti své služby nabídla Farris."

„To je vaše bohyně lásky a podobných věcí?" Když Gerin souhlasně přikývl, Van pokračoval: „To mně, Foxi, připomíná jeden příběh..."

„Poslechnu si ho jindy," řekl Gerin rozhodně. Veškerá jeho pozornost se soustředila na pruh země vybíhající do moře, kde přímo před nimi leželo hlavní město.

Před tisíci lety to byla jen malá rybářská vesnice. Pak přes moře připluli Sithoniané a postavili zde první městské zdi. Sithoniané považují město za centrum obchodu se západními barbary. Původní obyvatelé se od Sithonianů hodně naučili. Postupně se město rozšířilo přes západní pláně, a získalo tak velké množství, jak lidských, tak přírodních zdrojů. Brzy pohltilo i sithonianské kolonie na západním pobřeží Velkého Vnitřního moře.

Sithoniané nemohli koloniím přijít na pomoc, jelikož se sami zmítali v občanské válce. Rozdělili se do dvou nepřátelských konfederací, v jejichž čele stála dvě největší města, Siphnos a Kortys. Elabon mezitím stále rostl. Jakmile Kortys svého rivala konečně porazil, musel čelit armádě Carluna Světovládce. Jeho vítězství pak znamenalo ukončení Ligy Elabon a nastala éra království Elabon. Z pobřeží ještě dnes shlížela jeho obrovská mramorová socha, desetkrát větší než člověk. Na pozadí tyrkysového moře byla jasně viditelná.

Nedaleko od Carlunovy sochy stál palác Imperial. Zářil jako převrácený rampouch a mířil k obloze ostnem z mramoru a křišťálu. V jeho špičce hořel věčný oheň a naváděl lodě plující

po Vnitřním moři. Všude kolem se rozprostíraly nádherné zahrady, že palác působil dojmem, jako kdyby vyklíčil ze vzácného semínka.

Poblíž paláce se nacházela sídla šlechty. Tyto domy nepůsobily tak velkolepým dojmem jako královská rezidence, ale rozhodně byly daleko honosnější než domy na sever od Kirs.

Za opravdové srdce Elabonu Gerin považoval ostatní části města, kde žili zástupci snad všech národů světa. Vřelo a bublalo to zde životem jako krev v žilách. O Elabonu se říká, že si tu můžete koupit cokoli, i prodavače.

Fox se od města nedokázal odtrhnout a vydržel by se na ně koukat celé hodiny, kdyby se za nimi neozval nevrlý hlas: „Pohni, ty zkurvysynu! Chceš se tady plácat celý den?“ Jednalo se o velmi netrpělivého obchodníka.

Gerin na něj zamával. „Vracím se poprvé po osmi letech,“ omluvil se.

To však obchodníka příliš neuklidnilo. „Tak jen doufám, že sem už víckrát nepáchneš. Stojíš jako trouba a čumíš, a já se na lakomý šlechtě a zlodějských lordíčkách snažím vydělat ňákej ten peníz. Mejch třicet vozů tu do sebe zbytečně naráží, zatímco ty si tady natahuješ krk. Měl bych na vás poslat stráže, a neudělám to jen proto, že jsem v dobrém rozmaru. A teď se hněte!“

Gerin zatahal za opratě a vyrazili. Van se zasmál. „Připomíná mi jednoho seržanta.“

I Elabon, jako ostatně všechna města na jihu, měl své kříže. Kvůli velikosti města se úměrně zvětšila i řada křížů. Ta zde připomínala opravdový les. Bílí rackové se prali s havrany a supi o kořist. Zápach byl k nevydržení. Elise si k nosu přiložila pruh navoněné látky a Gerin si v duchu přál, aby měl něco podobného.

Město postupně přerostlo tři ochranné zdi. Dvě z nich zcela zmizely a z té třetí zbyly jen základy.

Gerin nasměroval vůz hlavní třídou. Místní ji láskyplně nazývali Alej. Protínala město od západu k východu a byla úplně rovná, z předměstí až k přístavu. Obchody a tržnice ji lemovaly z jednoho konce na druhý. Postupně minuli zlatnickou čtvrť (doména Kizzuwatnanů), trh s keramikou, kde vykřikovali jak Sithoniané, tak Elabonští, restaurace, kde se servírovala snad všechna jídla světa. Dále projeli kolem stanu, v němž se prodávala pšenice dovážená ze severního pobřeží Vnitřního moře, a nechyběly ani obchody se zbraněmi a kováři. Baron musel Vanovi slíbit, že se sem ještě vrátí. Bylo toho k vidění tolik, že se Gerinovi zatočila hlava, když se snažil pojmout všechno najednou.

Kolem nich pokulhávali žebráci, prostitutky a prostituti se pohupovali a nakrucovali, i písaři byli připraveni nabídnout své služby. Na každém rohu hrál nějaký hudebník, a bezpochyby nechyběli ani zloději, kteří je o vydělané peníze hned okrádali. Davem se proplétala hejna dětí. Gerin si nedokázal představit, jak se dožijí dospělosti. Jeden z chlapců vykřikoval: „Turgis!“ Gerin klouzal očima v davu, dokud ho nenašel.

„Popadni ho, Vane!“ Gerin zamířil k cíli a přitom tiše uklidňoval koně, jež městský ruch trochu znervózňoval.

„Jak si přejete, kapitáne.“ Van se natáhl a vtáhl trhana do vozu. Ještě mu ani nenarosily první vousy. „Dovedeš nás k Turgisovi?“ otázal se Gerin. „Dovedu. Při všech bozích a bohyních přísahám, že tu lepší hotel nenajdete.“

„Ušetři mě svých reklamních proslovů. Turgise znám. Jak se má ten starej tlouštík?“

„Má se výborně, pane. Je štědrý, co se týče jídla, chválou však šetří. Tady doleva pane,“ dodal.

Gerin začínal ztrácet orientaci. Měl pocit, že v téhle čtvrti Turgis hotel rozhodně neměl. Ten starý podvodník se asi přestěhoval. Jejich průvodce, říkal si Jouner, dával instrukce a zároveň hystericky pokřikoval po všech, kdo jim na úzké, klikaté cestě překáželi. Ani oni však nadávkami nešetřili.

Jouner také nezávazně obdivoval své svěřence, obzvláště Elise. Zčervenala a snažila se ho mávnutím ruky utišit, aniž by poznala, že se jedná o součást obchodu. Přesto Gerin poznal, že se mu Elise opravdu líbí.

Většina domů v téhle části města měla dvě patra a plochou střechu. Jejich bílé vnější zdi lemovaly klikaté uličky. Až na občasné obscénní čmáranice na zdech se příliš nelišily. Gerin nepochyboval, že se za zdmi rozprostírají nádherné květinové zahrady s barevnými sochami, někde oživené podlahovými mozaikami a vzorovanými koberci od Urfů.

Chudí žili v činžácích, nebo „ostrovech“ v elabonianském slangu. Masivní, ošklivé stavby se tyčily do výše třiceti metrů a zastiňovaly celé bloky domů. Často se stávalo, že z hořejších pater někdo vylil na ulici šlichtu a způsobil kolemjdoucím nepěkný zážitek „Pozor!“ zařval Van. O vteřinu později dvě další dávky jen těsně minuly vůz.

„Tohle je první věc, na niž se tu člověk naučí dávat pozor,“ upozornil ho Gerin, když si vzpomněl na svoji první zkušenost. „Jsou nad věcí.“

Když konečně dorazili k Turgisovi, barona příjemně překvapily mramorové sloupy na každé straně přístupové cesty a nakrátko střižený trávník. „Račte dál,“ řekl Jouner, když slézal dolů. „O koně a o vůz se vám postarám.“

„Díky, hochu,“ poděkoval mu Gerin. Dal mu pár měďáků, pomohl dolů Elise a při té příležitosti ji krátce objal.

„S tím malým koněm buď opatrný,“ varoval Jounera Van. „Kouše.“

Chlapec přikývl. Když vyrazil ke stájím, Elise na něj ještě zavolala: „Moment. Jak můžeš žít v takovém smradu, Jounere?“

Zatvářil se nechápavě. „Jaký smrad, paní? Hosté si na něj stále stěžují, ale já nic necítím.“

Turgis na ně čekal u vchodových dveří. Plešaté temeno, hnědé jako jeho kožená zástěra, se mu ve slunci neuvěřitelně

lesklo. Na tváři vykouzlil široký úsměv, který končil v hustém šedivém vousu. „Zdá se, že se ti nějak začalo dařit," řekl Gerin na pozdrav.

„Prosím, pane? Počkat. Ten hlas znám. Nechal jste si narůst vous, jak rozumné." Turginův úsměv se ještě zvětšil. „Domýšlivý mladík Gerin, přezdívaný Fox, není-liž pravda?"

„To si piš, ty zloději zlodějská. A Van Silná Paže a lady Elise."

Turgis se poklonil. „Máš krásnou ženu, Foxi."

„To není má paní," řekl Gerin.

„Aha. Pak tedy pána?"

„Ani moje," zašklebil se Van.

„Ha. Už to mám!" Přiložil si prst k nosu a zamrkal.

Elise rozhořčeně zaprskala.

„To také ne," řekl Gerin. „Je to na dlouhé vyprávění, a mnohem složitější, než bych si přál."

„To si dokážu představit. Rád si to poslechnu, jestli se podělíš."

„Bez obav. Než se setmí, určitě na to dojde. Rád tě vidím, Turgisi. Těší mě, že si na mě pamatuješ."

„Já, Turgis, syn Turpina, abych zapomněl na přítele? Nikdy!"

Přesně takovou odpověď Gerin potřeboval slyšet. „Pak si zajisté vzpomínáš, co jsi mi slíbil, když jsem tehdy odcházel."

Turgis se usmívat přestal. „Co jsem ti slíbil, Gerine? Oba jsme toho tehdy hodně vypili, a hlavně už je to dávno."

„Tak snadno se z toho nevykroutíš, ty drzoune zlodějská. Víš moc dobře, že jsi přísahal, že jestli se někdy vrátím, budu mít pokoje za stejnou cenu jako tehdy!"

„Cože? Ty nestoudný štěně, tohle je fungl nová stavba. Možná sis toho nevšiml. Chtěl bys, abych plnil opileckou přísahu? Ať se propadneš! Ceny se příšerně zvedly. Vyplakal bych si oči a ty bys—"

„Přísaha je přísaha. Do háje s tvýma očima!“ řekl Gerin. Oba se už smáli.

Turgis mu skočil do řeči. „—nehnul brvou. Pomysli na moji ženu. Mé děti. Můj nejmladší syn Egginhard chce studovat kouzla a na kouzelnickou akademii je třeba hodně stříbra. Nestačí jen chtít.“

„Jestli chce být kouzelníkem, ať si stříbro vyčaruje. Táta pak nebude muset krást.“

„Pomysli na mou svobodnou tetu!“ bědoval Turgis.

„Já si moc dobře pamatuju, že tvoje teta vedla největší hráčské doupě ve městě, ty pijavice. Přísaha, vzpomínáš?“

„Když přidáš třetinu, tak se domluvíme.“

„To by ses měl až moc dobře. Takže ti budu říkat Turgis, ten, co nedrží slovo.“

„Ať ti zkysne všechno víno na tvých vinicích!“

„Já žádné nevlastním, abych byl upřímný. Jsem ze severu, vzpomínáš?“

Turgis chvíli poskakoval po jedné, pak po druhé noze, tahal se za vousy a nakonec si těžce povzdechl: „No dobrá. Dnem, kdy se z tebe stal pirát, nebo baron, nebo co to vlastně seš, se obchod hostinských otřásl v základech. Jsem si jist, že jsi šťastnej jako blecha. Teď se ztrať a nech mě, abych se z toho vzpamatoval.“

„Co tomu říkáš, Vane?“ zeptal se Gerin.

Van sledoval celou jejich výměnu názorů se značným pobavením. „Mně se to líbí, kapitáne. Doufám, že má váš přítel vanu na tělo mých rozměrů.“

„Jak se opovažujete nazývat Turgise, syna Turpina, přítelem tohohle bandity? Kdybych byl mladší a statnější, tady a teď bych si to s vámi rozdal. Lázně jsou v téhle chodbě. Třetí dveře nalevo. Můžeš jít s ním, Gerine. Momentálně mi páchne i tvé jméno. A vy, má paní, pojďte se mnou. Pro vás máme o něco elegantnější prostory.“

Turgis odvedl Elise do míst, kde se již tak půvabné ženy ještě více zkrášlují. Na Elise udělal majitel hostince stejně dobrý dojem jako kdysi na Gerina. Budova byla nová, ale vládla v ní stejná atmosféra, jakou znal Fox z minula. Možná existovalo kvalitnější ubytování, ale Turgise neměli nikde.

V lázních masíroval mladý, hubený Sithonian s přerostlýma rukama a širokými rameny. Jmenoval se Vatatzes. Jako zázrakem měl právě připravené dvě horké lázně. Pomohl Vanovi rozvázat brnění a když Van odložil svou bronzem posetou koženou košili, obdivně zahvízdal. Vatatzes patřil k národu, který vypracovaná mužská těla dokázal ocenit.

„Je mi líto, příteli," zasmál se Van, dobře vědouc, o co mu jde. „Já i Gerin jsme na děvčata."

„Chudáčkové," řekl Vatatzes. Ač evidentně zklamán, promasíroval oběma těla a zbavil je tak bolístek po dlouhém cestování. Horká voda z nich smyla špínu. Z lázní vylezli Gerin a Van, zahaleni do plátěných ručníků, značně posíleni. Přede dveřmi na ně čekal Jouner. „Dovolil jsem si odnést vaše zavazadla do vašich pokojů," řekl. „Následujte mě, prosím." Nabídl se, že Vanovi pomůže s brněním, ale ten se s výstrojí odmítl rozloučit, byť jen na okamžik.

Pokoje se nacházely v druhém patře a byl z nich krásný výhled na palác Imperial. Dveře z jednoho pokoje do druhého se daly z obou stran zavřít na závoru. „S vybalováním si nedělej starosti," řekl Gerin Jounerovi. „Udělám si to sám, abych věděl, kde co mám."

„Jak si přejete, pane." Jouner si vzal peníze a zmizel.

Gerin se rozhlédl po pokoji. Když nic jiného, tak byl alespoň větší než pokojík při jeho minulé návštěvě hlavního města. Nebude ani muset spát na slaměné podložce jako tehdy. Tentokrát měl matraci, polštář vyplněný husím peřím a dvě teplé vlněné deky proti nočnímu chladu. U postele stál džbán, miska a nočník. Podobné sithonianské nádobí by na severu stálo celé jmění. Pokoj ještě doplňovala židle, podnožka a

dubová komoda, na níž stály dvě silné svíčky z včelího vosku. Na malém Dyausově oltáři již doutnalo vonné kadidlo. Na zdi visel enkaustický obraz horské scenérie, namalovaný jistě nějakým Sithonianem, jemuž se stýskalo po rodné hornaté zemi.

Baron si rychle vybalil a skočil do postele. Když se zachumlal do měkké přikrývky, zachrochtal blahem. Van zaklepal na společné dveře. „To je život!“ řekl, když ho Gerin vpustil. „Naposledy jsem takovou krásnou postel zažil v bordelu v Jaloru. Nevím jak vy, Foxi, ale já jsem pro, abychom se tu chvíli zdrželi. Cesta byla dlouhá.“

„Napadlo mě to samé,“ odvětil Gerin. Van zívnul a vrátil se do svého pokoje. Baron chtěl jít za Elise, aby se podíval, jak se jí líbí její komnata, ale po horké koupeli a masáži v sobě nenašel žádnou energii.

Probudilo ho Jounerovo klepání na dveře. „Pane,“ zavolal, „Turgis by vás rád pozval na večeři v šenku. Za půl hodiny.“

„Díky. Přijdu.“ Gerin se protáhl a zívl. Slyšel, jak stejný vzkaz vyřizuje Vanovi. Ten však odpověděl až po chvíli.

Slunce právě zapadlo. Tenoučký střípek Tiwaze nebyl na narůžovělé západní obloze téměř vidět.

Fox si opláchl obličej a jal se prohrabávat zavazadla, aby našel vhodný oblek. Chtěl zapůsobit nejen na Turgise, ale hlavně na Elise. Nakonec se rozhodl pro kaštanovou blůzu s rozšířenými rukávy a modré kostkované kalhoty. Přidal zlatý náhrdelník a bronzovou sponu ve tvaru skákajícího dlouhozubce (to měl ze Shandy). Zrcadlo v pokoji bohužel nebylo. Učesal se kostěným hřebenem a oholil se. *Vypadám jako pravý seveřan*, pomyslel si: *Aby ne, vždyť také jsem.* Vyrazil do výčepu.

Místnost s krásnými vysokými stropy zaplnili lidé ze všech koutů světa. Na jevišti na jedné straně hráli tři muzikanti: flétnista, dudák a hráč na mandolínu. Největší obdiv však sklízel Turgisův kuchař.

Tmavý urostlý chlapík se zahnutým nosem a hustými vousy se oháněl za velkými kamny uprostřed místnosti. Dlouhé černé vlasy měl sepnuté v drdolu. Svým způsobem to byl větší umělec než muzikanti. O každém jídle, jež připravoval, nepřestával mluvit, a s nožem to uměl jako málokterý bojovník. Odlesk čepele mu probleskoval na zpoceném obličeji, bronz tancoval jako živý a světla pochodní se od něj odrážely na všechny strany. Zeleninu a maso krájel neuvěřitelnou rychlostí. Gerinovi postupně došlo, že nožem dokonce doprovázel muzikanty na jevišti. Neuvěřitelné.

Turgis seděl v jednom klidném koutě a vedle něj postával číšník. Jakmile Gerina spatřil, vyskočil ze židle a běžel ho obejmout. Gerin ukázal na kuchaře a zeptal se: „Kde jsi k němu přišel?“

„Je skvělý, že?“ rozzářil se Turgis. „Je dobrý na kšeft. Lidé dostávají hlad jen tím, jak ho pozorují.“ Otočil se na číšníka a řekl: „Přineste nám moji oblíbenou láhev. Víte, kterou mám na mysli. Také přineste nějaké obyčejné víno a čtyři skleničky.“

Foxovi se rozšířily panenky. „To určitě není ta, kterou jsi tady měl při mé minulé návštěvě?“

„Přesně ta. Moc z ní neubylo. Kde bych sehnal náhradu? Víš dobře, že byla vyzvednuta ze ztroskotané lodi v jihovýchodní části zálivu Parvela. No prostě je to cenná záležitost, příteli. Stejně jsi pro mě zloděj zlodějská. Na druhou stranu, často se nám nepoštěstí spatřit přítele, kterého jsme považovali za navždy ztraceného.“

„Málokdy.“

„Máš pravdu.“

Číšník se vrátil. Turgis začal opatrně otvírat láhev,

O níž se před chvíli bavili, a snažil se nevylít ani kapku.

I láhev samotná byla zvláštní: malá, zaoblená a stříbřitá. Gerin nic podobného nikdy neviděl. „Tady to máme,“ řekl Turgis. „Sluneční nektar.“

Gerin dostal najednou hrozný strach, že až přijde Van, prohlásí, že už takových láhví viděl stovky. Správně by tohle měla být jediná zázračná láhev.

Baron si na Turgisovo naléhání přičichl zázračného nápoje. Místností se rozhostilo ticho. Gerin si zpočátku myslel, že čichový požitek otupil ostatní smysly, ale ticho bylo skutečné. Vzhlédl a ve dveřích uviděl stát Vana. Helma i brnění se nádherně leskly. Červený plášť se perfektně hodil k chocholce na helmě. Byl na něj úžasný pohled. Až moc. Gerin zaslechl něco o nadpřirozenu, a tak na něj radši hned zavolal: „Pojď se rychle posadit, ty blázne, než si začnou myslet, že jsi bůh.“

Vanová srdečná odpověď je rozesmála a uklidnila zároveň. Přidal se k příteli a jejich hostiteli. Se zájmem se podíval na láhev v Gerinově ruce. „Takovou láhev jsem nikdy neviděl,“ řekl a Foxovi se ulevilo též.

Během chvíle dorazila i Elise. Šum v místnosti opět ustal, tentokrát vystřídaný obdivem. Když Gerin vstal, aby ji přivítal, uvědomil si, jak je krásná. Zvykl si na ni v zašlém klobouku a nehezkých cestovních šatech. Zelené splývavé šaty z ní udělaly novou, až překvapivě okouzlující bytost.

Turgisovi služebníci ji lehce nalíčili a natočili jí vlasy. Slušelo jí to. Tento styl byl letos módní a několik dam v místnosti mělo vlasy upravené stejně. Baron si povšiml závistivých pohledů a byl pyšný, že náklonnost takové krásné ženy získal.

I Turgis vyskočil, poklonil se a políbil jí ruku. „Vaše krása dodává mému hostinci lesk,“ prohlásil. Když viděl, že ji přivedl do rozpaků, dodal: „Co proboha vidíte na tomhle hrabivci, který vás sem přivedl?“ Uvolněně se zasmála a posadila se. Turgis nalil pár kapek zázračného nápoje do všech čtyř sklenek a láhev zase zavřel. Pozvedl sklenku. „Na stará přátelství, na nově nalezená a na úspěch!“

Všichni se napili. Gerin cítil, jak mu mok jako hladké hedvábí, jako něžné polibky laská jazyk. I Van obdivně mručel a Gerin měl radost, že Van poznal něco nového.

Turgis nalil ještě jednou, tentokrát z druhé láhve. Gerinovi začalo kručet v žaludku právě ve chvíli, kdy přicházel číšník s prvním chodem, polévkou. Zachránil ho před smrtí hladem. Výborný vývar dochucoval pórek a šalotka. Následovala „masová dlaždice“, jak tento chod nazýval Turgis. Gerin se přesvědčil o tom, že je kuchař nejen umělec, ale také génius. Mírně povařené a usmažené kousky jehněčího a telecího, s pálivou omáčkou obsahující i drcené humři ocásky a ořechy. Výtvor zdobily humři ocásky vcelku. Nikdy v životě Gerin nejedl něco tak výtečného. Na ovoce a cukrovinky, které přišly na řadu později, mu už nezbylo místo. Turgis po celou dobu statečně doléval. Žádná sklenice nezůstala dlouho prázdná.

Když se Turgis začal dožadovat vyprávění o jejich cestě sem, motala se Gerinovi hlava.

Mluvili všichni tři najednou, rozváděli historky druhých. Ze souboje se zubrem se snažil Gerin stručně vybruslit, ale Elise mu to nedovolila. Nesměl vynechat jediný detail.

Turgis se na něj mazaně podíval: „Koukám, že jsi pořád stejně skromný, že ano?“ Otočil se na Elise: „Má paní, tohle je ten nejtalentovanější muž, ale vůbec to o sobě neví. Umí zpívat, krást (okradl koneckonců i mě, loupežník!), věděl by dokonce, co to má na sobě Van za brouka, i jaký je lék proti jeho kousnutí.“

Van zaklel a nešťastného brouka rozmázl. „To jsi nemusel,“ řekl Fox. „To byla strašilka a ta nekouše. Živí se mízou ze stromů.“

„Tak vidíte,“ prohlásil Turgis triumfálně. Víno mu stouplo do hlavy a rozvázalo mu jazyk. „Může vám vykouzlit bezednou peněženku.“

„Plnou bahna, možná,“ řekl Gerin a přál si, aby Turgis zmlkl. Přítelova pochvalná slova ho znervózňovala, jako

koneckonců veškeré chvalozpěvy. Jako druhorozený syn na ně nebyl zvyklý a ještě nepřišel na způsob, jak se s nimi vypořádat. Byl si vědom svých kvalit, ale zároveň věděl, že k nim patří i to, že o nich nemluví. Většinou fungovaly nejlépe, když se použily neočekávaně.

Turgis se nedal zastavit. „A kromě toho," pokračoval, ‚je tenhle severský surovec jedním z nejmilejších a nejvěrnějších přátel, jakého si člověk může přát." Elise i Van souhlasně přikývli. „Pere se za tři. Dobře si vzpomínám, jak srovnal na hromadu tři chlapíky, co se mě snažili okrást. Přitom to byl takový mladíček."

„O tom jste mi nikdy nevyprávěl," řekl Van.

„Šlo o hospodské typy," řekl Gerin, „a tady kamarád mi dost pomohl. Umí to výborně s rozbitou flaškou."

„Já?" řekl Turgis. „O mě, starém páprdovi, nikdo nechce slyšet. Co se stalo pak, když jsi zabil toho zubra?" Turgis se mohl umlátit smíchy, když mu vyprávěli, jak vyděsili Mavrixe. „Jeho vína se nemůžu nabažit, ale jeho kult mi nahání hrůzu."

Baron pak v rychlosti shrnul cestu do hlavního města, ale Elise se to opět nezdálo. Řekla: „Zase vynechal nejdůležitější část příběhu. Abyste rozuměl, cestou jsme se hodně sblížili. Je opravdu neuvěřitelně skromný." Vyzývavě na něj pohlédla, ale on raději pozoroval svou skleničku. Pokračovala: „Není tedy nijak překvapující, že když se mě zeptal, jestli se mi může dvořit ještě jednou, až bude po všem, řekla jsem ano."

„Gerine, přijměte moji gratulaci," řekl Turgis. „Má paní, nabídl bych vám to samé, ale nesnesl bych, kdyby se vaše krása zředila s takovou opicí."

Gerin vyškubl ruku z jeho sevření. „Jak se opovažuješ takhle urážet své hosty?"

„Urážka. Já myslel, že jde o presumpci neviny." Turgis všem dolil. Dva muži přetahující se o společnost jedné ledově krásné sithonianské kurtizány vstali a začali se postrkovat. Tři robustní číšníci je od sebe odtrhli a vyhodili ven.

Turgis si otřel čelo. „Dobře, že se rozhodli bít teď. Později by mohli narušit Osnabrocovo soustředění. Zrovna přichází, koukněte!“

Osnabroca přivítal vzrušený šum a pár nadšených výkřiků. Byl malé podsadité postavy, ale každý sval se mu rýsoval jako vytesaný z kamene. Měl na sobě jen černou bederní zástěrku a v ruce držel asi třímetrovou tyč. Asi metr od konce byla přibytá příčná vzpěra.

Za ním šly dvě mladé ženy, které měly také jen zástěry, jedna červenou a druhá zelenou. Obě byly malé, štíhlé, s malými prsy. Vypadaly jako typické tanečnice nebo akrobatky.

Hudebníci odešli z pódia a nastoupil Osnabroc. Sluhové přinesli více pochodní. Každá z dívek si vzala jednu a ostatní dali do držáků. Osnabroc se krátce uklonil obecenstvu, pak se prohnul v zádech a zaklonil hlavu. Na čelo si svisle umístil tyč a děvčata na jeho pokyn začala šplhat s pochodní v zubech. Když vylezla na vzpěru, předváděla neuvěřitelná salta a jiné kousky, ze kterých se Gerinovi svíralo hrdlo. Tyč se za celou dobu ani nepohnula.

Jedna z dívek sklouzla dolů po hlavě a druhá zůstala viset za kolena čtyři metry nad zemí. Ne na dlouho. Dvakrát zamávala rukama a vyhoupla se zpět. Předvedla další sérii neuvěřitelných kousků. Tyč se přes mohutné otřesy nehnula ani o kousek. Osnabracova tvář prozrazovala značné soustředění a po jeho svalnatém těle stékal pot.

„Kdo se podle tebe víc namáhá?“ zeptal se Turgis Gerina. „Osnabroc nebo děvčata?“

„To si netroufám říci,“ odpověděl baron.

Turgis se zasmál a přikývl. „Ani já ne. Také si netroufám říct.“

Van, na rozdíl od nich, neměl sebemenší pochybnosti. Nespouštěl oči z poskakujícího děvčete. „Jen si představte,“ řekl, napůl pro sebe, „co by s vámi taková ohebná holka dokázala. Ona létá!“

„O lidech, kteří létají, mi nemluvte!“ řekl Turgis, když se i druhá akrobatka spustila a dav ji odměnil bouřlivým potleskem. Seskočila z pódia i se svojí kolegyní a Osnabrocem, který byl teď shrbený a čelo měl trochu napuchlé.

Van se snažil zachytit pohled jedné z dívek, ale nepodařilo se. Zklamaně se otočil zpět na Turgise. „Co máte proti létajícím lidem?“ zeptal se.

„Proti létání v zásadě nic nemám. Jen mi to připomíná jednu příhodu.“ Čekal, až ho někdo vyzve k pokračování. Nemusel čekat dlouho a tak začal: „O Trokmoicích jste mi toho dnes večer řekli hodně. Tenhle příběh je také o Trokmoici. Opil se, jak to tak bývá, a jelikož ten večer bylo plno, seděl u stolu s jedním čarodějem. Asi jste zažili, že když se člověk trochu napije, má chuť zpívat nebo dělat jiné pitomosti. Tedy, tenhle roztáhl paže a mával s nimi, jako kdyby chtěl vzlétnout. Nakonec se mu podařilo zvrhnout čarodějovu sklenici, což nevěstilo nic dobrého.

Čaroděj zaplatil účet a odešel. Já se radoval, že nebudou žádný trable. Jenže seveřan začal zase máchat rukama a — věřte nevěřte — vzlétl a začal se vznášet po místnosti jako ožralé káně.“

„Spíš násoska,“ upřesnil Gerin.

„Nebo tak,“ řekl Turgis.

„Co se stalo pak?“ zeptala se Elise.

„Narazil. Docela mu to létání šlo, ale pak ten chudák narazil do támhletoho svícnu a spadl přímo do něčí polévky. Naskočila mu boule jako vejce. Myslím, že od té doby se čarodějům vyhýbá.

Z vyprávění mi pěkně vyschlo v krku,“ dodal Turgis a objednal další láhev vína. Otevřel ji a jal se rozlévat. Elise už nechtěla. Po pár minutách se zvedla a šla spát. Krátce se ještě zastavila u Gerina a políbila ho na dobrou noc.

Zbylí tři přátelé si ještě chvíli povídali a popíjeli. Turgis řekl: „Ty nejsi takový blázen jako ten Trokmoi, Gerine. Nikdy

bych nevěřil, že si za nepřítele na život a na smrt vybereš zrovna čaroděje.“

„On si vybral mě, ne já jeho!“ Opilost dodávala jeho slovům důraz. „Bohové se rozhodli, že ze mě nebude učenec, jak jsem si vždycky přál. Tak ať. Už jsem se s tím smířil. Mám radost z toho, že dokážu ubránit hranici proti barbarům, a baví mě budovat z mého panství místo, kde se dobře žije jak pánům, tak poddaným. Mnohé z toho, co jsem se tady naučil, aplikuji na severu. Například už nemáme studny vedle žump a pěstujeme fazole, abychom oživili půdu. A přestože to moji vazalové neví, naučil jsem několik rolníků číst.“

„Cože? To že jste udělal?“ Van na Foxe vytřeštil oči, jako by ho viděl poprvé.

„To si piš. A nelituji toho.“ Gerin se otočil zpět na Turgise. „I přes dvě kruté zimy jsme na mém panství neměli žádný hladomor, a nedošlo ani k žádným povstáním. Čaroděj nebo ne, nehodlám si nechat zničit to, co jsem léta tak tvrdě budoval. Možná mě zabije. A zdá se, že to tak dopadne. Rozhodně se mě ale nezbaví bez boje!“

Praštil skleničkou do stolu s takovou silou, že se rozbila a pořezala ho. Bolestí okamžitě vystřízlivěl. Přátele jeho vzplanutí překvapilo, ale soucítili s ním. Gerin mlčky pozoroval proužek krve, který mu stékal mezi sevřenými prsty.

Kapitola 8

Po rámusu, který je provázel na cestě Alejí, působil klid ve šlechtické čtvrti jako balzám. Podrobné instrukce, jak najít dům Elisinina strýčka, dostal Gerin od Jounera. Jako zázrakem ho našli bez sebemenších problémů.

Valdabrun Udatný žil v těsné blízkosti paláce Imperial. Přestože stál jeho dům v srdci království, nebyl zdaleka tak impozantní jako mnohá šlechtická sídla v chudších čtvrtích. Trávník nezdobily žádné okrasné keře ani skotačící sousoší. Příjezdovou cestu nelemovaly žádné exotické stromy. Vedla přímo ke vchodovým dveřím, rovná jako Elabonská cesta. Ze stavby vyzařovala disciplína a síla.

Baron uvázal koně a Van jim dal obročnice. Pony ze Shandy ho málem kousnul, a tak ho Van praštil. „To zvíře by se radši zakouslo do mé ruky než do ovsa.“

Klapadlo na dveřích mělo tvar hlavy dlouhozubce. Gerin ho popadl za tesák a zaklepal. Očekával zdejší oblíbené magické zvonění, ale ozval se jen obyčejný kovový zvuk. Po chvilce

hlomozu za dveřmi jim otevřel sluha. „Pánové, dámo, co pro vás mohu udělat?“ zeptal se odměřeně.

Jeho vystupování na Gerina udělalo dojem. Vypadal spíše jako voják než sluha. „Je pán doma?“ zeptal se Fox.

„Pan Valdabrun? Není doma, ale očekáváme ho každou chvíli. Přejete si počkat?“

„Kdybychom mohli.“

„Tudy, prosím.“ Sluha se elegantně otočil na podpatku a zavedl je do stroze vybavené předsíně. Chvíli se jim věnoval a pak řekl: „Jestli mě omluvíte, mám další povinnosti.“ Odešel jinými dveřmi a zavřel je za sebou na závoru.

Za dveřmi slyšeli tichý, chraplavý ženský hlas. Gerin nerozuměl, co říká, ale slyšel odpovídat sluhu: „Nevím, paní Namarro. Neřekli mi, o co jde. Ani jsem se jich neptal.“

„Já je přijmu,“ řekla žena.

Závora se zvedla a Valdabrunův sluha prohlásil: „Pánové, dámo, tohle je přítelkyně pana Valdabruna, paní Namarra.“ Poté se odporoučel.

Když Namarra vstoupila, Van okamžitě vyskočil a Gerin ho následoval. Nehledě na své city k Elise si nemohl nevšimnout, že je Valdabrunova přítelkyně neuvěřitelné krásná. Měla naprosto dokonalou postavu, kterou přiléhavé hedvábné šaty ještě více zdůrazňovaly. Nakrátko sestříhané vlasy měla obarvené na červeno, přesto rozhodně nevypadala jako Trokmoiec. Měla zakulacený obličej s jemnými rysy a hnědou pleť. Tvář doplňovaly lehce zešikmené zlatavé oči vyzařující neutuchajícím zájmem. Gerin si nemohl pomoci: připomínala mu kočkovitou šelmu. Neměla na sobě žádné šperky — byla skvost sama o sobě.

Se zájmem si Foxe prohlédla, a s ještě větším zájmem Vana. Elise probodla pohledem jako nebezpečný element na svém území. Koutkem oka Gerin zahlédl, jak jí Elise pohled vrací. Pocítil jisté znepokojení. Namarra rázně ukázala na barona. „Vy jste?“ Představil sebe i Vana, ale když hodlal představit

Elise, přerušila ho: „A vaše půvabná společnice?“ Úmyslně použila stejnou dvousmyslnou intonaci jako její sluha.

Až nebezpečně klidným hlasem Elise odpověděla: „Jsem Elise, dcera Ricolfa.“ Fox si povšiml, že nezmínila svůj příbuzenský vztah k Valdabrunovi.

Namarra jméno jejího otce neznala. Obrátila se zpět na Gerina. „Můžu se zeptat, proč jste přišli?“

Baron nevěděl přesně, jak odpovědět. Nebyl si jist, jak velké důvěře se přítelkyně šlechtice těší. Přemýšlel nad nějakou neurčitou odpovědí, když se na druhé straně domu rozlétly dveře. Za pár vteřin se objevil sluha a oznámil příchod svého pána.

„Co se tady děje? Pusťte mě dovnitř,“ zahřměl Valdabrun a vešel do předsíně.

Gerin si rychle poopravil názor na jeho přezdívku.

Valdabrun se blížil k padesátce a začínal plešatět. Rovněž měl velké břicho, ale Gerin si byl přesto jist, že by si o ně při úderu zlomil ruku. Tvář mu pokrývalo strniště a svým celkovým postojem nikoho nenechával na pochybách, že je voják. Měl přísný pohled, neústupný výraz, a i jeho brada prozrazovala, že je zvyklý vydávat rozkazy. Rychle ale rozpoznal, že dva podobné typy stojí před ním.

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho a všichni tři muži se navzájem měřili. Každý představoval svým způsobem nebezpečného bojovníka. Gerin byl pružný, bojoval chytře a využil každé nepřítelovy chyby. Van bojoval zuřivě, ale přesto elegantně, a jejich hostitel Gerinovi připomínal některé z Carlunových nebo Rosových skvělých kapitánů: člověk s trochou talentu a vlohami, obdařen až brutální nezkrotností. Ústup u něj nepřipadal v úvahu.

Elise přerušila nepříjemný okamžik tím, že se vrhla překvapenému Valdabrunovi do náruče a vykřikla: „Strýčku!“ Jeho přísný výraz nahradilo naprosté zmatení.

I Namarra změnila výraz. Oči se jí zúžily a uvolněné rty odhalily bílé, špičaté zuby. Divoká šelma. Položila ruku na Vadarunovu paži. „Pane...“ začala.

„Vydrž, miláčku,“ řekl a ona zmlkla. U Gerina si tím získal větší respekt. Vyprostil se s Elisina objetí a prohlásil: „Mladá dámo, doufám, že mi vše vysvětlíte.“ Nepřestával vydávat rozkazy.

Elise jednala stejně věcně jako on. „Samozřejmě. Jak jsem již řekla tvé milence, jsem Elise, dcera Ricolfa Rudého a tvé sestry Yrse.“ Namarra se naježila, ale udržela se. „Má matka vždy říkala, že určitě poznáte tenhle medailónek.“ Vytáhla ho ze záňadří, sundala z řetízku a podala ho Valdabrunovi.

Prozkoumal ho na vzdálenost paže. Jak to tak ve středním věku bývá, člověk přestává vidět na blízko. Tvář se mu začala obměkčovat, jak mu to jen jeho drsné rysy dovolily. „Yrsino děcko!“ zopakoval tiše. Tentokrát ji vzal do náruče on.

Namarra se za jeho zády tvářila velmi zlověstně.

Elise Valdabrunovi představila Gerina i Vana. „O vás jsem slyšel, pane,“ řekl Foxovi. „Jste jeden z těch, kteří neplatí daně, že?“

„Platím je krví,“ odpověděl Gerin věcně.

Valdabrun ho překvapil souhlasným přikývnutím. „To já vím, mladíku, já vím.“ Podal ruku Vanovi a z výrazu obou bylo zřejmé, že šlo o opravdu silný stisk. „Teď bych si rád poslechl, co vás sem přivádí.“ Očividně se na vyprávění těšil.

Vypověděli mu stejný příběh jako předešlou noc Turgisovi. „Nikdy jsem nevěřil, že takový pošetilý plán vyjde,“ prozradil Valdabrun, když se Elise dostala k tomu, jak ji chtěl otec provdat.

Ukázalo se, že šlechtic jen tak něčemu neuvěří. Neustále kladl doplňující otázky a ověřoval si tak pravdivost příběhu. Zajímal ho Balamung, politika na severu, Mavrixův kult a spousta dalších věcí.

„Dobrá," řekl nakonec. „Všechno zní tak nepravděpodobně, že byste si to snad ani nevymysleli. Můžeš u mě zůstat, jak dlouho budeš chtít, moje milá." Přikázal sluhovi, aby přinesl věci mladé dámy z vozu, a pak se otočil na Namarru, která z příjezdu jeho neteře velkou radost neměla. „Kotě, ukážeš Elise dům, prosím. Já si mezitím promluvím s hosty."

„Samozřejmě. My si popovídáme za chůze. Pojď se mnou." Namarřin tón zněl až jedovatě přátelsky.

„Ráda," odpověděla Elise. „Vždy jsem si chtěla promluvit se ženou, která má tolik, ehm, zkušeností." S jemným úsměvem na tváři políbila Vana a Gerina na rozloučenou. Foxe navíc pevně objala a zašeptala: „Tohle bude těžké. Přijeď brzy. Prosím!" Následovala Namarru. Když se za ní zavřely dveře, padla na Gerina tesknota.

Valdabrun si jiskření mezi ženami nevšiml, což jen dokazovalo, že je zvyklý válčit a intriky královského dvora jdou mimo něj. Když neteř a milenka odešly, prohlásil: „Jestli je pravda jen polovina z toho, co jste vyprávěli, pak jste v pěkném maléru."

„Lhal bych, kdybych tvrdil, že z toho mám radost," souhlasil Gerin.

„Zde je každá rada drahá. Zároveň nechci být neomalený, tak vám raději žádnou nedám. Něco vám však řeknu: jestli je někdo schopný z toho vyváznout, pak byste to mohl být právě vy. Navíc jste si dokázal zachovat čest. Z toho mám radost i za svou neteř, jakkoli to může znít podivně." Nyní zaměřil svou pozornost na Vana. „Myslíte, že bych vás dokázal přesvědčit, abyste se přidal ke Královské Gardě?" Jeho úsměv prozrazoval, že sám považuje otázku za pošetilou od začátku.

Van zavrtěl hlavou, až se mu střapec na helmě mírně zavlnil. „Nevypadáte jako většina místních nastrojených hejsků, Valdabrune. Jste pravý bojovník. Tak mi poraďte, kde se bojuje víc než tady s Foxem?"

„Tady mě máte," řekl Valdabrun. „Pánové, rád bych s vámi strávil večer nad sklenkou vína, ale musím se urychleně vrátit do paláce. Eshrefský klan ze Shandy prorazil průsmyk v horách Skleros a jejich banditi plení severní Sithonii. Jeho královská milost si myslí, že odejdou, když jim dáme peníze. Musím ho přesvědčit o opaku."

„Eshref?" řekl Van. „Velí jim stále Gaykhatu?"

„Ano, myslím, že tak nějak se jmenuje. Proč?"

„Pošlete tam jednotky," řekl Van rozhodně. „Uteče. Znám ho z plání a vím, že vždycky ustoupí."

„Vy jste se s ním setkal v pláních..." kroutil hlavou Valdabrun. „Nechci vědět žádný podrobnosti, ale děkuji za tip. Až budu mluvit s králem, nazvu to 'expertním svědectvím' nebo nějak podobně hloupě. Dyausi, jaké žvásty jsem se tu jen musel za ten rok naučit!"

Bolest z odloučení od Elise na Gerina padla hned poté, co opustili Valdabrunův dům. Dobře přitom věděl, že se nedalo nic jiného dělat. Van se mezitím bavil chlípnými poznámkami o Namarře a spekulováním nad tím, jak si tak obyčejný chlap udrží takovou krasavici. Jeho duchaplné postřehy začínaly být nadmíru nesmyslné, až komické, že se baron nakonec rozesmál.

„Kam teď?" zeptal se Van, když se opět ocitli na hlučné Aleji.

„Do kouzelnického kolegia. Je v jihozápadní části města. Snad to ještě najdu."

Nenašel, a lámal si hlavu, jestli jen zapomněl, jak budova kolegia vypadá, nebo ji v těch uplynulých osmi letech zbourali. Ať už to bylo jakkoli, brzy poznal, že tu správnou ulici přejel příliš na západ. Nakonec se obrátil na kolemjdoucí.

Nejprve jen krčili rameny a občas někdo mávl rukou neurčitým směrem. Hned mu došlo, kde se stala chyba, a po prvním inteligentně se tvářícím chodci hodil měďák. Muž začal cestu popisovat tak dokonale a používal přitom tak vytříbených

gest, že se od něj Gerin nedokázal odtrhnout a chtěl mu na konci zatleskat. Místo toho dal dobrodinci ještě jednu minci.

Muže Gerinova štědrost dojala a nepřestával mu děkovat.

Kolegium ale bohužel nenašli ani v místě, kam je poslal, ani nikde v blízkosti. Než se jim je konečně podařilo najít, přišel Gerin ještě o několik měďáků a zbytek trpělivosti.

Navenek nevypadala budova nikterak výjimečně a bez problémů zapadala do šedivé městské zástavby. Od sousedních baráků ji dělil široký pás trávy a žádný z okolních domů neměl okna směrem na Kolegium. Zdi byly jen jednoduše omítnuté, dřevěné nebo cihlové, bez oken. Asi se obávali, že by kouzla mohla unikat.

Přestože Kolegium přijímalo jen studenty z Království, přicházelo sem jeho služeb využívat hodně národností. Před vchodem parkovaly podivné vozy a stálo tu několik zajímavých stvoření. Ke zděšení svých koní Gerin zajel vedle velblouda, s kterým přijel nějaký Urfa z pouště.

To už se k nim přitočili tři svalnatí mladíci a nabízeli své služby na hlídání vozu. Kolik by prý zaplatili? „To vás dřív najdu v nejrozžhavenějším kotli v pěti peklech," řekl Gerin žoviálně. „Dobře víte, že Kolegium své zákazníky před krádežemi chrání kouzly."

Nejmohutnější z nich, jenž by se mohl postavou měřit s Vanem, pokrčil rameny a zašklebil se. „Pardon, šéfe," řekl, „ale oba vypadáte jako venkovský balíci, tak jsme chtěli zkusit štěstí."

„Takže jste se poučili a teď se ztraťte." Ještě s baronem prohodili pár přátelských slov a odkráčeli v naději, že příští oběť nebude tak dobře informována. Gerin zakroutil hlavou: „Když jsem tu studoval, dělo se přesně to samé."

Přízemí akademie osvětlovaly pochodně. Některé z nich hořely červeně, zeleně nebo modře, ale nešlo o žádné kouzlo, pouze o využití určitého druhu hlíny. Kouzlo se aplikovalo jen v případě kouře, jelikož v místnosti žádný nebyl. Přesto se

vzduchem nesly nádherné vůně vycházející z malých košů na oheň pověšených podél zdí, a stoupaly nahoru po masivních granitových sloupech do vyšších pater akademie.

Dění v přízemí Gerinovi připomínalo banku. Klienti stáli spořádaně ve frontách a čekali, až na ně přijde řada. Jakmile se dostali ke stolu s mladým kouzelníkem, v tichosti vysvětlili svůj problém. Většinou se jim dostalo pomoci přímo na místě, ale čas od času je mág poslal jinam, pravděpodobně k nějakému zkušenějšímu kouzelníkovi.

Vanoví se čekání ve frontě příliš nezamlouvalo: „Tohle postávání mě nebaví."

„Trpělivost," řekl Gerin. „Má to zastrašit lidi. Čím déle musíš čekat, tím je pro tebe osoba, za kterou jdeš, důležitější."

„Hm." Van chtěl plivnout na podlahu, ale rozmyslel si to. Byla tak krásná, že ji nechtěl pošpinit. Abstraktní mozaika z malých skleněných talířků stříbrné, šeříkové a tyrkysově barvy se ve světle pochodní nádherně leskla.

Muž stojící před nimi přišel konečně na řadu a chrlil na kouzelníka svůj problém tak rychle, až se zajíkal. Nakonec mág zvolal: „No dobrá, dobrá! Jděte za tímhle. Dovede vás to k někomu, kdo vám pomůže." Před ním se objevilo růžové fosforeskující světlo. Poté se kouzelník otočil na Gerina a Vana. Zdvořile se zeptal: „A co mohu udělat pro vás, pánové? Můžete mi říkat Avelmir, ale mé skutečné jméno je samozřejmě tajné."

Avelmir byl mladší než Gerin. Kulatý obličej měl do hladká oholen a přátelsky se usmíval. Na stole před ním odpočíval vykrmený šedý ještěr, asi třicet centimetrů dlouhý. Ten bez jediného mrknutí pozoroval Gerina svýma žlutýma očima. Kdykoli ho Avelmir pohladil po šupinatých zádech, prohnul se rozkoší.

Gerin spustil. Na konci vyprávění se Avelmir již neusmíval. „Máte velký problém, barone, a nejsem si jist, zda budeme moci včas pomoci. Podívám se..." Nahlédl do pergamenu,

který měl po ruce. „Zajisté víte, že máme málo lidí. Obávám se, že nebudeme moci na sever od Kirs poslat nikoho kompetentního dříve než za sedmdesát pět až osmdesát dní.“

„Cože!“ Gerinův rozhořčený výkřik zbystřil pozornost ostatních. „To už budu mrtvý a moje panství a většina severních zemí v plamenech. Jedna velká pohřební hranice!“

Avelmir chladně prohlásil: „V blízké době máme hodně povinností, o kterých s vámi nehodlám diskutovat. Jestli nechcete čekat na naše služby proti barbarskému čaroději, najměte si na severu nějakého místního packala a hotovo. Sbohem, pane. Další!“

„Vy...“ Fox byl nepříčetný.

Ve Vanových očích zajiskřila bojechtivost. „Mám tady z toho udělat kůlničku na dříví, kapitáne?“

„To bych nezkoušel,“ řekl Avelmir tiše. „A proč ne?“ Van sáhl po meči. Podařilo se mu vytáhnout půlku, ale pak se zasekl. Zaklel a Avelmir mezitím pokračoval v kouzlení. Když se ho Gerin snažil zastavit, ještěr se zvětšil a ohnal se po něm. Raději ustoupil. Nevěděl, zda není jedovatý.

Vanoví na čele začal vystupovat pot a Avelmirovi také. Van vytasil o centimetr, ale vzápětí se meč zasunul zpět. Pak začínal získávat převahu a vytasil celý meč. Zamával jím vítězoslavně nad hlavou.

Gerin ho oběma rukama popadl za paži. Chvíli si myslel, že se odlepí od podlahy a vznese se i s mečem, ale Van se uklidnil a povolil.

Avelmir se tvářil jako někdo, kdo vyrazil na mřínky a chytil žraloka. Do tichého sálu pronesl: „Zjistíme, jestli se nedá něco udělat. Jděte za tímhle.“

Pár centimetrů před nosem se Gerinovi objevil modrý fosforeskující oheň. Lekl se a udělal krok vzad. Modrá koule však svižně vyrazila pryč. Následovali ji.

Světelná koule je vedla dolů po točitém schodišti do útrob akademie. Gerinovo napětí rostlo, protože věděl, že zde se

provádějí mocná kouzla. V dobách studií sem Gerin nesměl. Teď si poprvé uvědomil, jak velká část akademie je pod zemí a jak málo o ní tehdy věděl.

Míjeli dveře bez čísel. Většina byla zavřená a mnohé z nich chránila kouzla, aby se opravdu neotevřely. Otevřené místnosti byly povětšinou bezpečné: kovárna; místnost, kde skláři vyfoukávali nádoby prapodivných rozměrů a tvarů; přeplněná knihovna. V jedné místnosti sebou v pentagramu mlátil okřídlený démon. Gerin zahlédl jeho rozzuřený pohled a jeho pach je provázel chodbou dál.

„Co myslíte, že by se stalo, kdybychom se rozhodli pro jinou cestu než náš průvodce?“ řekl Van.

„Určitě nic dobrého.“

Před jedněmi ze zavřených dveří světlo zhaslo. Gerin zaklepal, ale nikdo se neozýval. Zvedl závoru a dveře se tiše otevřely.

Komnata se nacházela hluboko pod zemí. Přestože neviděli žádná světla, tma tu nebyla. Místnost zalévala slabá stříbrná záře bez viditelného zdroje. Za podivně vytvarovaným ebenovým stolem seděl starý čaroděj. Poté, co narušili soukromí jeho pracovny, zvedl hlavu od jakéhosi tajemného výpočtu. Jeho jantarová róba se zavlnila.

Pokynul Gerinovi a Vanovi. „Jestli mě potřebujete pojmenovat, říkejte mi Sosper.“ Zjevně šlo o pseudonym, protože podle vzhledu Sithonian nebyl. Ačkoli mluvil dobře, svého západního přízvuku se nezbavil. Musel pocházet odněkud z dlouhého poloostrova, který vybíhal do Orynijského oceánu.

Usmál se na Vana. „Není třeba držet ruku na rukojeti, příteli. K ničemu vám tu není, protože v kouzlech pečetění nejsem žádný nezkušený mladík.“ Sebejistý Van si chtěl svou sílu ověřit. Pokusil se tasit, ale meč držel pevně zapečetěný. Gerin si čarodějovy schopnosti ověřovat nemusel. Na první pohled z něj vyzařovala síla jako teplo z ohně.

Baron začal mluvit, ale Sosper ho jemně, přesto sebejistě přerušil: „Proč pochybujete o Avelmirově úsudku? Nemůžu vám momentálně nijak pomoci, ani akademie. Bojůvky mezi barbary nás vždy zajímaly pramálo, natož teď. Jelikož jste zde jednu dobu studoval, možná vás napadne, z jakého důvodu. Nebuďte tak udivený, příteli: kdo jiný zná svá kuřata tak dobře jako slepice?“

Gerin se snažil zvládnout své překvapení a soustředil se na problém, který před něj Sosper postavil. Žádné řešení však nenašel.

„Tak vy nevíte? Škoda. V tom případě už nemáme o čem mluvit. Nyní prosím odejděte, ať se mohu vrátit ke svým výpočtům.“

„Řekněte mi alespoň, proč mi nehodláte pomoci,“ řekl Gerin. „Balamung není obyčejný kouzelník. Tolik síly jsem u žádného ještě neviděl.“

V čarodějově hlase poprvé zazněla hrubost. „Nejsem vám ničím povinován, pane. Právě naopak. Zdržujete mě od důležitějších záležitostí. Pokud jde o vašeho Trokmoie, je mi jedno, jestli má knihu Shabeth-Shiri.“

„Opravdu ji má. Vy jste mě asi vůbec neposlouchal.“

„Jak to víte? Viděl jste její záři na vlastní oči?“ Sosper pochyboval a dal to svým tónem patřičně najevo.

„Ne, ale mluvil jsem s jedním lesoběžcem, který ji viděl.“

„Považujete svědectví divocha za průkazné? Dobrý muži, knihu Shabeth-Shiri marně hledaly celé generace proroků. Pochybuji, že se ji podařilo najít nějakému barbarovi, když se to nepodařilo jim. Ne, je ztracená a ztracená zůstane, až ji na svět přinese ten, kterého žádný hrob nepozře.“

Gerin tohle rčení ještě neslyšel. Zamrazilo ho do morku kostí. Chtěl protestovat, ale rozmyslel si to. Starý muž měl pravdu tak dlouho, že mu to stouplo do hlavy. Změnit jeho představu o světě nedokázalo nic. Byl talentovaný a moudrý, zároveň však zaslepený a strnulý.

„Odejděte.“ Tentokrát nešlo o přání, nýbrž o rozkaz. Gerin s Vanem v patách odkráčeli z místnosti. Dveře se za nimi samočinně zabouchly. Oddaný služebník ve formě světelné koule se znovu objevil, aby je dovedl zpět ke svému stvořiteli.

Avelmir se jejich pořízením evidentně bavil. Když však spatřil Gerinovu kamennou tvář a zlověstné cukání ve Vanově paži, odpustil si jakýkoli komentář.

„Co teď, kapitáne?“ zeptal se Van, když vyšli z akademie.

Gerin zoufale zakroutil hlavou: „Jak to mám vědět, Velký Dyausi? Ať se snažím sebevíc, vždy narazím hlavou přímo do zdi. Sibyl, Carus a teď tohle. Možná měl Balamung pravdu. Asi opravdu nic nezmůžu. Když nic jiného, hodlám se o to alespoň pokusit. A pokud jde o mě, mám výborný nápad.“

„A sice?“

„Jdeme se opít.“

Van ho praštil do zad s takovou vervou, že ho poslal opar schodů níže: „Lepší nápad jsem od vás už dlouho neslyšel. Víte o nějakém místě?“

„Něco určitě najdeme.“ Našli. Malou hospůdku objevili hned pět minut od akademie. Stála mezi lékárnou a balzamovačem. „Sem asi lékárník posílá své omyly,“ řekl Gerin. Přečetl omšelou tabuli nad vchodem. „Hrad baronů. To určitě. Každý, kdo tu hřaduje, skončí s blechou v kožichu.“

„Ne každému to vadí.“ Van ukázal na dva plnokrevné grošáky a nádherný kočár zaparkovaný před hospodou.

„Ten je tady za zábavou.“ Gerin zaparkoval hned vedle kočáru.

Do Hradu baronů nevedly žádné dveře, jen závěs pokrytý skvrnami, kdysi pravděpodobně zelený. Uvnitř byla hospoda špinavá, tmavá a stísněná. Pár hostů, podle vzezření většinou zloději, pasáci nebo druhořadí podvodníci, věnovali Gerinovi a Vanovi ostražitý pohled a zase se vrátili ke svým rozhovorům. Gerin zaslechl, jak jeden říká: „Trávu? Jasně, že seženu. To se ví. Kolik chceš?“

„Co to bude, mládenci?“ zeptal se tlustý chlápek za barem. Snažil se vytvořit uvolněnou atmosféru, ale jeho tvrdé oči prozrazovaly, že veselí jen předstírá.

„Víno,“ řekl Gerin. „A klid.“

„To druhé je zdarma, ale za víno si nejdříve vezmu od každého stříbrňák.“

Van se rozesmál. „Když v téhle putyce ukážeme stříbro, promění se polovina vašich hostů ve vlky.“

„Támhletoho neotravují, nebo jo?“ Majitel ukázal na šlechtice ve vzdáleném rohu hospody. Měl před sebou tři džbánky různých moků. Podle jeho posedu však byly prázdné nebo téměř prázdné.

„Vypadá jako jeden z nich, možná jejich šéf,“ řekl Van.

Nato se šlechtic pomalu otočil. Zlatá náušnice zachytila světlo svíčky a zaleskla se. Povýšeně se zeptal: „Kdo se opovažuje mě spojovat s tímhle místem v jiném smyslu, než pokud jde o mou přítomnost?“ Když zaostřil na Vana a Gerina, objevil se mu na tváři úsměv. „Snad mě oči nešálí, zloději žen!“

„Rihwine! Co tady děláš?“ vykřikl Gerin.

„Já? Nadpřirozeně se tady opíjím, ale jestli dokážu ještě říct nadp... nad... to slovo, tak se mi to ještě nepovedlo. Rád si svámi dám sklenku, pánové. Každý, kdo ukradne tak krásnou ženskou jako Elise Wolfarovi Sekyře přímo před nosem, si zaslouží odměnu. Když ale zmizela, nemělo pro mě cenu na severu zůstávat, zvláště, když už jsem tam nebyl vítaný. Takže jsem po třech dnech vypadl a jsem tady.“

Gerin se zamyslel a dospěl k závěru, že mluví pravdu. Rihwin jel určitě přímo, bez zajížděk. Vzhledem ke svým starostem byl Gerin vděčný za každou známou tvář. Odpověděl: „Můžeš nás pozvat, ale my uděláme to samé.“

„To beru.“ Rihwin se otočil na výčepního. „Dvojitého Siphniana pro mé kamarády, a rychle! Mají co dohánět.“

Víno, které hostinský přinesl, nevidělo Siphnos ani z dálky a amfora byla jen špatnou místní napodobeninou sithonianského skla. Za normálních okolností by Gerin odešel, ale tentokrát si jen užíval teplo, jež mu ze žaludku stoupalo do hlavy. Jakmile se nádoby vyprázdnily, objednal další. A ještě.

Rihwin nebyl žádný amatérský pijan, ale na Vana, který do sebe nepřetržitě lil džbánek za džbánkem, jen nevěřícně zíral. „Nebesa nad námi a peklo pod námi!“ vykřikl. „Připíjím na tvoji kapacitu.“ Všichni tři vyprázdnili poháry až do dna.

‚A já na tvoji milou společnost,“ řekl Van. Poháry už zase zely prázdnotou. Rihwin i Van se s očekáváním podívali na Gerina.

Zvedl pohár. „Ať všichni kouzelníci podlehnou dobytčímu moru.“ Napil se.

Van připil.

„Všichni kromě mě,“ řekl Rihwin a rovněž se napil.

„Cože?“ Gerin okamžitě napůl vystřízlivěl.

„Jaký cože? Chrrr! Promiň, není mi dobře.“ Rihwin se svalil na stůl a usnul. Gerin sním třásl, cloumal a šťouchal do něj. Nic nepomáhalo. Jižan si něco brumlal pod vousy, ale už se neprobudil.

„Musíme ho odsud dostat,“ řekl Fox Vanoví.

Van na něj mžoural jako sova. „Koho odkud?“

„Snad taky neodpadneš!“ zavrčel Gerin. „Než usnul, prozradil, že je kouzelník.“

„Ať všichni kouzelníci podlehnou dobytčímu moru!“ zakřičel Van a napil se na to.

Baron se snažil rozproudit svůj zatemnělý mozek. Nakonec se radostně plácl pěstí do dlaně. „Vsadím se, že se považuješ za silného chlapíka,“ řekl Vanovi.

„To si pište,“ odpověděl mezi doušky. „A ještě k tomu střízlivého.“

„O tom pochybuji," řekl Gerin. „Klidně bych se vsadil, že jsi tak opilý, že bys tohohle chlápka neodnes do vozu." Ukázal přitom na Rihwina.

„Jděte se vycpat, kapitáne." Van si přehodil Rihwina přes rameno jako kus hadru a zamířil ke dveřím. Gerin zaplatil hospodskému a šel za ním.

Van praštil s Rihwinem do vozu tak zprudka, že se Gerin obával o jeho zdraví. „Tak se mi zdá, že jste prohrál," řekl.

„Jsem tvým dlužníkem," odpověděl Gerin. Uvnitř se musel smát.

„Zaplaťte hned."

„Uděláme to takhle: dáme si závody k Turgisovi, dvojnásobek nebo nic. Ty pojedeš naším vozem a já si vezmu Rihwinův."

„To se mi nezdá moc fér," stěžoval si Van.

Gerin sním v duchu souhlasil. „Netroufáš si, co?" řekl pohrdavým tónem.

„Jen počkejte!" Van odvázal vůz a naskočil. Prásknul bičem a zmizel. Gerin vyrazil hned za ním. Chodci se rozutíkali na všechny strany a ve snaze zachránit si holé životy se schovávali do obchodů.

Rihwinův kočár byl tak kvalitní, jak vypadal, ale Foxovi se Vana přesto nedařilo předjet. Ten se s větší zátěží na korbě mohl prohánět výmoly, kterým se Gerin musel vyhýbat. Zároveň jel naprosto bezohledně, aniž by se obával o něčí život, natož o svůj.

K Aleji dorazili v těsném závěsu. Jeli jako blázni. Hned před obchodem s pšenicí však narazili na hejno hus, které vedli na jatka. Gerin nevěřil, že jde o stejné hejno, jež je zdrželo na cestě do hlavního města. To sem ještě určitě nedorazilo.

Van nezpomalil ani o píď. Měl čas jen zakřičet: „Z cesty!" Pak se ocitl uprostřed hejna, přičemž Gerin jel asi dvě délky za ním. Fox zachytil zoufalý výraz ve tváři jednoho z pasáčků. Vzduch se najednou zaplnil vyděšeně kejhajícími bílými ptáky.

Některé husy vletěly na trh s pšenicí a okamžitě se pustily do zrní. Nadávající obchodníci se je snažili vyhnat zpět na ulici, ale museli ustoupit před jejich nebezpečnými křídly a zobáky.

Pár se jich také dostalo oknem v prvním patře do lázní. Za okamžik ze stejného okna vyskočili čtyři muži v Adamově rouše.

Šedohnědý pes se snažil chránit vůz plný broskví před dvěma husami, které si ho nárokovaly. Pes se vzdal ve chvíli, kdy přišla posila dalších pěti ptáků. Utíkal s ocasem svěšeným mezi nohama. Husy se spokojeně usadily na ukořistěných broskvích a kejhaly na všechny strany.

Další husa se vrhla po jedné prostitutce a strhla jí průhlednou sukni. Polonahá děva nadávala a přispívala tak k ještě většímu zmatku.

Závodníkům se nicméně podařilo bez úhony projet. Díky ptačímu zmatku je nikdo nepronásledoval. Gerin se na chvíli ujal vedení, které však vzápětí ztratil, protože Van objevil čirou náhodou zkratku. Ke konci ho baron téměř dojel, ale Van zastavil před Turgisovým sídlem přece jen jako první.

Odfoukl peříčko z vousů a šel Foxovi naproti. „Zaplaťte.“

„Vždyť jsme se nevsadili o žádnou konkrétní částku. Dlužím ti dvakrát nic, což je nic, jak by nám potvrdili Sithoniané.“

Van chvíli přemýšlel a pak váhavě přikývl. „Tak si to rozdáme ještě jednou zpátky,“ prohlásil. Udělal dva kroky k vozu a upadl.

Tlukot koňských kopyt vzbudil Turgisovu pozornost, takže vyběhl před dům. „Co se tady proboha děje?“ zakřičel. „Aha, to je Gerin. To jsem si mohl myslet.“

Gerin neměl čas na vtipy a vyhrkl: „Máš nějaký lektvar, po kterém by tyhle dvě trosky hned vystřízlivěly?“ Ukázal na Vana a Rihwina, kterého položil vedle něj. Šlechtic se během divoké jízdy ani na okamžik neprobral.

„Mám, ale nebude jim po tom dvakrát dobře.“ Tur-gis zmizel v domě, avšak hned se vrátil s malou zazátkovanou lahvičkou. Polovinu nalil do Vana a zbytek dal Rihwinovi.

Lék účinkoval rychle. Začali sebou zmítat a pak se oba vyzvraceli. Rihwin přišel k sobě, promnul si oči a zeptal se: „Co tady dělám? A kde to vlastně jsem?... Kdo si myslíš, že jsi?“ dodal, když se na něj otočil Van. Navrátil se mu jeho povýšenecký tón.

Van zasténal: „S trochou štěstí zemřu, než si vzpomenu. Mám v mozku zemětřesení.“

Rihwin se opatrně postavil. Pak pohlédl nejprve na Vana, který zůstal ležet na zemi s hlavou v rukou, a poté na Gerina, jenž se taky trochu motal. „Gratuluji vám, přátelé. Stali se z vás odborníci na únosy. Jen mi řekněte, který z vás dvou si vezme Elise a kdo má plány se mnou. Přiznám se, že jsem již trochu přemýšlel o věnu.“

„Jdi do háje!“ řekl Gerin. „Okamžitě mi řekni, jestli jsi opravdu kouzelník!“

„Jak to víš? Z toho doupěte? Musel jsem být hodně opilý. Spíš nejsem, než jsem. Ukončil jsem kurz, ale nikdy jsem akademii nedodělal. Nebyl jsem dokonce ani zasvěcen.“

„Proč ne?“

„Co je ti po tom, jestli se můžu zeptat?“

„Všechno ti řeknu, Rihwine. Slibuju,“ řekl Gerin. „Nejdřív mluv ty, než tě uškrtím.“

„No dobrá. Obávám se, že chyba byla ve mně. Naučil jsem se veškerou teorii, zvládnul kouzla, která jsem dostal za úkol, a prošel všemi zkouškami. Každé zaklínání jsem přežil, žádný zloduch mě nespolkl. Všeho jsem dosáhl úplně sám, protože ten, který mě měl oficiálně na starosti, se věnoval jen svým výzkumům a na své studenty měl zřídkakdy čas.“

„Neříkal si náhodou Sosper?“ zeptal se Gerin.

„Ano. Jak to víš?“

„Měl jsem tu čest. Pokračuj, prosím.“

„Přišla noc, kdy jsem měl být vysvěcen mágem, a já se mistrovi rozhodl pomstít za jeho nezájem. Sosper si žije dobře, a sídlí blízko paláce Imperial. O půlnoci jsem se pokusil o vyzvání. Když se démon objevil, poslal jsem ho do jeho ložnice, aby sní trochu zatřásl a zmizel, jakmile se probudí. Udělal, co jsem mu řekl.“ Rihwin se nostalgicky pousmál. „Vynikající žert! I mágové jsou po probuzení otupělí. Sosper si myslel, že jde o zemětřesení, a vyrazil v noční košili do paláce, aby se ujistil, že se nic nestalo Králi. Dal bych polovinu svého panství, abych viděl jeho výraz, když se dozvěděl, že se třáslo jen jeho sídlo.

Nedokázal jsem to však před ním utajit. To umí jen ti nejlepší kouzelníci. No, a to je vše. Skoro kouzelník, kterého vyloučili. Mohlo to být i horší.“

Rihwinův příběh odpovídal představě, již si oněm Gerin udělal již u Ricolfa. Není nic, čeho by se neodvážil. Jedná impulzivně a následky svých činů se nezabývá. Ať už jsou jakékoli, přijme je se vším všudy.

Spoléhaje na jeho prchavou povahu, pustil se Gerin do vyprávění. „A tak,“ skončil, „jsem zjistil, že pořádného mága neseženu a byl jsem naprosto zoufalý. Nevěděl jsem, co dál. Tebe mi snad seslali samotní bohové. Tentokrát ke mně byli pro změnu milostiví. Pojeď se mnou na sever a pomož mi proti Trokmoicům.“

Rihwin si ho prohlédl se svým obvyklým cynickým výrazem ve tváři. Vypadal jako hazardní hráč. „Jak tak přemýšlím, mám plné právo tě nenávidět, protože jsi získal lásku dívky, které jsem se dvořil celý rok.“

„Máš pravdu,“ řekl Gerin s kamenným výrazem ve tváři.

„Ještě ke všemu se mi zdá sever dost hrubý, prostý a násilnický. Pravý opak zdejšího života.“

„Jestli mi tím říkáš ne, Rihwine, tak to zkraťˇ!“

„Ale kdepak, milý příteli, snažím se ti říct, že pojedu!“

„Cože?“ zíral na něj Gerin.

„Proč myslíš, že jsem před rokem odjel na sever, když ne za dobrodružstvím? Fádní život mě dusil. Kdybych si nepokazil reputaci, vůbec bych se nevrátil.“

Van se postavil. „To znám! Když je člověk na jednom místě moc dlouho, zakoření jako ředkev.“

„A cos to říkal o Elise?“ zeptal se Gerin.

„Co s ní? Sám si můžu za to, že jsem oni přišel. Stejně jsem ji nemiloval a ona nemilovala mne. Je to sličná slečinka, ale zjistil jsem, že takových je víc a některý mě mají i rády. Do námluv jsem se pustil spíše z touhy se prosadit a porazit ostatní nápadníky.“

Poslední z jeho šviháckých masek zmizela a promluvil velmi vážně. Baron ho takového ještě nezažil. „Lorde Gerine, jestli skutečně potřebuješ moji pomoc, setkáme se tu za tri dny. Budu připraven na cestu. Omlouvám se, že mi to bude trvat tak dlouho, ale když už jsem tady, zařídím si tu pár věcí. Souhlasíš?“

Zaražený Gerin dokázal jen přikývnout. Rihwin zasalutoval na pozdrav, vlezl do vozu a odjel. Koně nadšeně zařehtali, jakmile ucítili známé ruce na opratích.

„Co my víme?“ řekl Van. „Možná je lepší kouzelník, než říká.“

Gerin doufal v totéž. Napadlo ho, že se s Rihwinem setkal jen v nejhorších dnech jeho života. Začal chápat, proč ho Ricolf, který ho přeci jen znal déle, považoval za vhodného nápadníka pro Elise.

Během následujících tří dnů Foxe několikrát napadlo, jestli si to Rihwin nerozmyslel. Naštěstí měl spoustu práce s přípravou svého vlastního návratu, a tak neměl moc času si připouštět nějaké obavy. Van sehnal silný jasanový oštěp („Trochu lehký, ale co se dá dělat?“) a jakousi zbraň, již Gerin nikdy předtím neviděl: tenké bronzové pláty s ostrými hranami. Uvnitř byla díra a plát přesně pasoval na Vanovo předloktí.

„Jmenuje se chakram,“ vysvětlil Van. „Naučil jsem se je používat v Mabalal. Hází se s nimi přesněji než s nožem a když zůstanou na paži, je to výborná zbraň pro boj zblízka.“

Když baron zaplatil Turgisovi, položil mu majitel zájezdního hostince ruku kolem ramen: „Jsi dobrý přítel, Gerine, mrzí mě, že odjíždíš. Připomínáš mi dny, kdy mi ještě rostly vlasy na temeni. Tentokrát ode mě žádný slib nedostaneš. Přišlo mě to pěkně draho.“

Rihwin dorazil přesně, jak řekl. Byl v plné polní. Místo tógy měl na sobě koženou košili a široké vlněné kalhoty. Za opaskem mu visel meč; brnění a toulec s šípy měl na zádech. Kudrliny mu zakrývala obnošená bronzová helma.

Zlatou náušnici z levého ucha si však nesundal. „Na některé věci nedám dopustit, to víš,“ řekl rozpačitě Gerinovi, když na ni ukázal.

„Pro mě za mě si tu zatracenou věc dej třeba do nosu, Rihwine. Jedem.“

Když projížděli Alejí, Van raději zůstal vzadu ve voze. Gerin nechtěl, aby ho poznal nějaký rozzuřený obchodník, kterému poničili zboží. Zároveň byl přesvědčen, že jeho samotného nikdo nepozná. Až na severský oděv vypadal jako řádný Elabonian. Tím větší zažil šok, když na něj někdo začal zběsile mávat a volat ho jménem.

„Elise!“ řekl. „Velký Dyausi, co teď?“

Kapitola 9

Elisin příběh byl jednoduchý a nikterak hezký. Valdabrunovo nadšení z neteře brzy ochablo. Vše se vyhrotilo, když si uvědomil, že se Elise silně nesnáší s Namarrou.

„Všechno vyvrcholilo obrovskou rvačkou dnes ráno," řekla Elise. Sáhla si do kapsy a vytáhla chomáček Namarřiných rudých vlasů. „Všimněte si, že jsou u konečků černé."

„Mohu vám být k službám, má paní?" zeptal se Rihwin. „Je snadné začarovat nepřítele, když máte k dispozici jeho vlasy."

„Na to stačím sám," řekl Gerin. Nechtěl, aby Rihwin Elise jakkoli pomáhal.

„Nemá cenu se zabývat takovým nevychovaným frackem jen proto, že spolu nevycházíme," řekla Elise. Rihwina se zeptala: „Co děláte ve městě a ještě ke všemu s Gerinem?"

Krátce vše vysvětlil. Řekla: „Když jsem vás viděla naposledy, a musím přiznat, že jsem toho viděla víc, než jsem chtěla, měla jsem pocit, že se na sever jen tak nevrátíte."

Zastyděl se a odpověděl: „Sever mi nevadí, pokud se nebudu muset setkat s vaším otcem."

„Kam tě mám odvézt?“ zeptal sejí Gerin. „Určitě tu máš i nějaké jiné příbuzné.“

„Ano, ale nevím, jak se jmenujou. A stejně by mi to bylo k ničemu, protože strýček přísahal, že nenajdu přístřeší u žádného z nich, že se o to postará. Což znamená, že jedu s vámi zpět na sever.“

Gerin si uvědomil, že má pravdu.

„Tak dělejte, popovídáte si později,“ zavolal Van z nepohodlné lavice vzadu ve vozu. „Cejtím se jako pštros ve vejci drozda.“

Jakmile vyjeli z města, vylezl a protáhl se, až mu zapraskaly klouby. „Mohl bych chvíli jet s tebou, Rihwine?“ zeptal se. „Docela rád pod sebou cítím drncání vozu.“

„Opravdu?“ řekl Rihwin. Prásknul nad svými grošáky bičem. Ti vyrazili takovou rychlostí, že jakmile najel kočár na nepatrně vystouplý kámen, letěl chvíli vzduchem. Vanovi to vůbec nevadilo. Dokázal neuvěřitelně rychle přenášet váhu, aniž by se držel zábradlí. To nepovažoval za nutné.

Rihwina to po chvíli přestalo bavit a zpomalil koně.

Gerin se ho snažil dohnat, a zeptal se Elise: „Je vždycky takový?“

„Málokdy jsem viděla, že by se choval normálně. Když přijel na námluvy, sestoupil z kočáru a políbil mě. Mého otce políbil ještě silněji! Dělá to s takovým šarmem a nenuceností, že se na něj nikdo nezlobí.“

„Co si o něm myslíš?“ zeptal se Gerin opatrně.

„Myslíš jako o možném ženichovi? Mohlo to být horší.“ Chytla ho za ruku. „Ale i lepší. Myslím, že jsem si vybrala dobře.“

Hlídky se ve třech držely snadněji. Když Rihwin Gerina probudil, ubývající cípek zlatého Mathu již vyšel. Elleb, který byl tři dni po úplňku, se blížil k poledníku a Tiwaz se právě objevil nad obzorem.

„Jak to, že ty umíš kouzlit?“ zeptal se Rihwin. Gerinovi připadalo, jako že se ptá: *Jak si může člověk ze zapadákova myslet, že se naučí tak jemnému umění?*

Baron se s takovým přístupem od jižanů setkal během studií mnohokrát. Protože se tím Rihwin dotkl jeho citlivého bodu, odpověděl jen krátce: „Ačkoliv tě to možná překvapí, strávil jsem tu dva roky na studiích, a krátce jsem pobyl i na akademii.“

„Skutečně? Co jsi studoval kromě magie?“ Nechoval se nikterak povýšeně. Opravdu ho to zajímalo.

„Hlavně přírodní filozofii a historii.“

„Historii? Velký Dyausi, slyšel jsi někdy přednášku Maleinose?“

„Často. Zajímal mě.“

„Co si myslíš o jeho cyklické teorii historického vývoje? Jeho závěrečný proslov mě natolik zaujal, že jsem se ho naučil nazpaměť: *Lidé a města zažívají rozkvět a vzápětí jsou poraženi a přestanou existovat. Měnící se chod věcí existoval již před námi a nadále bude podobné skutečnosti odhalovat. Nikdy se nezastaví, dokud bude na světě člověk a bitvy.* Pak vždy odkráčel jako rozhněvaný bůh.“

„Přesně tak. A víš, kam chodil?“ zeptal se Gerin. „Do malé hospůdky poblíž na pryskyřičná vína, kterým se dokázal nalévat celé hodiny. Nechápu, jak to Sithoniané můžou pít.“

Rihwin vypadal dotčeně. „Právě jsi mě zbavil jedné z posledních iluzí.“

„Neříkám, že není génius. Přesto si myslím, že své myšlenky představuje až příliš silně a nepřipouští žádné variace ani výjimky.“

„S tím tak docela nesouhlasím...“ Nevšímali si svého okolí a tiše debatovali až do chvíle, kdy Rihwin prohlásil: „To už se rozednívá?“

Druhý den ujeli velkou vzdálenost a stejně tak i následující. Čtvrtý den již dorazili k řece Pranther a utábořili se kousek od jižního břehu.

Kromě zurčení řeky byla noc klidná. Ze západu se po obloze líně táhly šedé mraky, které postupně zastiňovaly dorůstající Nothos, Tiwaz v úplňku i narůžovělý Elleb. Ten vyšel v půli Gerinovy hlídky. Gerin ještě chvíli poslouchal kvílení duchů a pak šťouchl do Vana.

Jeho přítel sebou při probuzení trhnul: „Stalo se něco?“ zeptal se.

„Nic, co by tě zajímalo,“ řekl Gerin.

„No jo, vypadá to klidně.“ Van se podíval na zem. „Co je tohle? Podívejte, na čem jsem ležel, kapitáne. Aoratos.“ Vytrhl ji ze země.

Gerin se na ni znechuceně podíval. „Když je nás na hlídky tolik, nepotřebuju ji. Navíc má tak hořké listy, že se mi křiví jazyk už dopředu. Vyhoď ji.“

„Na to zapomeňte. Chci vědět, jestli ji Rihwin zná.“

„Jak chceš. Pokud jde o mě, jdu spát.“

Van ho probudil ještě za tmy. „Tamhle za křovím u řeky se něco pohnulo,“ zašeptal. „Nevím, co to bylo, ale nelíbí se mi to.“

„Tak se tam podíváme.“ Sáhl po meči a kalhotách a vyskočil z pelechu. Probudil Elise a Rihwina. Řekl jim, že jestli se do pár minut nevrátí, ať něco podniknou. Nasadil si helmu a vyrazil za Vanem k Pranther.

Fox musel opět obdivovat, jak dokáže Van hladce proklouznout roštím. On sám občas přece jen o nějakou tu větvičku zavadil, ale jeho přítel se pohyboval naprosto neslyšně.

Když Van dorazil na okraj houštiny, zastavil se. Za chvíli se k němu připojil i Gerin a pohlédl stejným směrem. „Trokmoi!“ zasyčel zuřivě a pevně sevřel rukojeť meče.

Na břehu se rozvalovali dva Trokmoici a pozorovali proud v řece. Tuniky neměli kostkované podle obvyklého severského stylu, ale se vzorem hákových křížů. Jednalo se o Balamungovy muže!

Nepohnuli se však, ani když Gerin vystoupil z houští a šel k nim. S každým krokem byl zmatenější. I když stál přímo nad nimi, leželi bez hnutí. Naklonil se a do jednoho z nich strčil.

Trokmoi se svalil. Byl mrtvý. Ve tváři měl překvapený výraz plný bolesti. V krku měl napůl zaseklou oranžovou dřevenou šipku bez opeření. Stejná šipka vězela v hrudi jeho společníka. Mezi Trokmoici ležel vypasený zelený pstruh s háčkem v hrdle.

„Co to má proboha znamenat!“ vyprskl Van.

Gerin se začal usmívat. „Myslím, že nám říční muž prokázal službu,“ řekl. „Znáš jiný důvod, proč by Balamung poslal dva muže na jih, kromě toho, aby nás dostali? Když nás málem dostihli, chtěli si trochu zarybařit v řece, kde nikdo z jihu ryby nechytá.“ Vysvětlil mu, jakou úlohu říční muži v Pranther mají.

Van lehce zakroutil hlavou. „Chudáci. Zemřeli kvůli pstruhovi. Nám se ale bude hodit k snídani.“ Natáhl se po rybě.

Gerin ho zastavil. Z řeky je pozorovala ještěří hlava. Ze zelených očí říčního muže se nedalo nic vyčíst, ale v ruce měl připravenu jedovatou šipku.

„Jen si tu zatracenou mršinu nechej!“ Van hodil pstruha do Pranther. Říční muž se pro něj potopil a za chvíli se opět vynořil s pstruhem v ruce. Pokynul hlavou a zmizel.

„Co se děje?“ zavolal Rihwin z houštiny. Gerina potěšilo, že se oblékl do brnění a vzal si luk a šíp. To, že se za ním objevila Elise, mu ale radost zkazilo. Štvalo ho, že u všeho musela být, i když to bylo nebezpečné. Řekl jim, co se přihodilo.

Rihwin prohlásil: „Ten Trokmoi tě musí opravdu nenávidět, když si na tvé smrti dává tolik záležet. Nebo se tě bojí.“

Gerin se hořce zasmál. „Proč by měl? Jsem jen oblázek pod jeho nohama - možná ostrý, ale pořád jen oblázek.“

Na mostě jménem Dalassenova pomsta se ozvala koňská kopyta. Rihwin instinktivně sáhl po luku v očekávání Trokmoiců, ale byl to jen královský kurýr ve zlatočerném hábitu. Přes rameno měl přehozené kožené pouzdro na vzkazy. Mířil na jih, jak nejrychleji mu to jeho koně dovolili. „Z cesty!“ křikl, aniž by mu někdo překážel.

„Aspoň jednou,“ řekl Gerin, „bych je rád slyšel říkat něco víc. Pochybuji, že bych se ale něčeho takového kdy dočkal.“

Fox neměl královské kurýry rád. Všichni baroni na sever od Kirs je považovali za součást pavučiny, která je vázala ke Království, a měli pravdu. Kurýři převáželi zprávy nejrychleji, ale jen ty, které se týkaly Království.

Později téhož dne potkali ještě jednoho kurýra ujíždějícího na jih stejným tempem. Gerin na něj zavolal, aby se něco dozvěděl. Žádnou odpověď však nedostal. Kurýři odmítali o čemkoli informovat, protože se báli. Gerin zaklel a pokračoval na sever.

Ukázalo se, že Rihwin rostlinu aoratos nezná. „To je opravdu divné,“ řekl, „protože jsem byl přesvědčen, že bylinkáři z akademie znají každou rostlinku, která v Království roste.“ Vzal si rostlinu od Vana a pečlivě si ji prohlížel. „Musím říci, že vypadá normálně.“

„Možná právě proto unikla jejich pozornosti,“ řekl Van. „Na planinách je opravdu výrazná.“

„Musím ji dnes večer vyzkoušet,“ řekl Rihwin.

„Chutná hrozně,“ varoval ho Gerin.

„No a? Když bude mít opravdu tak zajímavé účinky, možná objevím nový zlozvyk.“ Nasadil prostopášnický výraz, ale pokazil ho mrknutím.

„Kdybys byl alespoň z poloviny takový lev salónů, jak se děláš, byl bys už alespoň deset let mrtvý,“ řekl Gerin.

„A kdybys ty byl tak zahořklý, jak vypadáš, naložil by ses už dávno do vlastní šťávy,“ odvětil Rihwin. Gerin s úsměvem přikývl na znamení, že jeho slovní výpad uznává.

Tu noc měl hlídku jako první. Už při západu slunce byl tak podrážděný, že si vzal sám kousek aoratu, nehledě na její pachuť. Cítil, jak ho postupně opouští únava a v žilách se rozlévají zázračné šťávy. Neznámý smysl mu ukázal spící veverku nahoře v koruně osiky, lišku pronásledující hraboše, a lelka lesního lovícího poletující můry. Duchové se zdáli být neklidní. Díky zlepšenému vnímání téměř odhalil příčinu jejich zděšení, ale nakonec se mu to nepodařilo.

Nevěděl, zda nesnědl víc lístků, či zda rostlina aoratos není tentokrát silnější, každopádně její účinky cítil ještě ve chvíli, kdy probouzel Rihwina. Spát se mu ještě nechtělo a zároveň byl docela zvědavý, co tomu jižan řekne.

„Fuj!“ Rihwin se první dávkou málem udusil, ale nakonec ji spolkl. „Žádná delikatesa to teda není.“ Rozžvýkal ještě pár lístků. Po pár minutách začal rychleji oddechovat. Pak promluvil, jako kdyby se mu všechno zdálo. „Ten Tiwaz je neuvěřitelně jasný, jako vyleštěné stříbro!“ Po chvíli se zeptal: „Je támhleto fretka, Gerine?“ Ukázal do tmy.

Baron cítil, jak se jeho mysl soustřeďuje. „Myslím, že ano.“

„Úžasné. A ti duchové. Slyšíš, jak kvílejí!“

Chvíli jen tak klábosili a snažili se najít nějaký každodenní jev, který by se dal srovnat s pocity evokovanými požitím aoratu. „To je blbost,“ řekl Gerin nakonec. „I kdybychom našli deset takových věcí, nikdy by se tomuhle nevyrovnaly.“

„Máš naprostou pravdu,“ odvětil Rihwin lehce sarkasticky. „Pak by se dalo říct...“ Zasekl se v půlce věty a prohlásil: „Duchové zmizeli!“

Opravdu. Zmizeli tak náhle a rychle, jako kdyby prchli před slunečními paprsky. Oheň vydával prapodivnou záři. Obklopovalo je naprosté ticho. O to větší šok jim přivodil výkřik sovy.

Gerinovy překvapené smysly stále zoufale hledaly vysvětlení, když vtom Rihwin, u něhož byl účinek stále hodně silný, zašeptal: „Už vím, proč utekli. Podívej se na sever.“

Neměl na mysli pohled jako takový, ale Gerin pochopil. Když cítil blížícího se démona, krve by se v něm nedořezal. Nebýt aoratu, nikdy by se o něm nedozvěděli; mohl by se na ně klidně vrhnout jako jestřáb na nic netušící kuře.

Obrovský démon se pomalu přibližoval, jako kámen vržený z nebes. Ani s pomocí aoratu nebylo lehké rozpoznat jeho tvar. Gerinovi nejvíc připomínal medúzu,ač měl tři oči, sleduje vše pod sebou. Místo úst měl přísavku lemovanou stovkou ostrých zubů. Okraje jeho obrovského těla se vlnily jako kámen sledovaný skrze vodní hladinu. Gerin nepochyboval o tom, že jde o Balamungův výtvor.

V letu by měl být zranitelný, přestože vypadal hrozivě. Gerin byl vyděšený, ale podařilo se mu popadnout luk a napnout ho do pohotovostní pozice. Ruce pracovaly samovolně a zcela automaticky.

Démon se však v bezpečné vzdálenosti zastavil. Baron pocítil úzkost. Nedokázal si představit, jak ho naláká na dostřel dříve, než začne zabíjet. Pak už by to nemusel stihnout. Rihwin si tiše pohvizdoval a díval se střídavě z démona na luk.

K okamžitému útoku se démon nechystal. Připadal jim stejně nejistý, jako se cítili oni sami. V baronově mysli se tvořila slova: „Jak to, že o mně víte? Smrtelník, který mě poslal, slíbil, že jste snadná kořist. O bojovnících se zbraněmi se nezmínil.“

Gerin si s překvapením všiml, že se Rihwin usmívá. „Také to není jediná věc, v níž tě tvůj pán oklamal,“ řekl Rihwin tiše, aby neprobudil Vana a Elise, kteří démona necítili.

„Žádný smrtelník není mým pánem!“ zaduněla jeho myšlenka Gerinovi v hlavě. Pak se tišeji zeptal: „A jak mě ještě oklamal?“

„Tím, že ti namluvil, že nám můžeš ublížit. Ty se nás přitom nemůžeš ani dotknout,“ odpověděl Rihwin bezstarostně.

„Jak to, že ne?“ otázal se démon. Gerin se chtěl zeptat na to samé. Démon určitě věděl, že se mu neubrání.

Rihwina to z klidu nevyvedlo. „Tak podívej," řekl. „Aby ses k nám dostal, musíš nejprve urazit poloviční vzdálenost, nebo ne?"

„No a?" osočil se na něj démon.

„Pak musíš urazit polovinu zbývajícího úseku, a potom polovinu toho dalšího, a zase dalšího, až do nekonečna. Můžeš se nám přiblížit, ale nikdy k nám nedorazíš."

Gerin cítil, jak si démon Rihwinovu teorii v duchu ověřuje. Nepůsobil jako velký inteligent. Inteligenci díky své neviditelnosti a síle patrně nikdy nepotřeboval. Nakonec řekl: „Nemáš pravdu, smrtelníku, a já ti to hned dokážu. Bude to vaše smrt." Strašně rychle se přiblížil na poloviční vzdálenost. Na okamžik se zastavil. „Vidíš?"

Znovu se o polovinu přiblížil a ukázal se. To už ho ale Gerin zasáhl přímo do prostředního oka.

Řičel jako žena mučená na skřipci a zmizel zpět do míst, odkud ho Balamung přilákal. Gerin měl pocit, že jeho křik probudil vše v okruhu několika kilometrů, ale zdálo se, že ho slyšeli jen oni. Van a Elise spali klidně dál a všechno bylo jako předtím. Ne tak docela - duchové se vrátili. Jejich kvílení již však neznělo tak děsivě.

Gerin zvedl otrhaný stonek aoratu. Zamyšleně si jej prohlížel. „Díky bohům za tuhle malou květinku," řekl Rihwinovi. „Bez ní bysme nic nezmohli a on by si na nás pěkně smlsnul."

„Momentálně jsem ještě tak vyděšený, že nemám pomyšlení ani na slova díků. Máš skutečně nepříjemného a mocného soupeře, milý Foxi."

„To jsem ti přece říkal. Cožpak jsi mi předtím nevěřil? Co se týče strachu, tak ses s ním vypořádal mnohem lépe než já. Než jsi ho zastavil, myslel jsem, že je s námi konec."

Rihwin pokrčil rameny. „Tenhle paradox mě vždy fascinoval. Jeho první verzi jsem slyšel v akademii. Ta měla

dokázat, že dlouhozubec nemůže nikdy chytit svou oběť, přestože je pětkrát rychlejší.“

„Má to logiku, ale není to pravda. Kde je ta chyba?“

„Nemám vůbec tušení, ani můj instruktor ji nenašel. S lukem umíš ale zacházet velmi dobře.“

Gerin se pokusil usnout, ale byl až příliš rozrušený. Ještě když Rihwin předával hlídku Vanovi, slyšel, jak Van nadává, že ho nevzbudili, aby jim s démonem pomohl. Když se oběma konečně podařilo usnout, Van si stále ještě bručivé stěžoval.

Druhý den ráno nechal Gerin Elise řídit, aby se vzadu ve voze trochu prospal. Věděl, že to Van cestou na jih dokázal, ale nechápal jak. Každý sebemenší výmol způsobil ležícímu mohutný otřes a skřípění náprav a lomoz kol na klidu také nepřidávaly. Za chvíli se vrátil zpátky na kozlík, nevyspalý a mrzutý, a opět převzal řízení.

Potkávali jen málo povozů, za což byli vděční. Gerin litoval, že Van nekoupil shandské koně dva. Ten zarostlý chlupáč jel neuvěřitelně, bez sebemenší známky únavy.

Šedivý grošák se sice snažil, ale chyběla mu taková výdrž. Na každé zastávce svěsil vyčerpáním hlavu. Gerin se obával, že jestli na něj bude tlačit, mohl by vypustit duši.

Van, sdílející kočár s Rihwinem, ukázal na blížícího se jezdce a řekl: „Někdo hodně spěchá.“

„Pravděpodobně další záhadný posel,“ řekl Gerin, ale raději si připravil luk.

A opravdu. Kurýr pobízel své koně, jako kdyby ho pronásledovalo samotné peklo. Roztažené nozdry a zpocené boky koní prozrazovaly, že už takto uhání dlouho. „Z cesty! Uvolněte cestu!“ řval posel a proletěl kolem jako kulový blesk.

Ještě než zmizel v dálce, zaznamenal Gerin dlouhý trokmoiský šíp zaseknutý v jeho širokém klobouku. Na severu vypukla válka.

Rihwin tupě zíral na zdrcené výrazy svých společníků. Jen Gerin, Elise a Van věděli, co ten šíp opravdu znamená. Elise

schovala tvář do dlaní a rozplakala se. Baron jí položil ruku kolem ramen a málem přitom najel do Rihwinova vozu.

„Opatrně, kapitáne," řekl Van.

Gerin se smutně zasmál. „No vidíš. Snažím se pomoct Elise a takhle to dopadá."

„Řekne mi konečně někdo, co se stalo?" domáhal se naříkavé Rihwin.

Gerin ho do stavu věcí krátce zasvětil. A i když byl grošák na pokraji vyčerpání, museli ještě přidat.

„Dobrej nápad," zavolal Van. „Za den, dva se za kurýrem vydá na cestu horda lidí a budou hnát na jih, jak nejrychleji to půjde. Musíme hezky využít prázdné cesty."

„Mor a neštovice! Na to jsem úplně zapomněl." Gerin si přidal další problém do svého seznamu. Navíc se dosud snažil utišit Elise, která vedle něj usedavě naříkala.

Odstrčila ho. „Neměla jsem odcházet. Měla jsem zůstat s tátou." Plakala stále víc.

„Já vím," řekl tiše. „S tím nic nenaděláš. Ani ty, ani bohové. Musíme být trpěliví a zjistit, co se tam stalo. Třeba nic hrozného." Výborně, řekl sám sobě, chováš se, jako kdybys věděl, co uděláš. Přitom jsi sám strachy bez sebe.

Přes všechny své pochybnosti dokázal Elise uklidnit. Zdvihla uplakanou tvář a smutně se usmála. Na obzoru se stále zvětšovaly Kirs a mezi cestovateli zavládl falešný klid. Povídali si o životě v hlavním městě, legendách z Kizzuwatny a olovení mečounů v zálivu Parvela na jihu Sithonie. O všem, jen ne o Trokmoicích a o tom, co se asi děje na severní straně hor.

Van měl pravdu. Pomalu začali potkávat uprchlíky před invazí Trokmoiců. Ten úplně první Gerina pobavil. V kočáře jel Carus, Boeův syn, a bičoval koně s takovou zuřivostí, jakou by od něj Gerin neočekával. Prohnal se kolem nich, aniž by je poznal.

Ochránce severních hranic byl pouhou předzvěstí stále se zvětšujícího proudu uprchlíků, jež měli k útěku zajisté lepší důvod než on. Neustále potkávali skupinky bojovníků, kteří evidentně podlehli náporu a měli mezi sebou spousty zraněných. Občas Gerin zahlédl nějakého méně významného barona s rodinou a jejich služebnými. Častěji však prchali sami, vyčerpaní a zděšení.

Fox stále hledal někoho, koho dobře zná, aby ho mohl řádně vyzpovídat. Dva dni mu štěstí nepřálo. Třetího dne spatřil obchodníka, který jeho sídlo dvakrát či třikrát navštívil. Jmenoval se Merrie Špičatá brada. Obchodník vedl stádo oslů, ale ti měli prázdné vaky. Gerin marně hledal dva mladíky, kteří obchodníka vždy doprovázeli. Když Gerin na Merrica zavolal, zajel ke straně, aby mu sdělil, co ví. Vzal si měch vína a s třesoucíma se rukama se trochu napil. Byl jen o pár let starší než Gerin, ale poslední dny mu přidaly deset let navíc. Kdysi usměvavou tvář měl propadlou a bledou, pohled utrápený.

„Nemůžu ti říci tolik, kolik bych chtěl, Foxi," řekl a prohrábl si prořídlé vlasy. „Před šesti dny jsem jel po cestě mezi sídlem Drotara a Claina Flétnisty, což je od tvého sídla daleko na jih. Nejprve jsme si všimli kouře. Lesoběžci vypalovali vesnice a chovali se, jako kdyby jim v tom nikdo nemohl zabránit. Obrátil jsem se a zamířil na jih, ale cestou nás přepadli." Zkousl si rty. „Moji synovci padli. Šlo to rychle."

Gerin se pokusil vyjádřit upřímnou soustrast, ale Merrie jen mávl rukou. „Co se stalo, stalo se," prohlásil unaveně. Dopřál si další doušek vína a pokračoval: „Abych řekl pravdu, tebe bych tady na jihu rozhodně nečekal."

„Sháněl jsem tu proti Trokmoicům pomoc. Žádnou jsem nesehnal."

„I kdyby, nebyla by ti k ničemu."

„Jak to? Proč?"

„Průsmykem jsem projel před několika hodinami a už tehdy se vojáci připravovali k zasypání cesty. K čemu by tvá pomoc byla tady?“

Gerin na něj nevěřícně zíral. „Říkáš před několika hodinami?“

„Jo.“

„Pak se obávám, že musím co nejrychleji vyrazit. Ať dobře dojedeš, Merricu. Doufám, že se setkáme při lepší příležitosti. Bohové s tebou.“ Baron práskl bičem a vyrazil. Van s Rihwinem se drželi v těsném závěsu.

Merrie za nimi chvíli hleděl. „Myslím, že vy budete potřebovat boží pomoc víc než já,“ zamumlal si pro sebe.

Nyní již Gerin nemohl mít s grošákem žádné slitování. Až bude na severní straně Kirs, může ho vyměnit, ale jestli z něj teď nevymáčkne naprosté maximum, jsou další úvahy naprosto bezpředmětné.

Krajina ubíhala neuvěřitelnou rychlostí. Kirs se na severu stále zvětšovaly. Sněhová pokrývka na vrcholcích se za posledních dvacet dní zmenšila. Léto spělo ke své polovině.

Proud uprchlíků stále houstl a ucpával cestu, což barona ještě více znepokojovalo. Znamenalo to však, že průsmyk ještě není zasypán, a tak v něm stále zůstávala jiskra naděje.

Proletěli ponurým městem Fibis, kolem křížů a zamířili nahoru do kopců. Při každém zdržení Gerin zoufale klel. Grošák už nemohl. Nozdry zběsile nasával vzduch a boky se mu divoce zvedaly námahou. Vražedné tempo nemohl vydržet. Gerin prožíval jeho muka jako svá vlastní. Přemýšlel o tom, že jeho naděje nakonec nespočívá v jeho umu či statečnosti, ale ve výdrži ztrápeného koně.

Průsmyk se přibližoval zoufale pomalu. Před nimi se objevila další skupina uprchlíků, která Foxovi zablokovala cestu a vytlačila ho na travnatý okraj. Ne, nebyli to uprchlíci, ale vojáci, kteří průsmyk střežili. Ve vyrovnaných řadách pochodovali s oštěpy na ramenou na jih. To znamenalo jediné:

průsmyk se utěsní již velmi brzy. Gerin už ani nenadával. Přece mu to neuteče o takovou chvilku?

Konečně dorazili do průsmyku. Baronovi se nesmírně ulevilo, že ještě není zasypaný. Brzy se před nimi objevila stráž s dvěma lučištníky. Důstojník předstoupil, zasalutoval a představil se jako Usgild, syn Annara. „Pánové, dámo. Omlouvám se, ale dál nesmíte. Se severem, který byl napaden barbary, přerušíme za pár minut kontakt.“

„Já vím. Proto jsem tady.“ Gerin mu v rychlosti vysvětlil svůj problém.

Usgild ho vyslechl a zavrtěl hlavou. „Nemohu riskovat bezpečí Království a zbytečně oddalovat zasypání.“ Na podporu jeho slov se lučištníci chopili šípů.

„Nic vás nepřesvědčí?“ zeptal se Gerin poměrně zoufale. Možná, pomyslel si, bych ho mohl uplatit. Musel by to ale provést nenápadně. Usgild vypadal jako čestný muž. Ale Gerin u sebe stejně neměl moc peněz.

Nicméně prohrábl kapsy a v jedné z nich narazil na Královskou Ruku, kterou mu nechal Tevis v hospodě u Grizzarda. Vytáhl ji a ukázal mu ji na dlani: „Nic vás nepřesvědčí?“ zopakoval. „Ani tohle?“

Trochu se obával, že se Usgild bude vyptávat, ale ten se jen postavil do pozoru, připraven plnit rozkazy pro držitele nejmocnějšího talismanu v Království. „Můj pane, neměl jsem ponětí.“

„Na tom nesejde,“ odvětil Gerin a nehodlal mu dát ani nejmenší šanci k pochybám. „Okamžitě pošlete jednoho muže, aby věci pozdržel, než projedeme.“

„Hanno!“ zařval důstojník. Jeden z lučištníků vyrazil.

Gerin usoudil, že drzost bude vypadat přirozeně. „Dochází nám zásoby. Potřebovali bychom nějaké jídlo a odpočatého koně, místo tady toho chudáka.“

Usgild se na nic neptal. „Zajisté.“ Pod jeho efektivním vedením obstarali jeho muži všechno, co potřebovali.

Zuboženého grošáka, který se sotva vlekl, vystřídal statný hřebec. Vojáci naložili na vůz několik šišek chleba, solené hovězí, uzenice a tvrdý sýr. Všichni na Gerina hleděli s velkým respektem. S Královskou Rukou si nebylo radno zahrávat.

Stejně se divil, že mu Tevis svůj znak svěřil. Možná si uvědomil, že baroni svým způsobem Království pomáhají. Nedokázal si představit, že jižan dokáže takhle přemýšlet, ale Tevis nebyl obyčejný jižan, ať už byl kdokoli.

Usgild přerušil Gerinův myšlenkový chod. „Mohu se vás, pane, zeptat, jaký úkol vás na severu čeká?“

„Hodlám najít a zneškodnit kouzelníka, který ovládá Trokmoice.“ Poprvé mluvil pravdu, ale Usgilda dvakrát nepřesvědčil. Neměl mu to za zlé, protože ani on neměl tušení, jak Balamunga zneškodnit.

Hanno se mezitím vrátil. Zasalutoval Gerinovi a řekl: „Ať už jste Královská Ruka nebo ne, kdybych byl vámi, tak si pospíším. Mágové jsou z vás pěkně otrávení. Už byli s kouzly v půlce, když jsem je přerušil. Nejsou moc nadšení, že musí čekat a začít úplně od začátku.“

V severním průsmyku je určitě hlídka podobná Usgildově. Na rozdíl od minula, kdy se tudy téměř nedalo projet, zel průsmyk žalostnou prázdnotou. Osamocený kočár s vozem byl pod drobnohledem královských pevností. Žádné stovky lidí, zvířat a vozů.

Na hradbách skleněných věží se procházelo několik mágů. loni hleděli na barona a jeho druhy. Přestože byli příliš vysoko a daleko, než aby jim Gerin viděl do tváří, rozmrzelost rozeznal i ze způsobu chůze.

Jakmile projeli, kouzelníci se znovu pustili do díla. Jejich vysoké hlasy pronášející zaříkávání je provázely daleko do hloubi průsmyku.

„To kouzlo znám,“ řekl Rihwin, „ale nikdy by mě nenapadlo, že se dá použít...“ Jeho hlas zněl do ztracena. Popohnal koně.

Velitel na téhle straně průsmyku neponechal nic náhodě a k zastavení proudu uprchlíků na jih použil silnou jednotku kopiníků a vozatajů. Bez nich by to nezvládl. Na cestě ze severu se to uprchlíky jenom hemžilo. Sice křičeli, žebrali, vyhrožovali a nadávali, ale bez úspěchu. Neměli žádného vůdce a s řadami vojáků s naleštěnými zbraněmi se jim bojovat nechtělo. Rámus byl ohlušující.

Alespoň chvíli to tak Gerinovi připadalo. Pak se země za vozem otřásla. Dunění ohromného množství padajícího kamení ho naprosto ohlušilo. Průsmykem se prohnala silná tlaková vlna plná prachu, která s sebou strhla i několik ptáků. Stráže i uprchlíci zděšeně vykřikli, ale lidský křik v lomozu zanikl.

„Vypadá to, že jsem se vrátil navždy," řekl Gerin. Nikdo ho neslyšel, ale co na tom záleželo. Každému to bylo stejně zřejmé.

Kapitola 10

Gerin se pomalu prodíral mezi otřesenými vojáky a snažil se chovat velmi nenápadně. Nikdo si ho nevšímal. Kdyby se ho snad vojáci pokusili zastavit, ukázal by jim Ruku. Ulevilo se mu, že nemusel. Nedokázal si představit, jak by na ni reagovali, když je jejich království ponechalo na holičkách na druhé straně hor.

Ti, co před Trokmoici uprchli z domovů, udělali Gerinovi uličku: rozestoupili se jako vlci před dlouhozubcem. Každý, kdo dobrovolně směřoval na sever, musel být něco víc, a nikdo ho proto nechtěl zdržovat.

Rihwin Gerina dohonil a řekl: „Později se ti určitě bude hodit nějaká posila. Co takhle začít je sbírat už teď?“

Gerin zavrtěl hlavou. „Tihle utekli první a byli nejrychlejší. Některé z nich bych možná dokázal přesvědčit, že udělali chybu a že by měli jít za svoji zem bojovat, ale hned při prvním setkání s rudovousem by mohli vzít nohy na ramena.“

„Máte pravdu, kapitáne,“ řekl Van. „Později určitě narazíme i na ty, co prohráli v regulérním boji. Buď padli do léčky, nebo

byli lesoběžci v přesile. Budou se chtít pomstít, nebo to prostě zkusí ještě jednou. To je fuk. Takové lidi hledáme.“

„Dobrá,“ řekl Rihwin a zamyšleně dodal, „není to tak jednoduché, jak to vypadá.“

Těsně před setměním projeli Cassatem a celou dobu se potýkali s hustým provozem. Město se téměř vylidnilo. Většina vojáků a pomocných sil odjela s Carusem, synem Beoa. Opuštěné obchody a restaurace procházeli drancovníci hledající cennosti, jiné pitivo než vodu a možná jen střechu nad hlavou.

Za normální situace by na ně Gerin vytáhl meč. Pro něj byli horší než Trokmoici, jako supové těžící z neštěstí druhých. Jel dál a utábořit se chtěl co možná nejdále od tohoto zpustlého města.

Po západu slunce zůstal na obloze jen srpek Nothosu. Math se nacházel den a půl po úplňku a ztrácel se v pohasínající záři na západě. Tiwaz měl vyjít až po půlnoci a narudlý Elleb až tak za dvě hodiny.

„Je to divný pocit, když nemáme Kirs přímo před očima,“ poznamenala Elise.

Ostatní tři kolem ohně souhlasně přikývli. Gerinovi to připadalo nejen divné, ale taky skvělé. V posledních dnech mu hory a jejich neprostupná hradba přinesly spoustu krušných chvil. Hodně se mu ulevilo. Od zítřka bude muset začít přemýšlet o Balamungovi a Trokmoicích, ale dnes večer si ještě nechtěl kazit náladu. Zhluboka se nadechl studeného nočního vzduchu s pachutí kouře.

Přesto nesměl polevit v ostražitosti. „Dnes v noci musíme být na hlídkách nanejvýš pozorní,“ řekl. „Někteří uprchlíci budou mít větší strach z Trokmoiců než z duchů. Bude jich tady spousta. Kdo ví? Lesoběžci už možná dorazili i na jih.“

Uprchlíků viděl během hlídky hodně, ale jinak se nestalo nic vážného. Žádní Trokmoici. Ráno ho však probudil hrozný Rihwinův řev. „Co se děje?“ zamumlal a sáhl po meči.

„Zkazilo se nám víno!“ řekl Rihwin. „Je horší než ocet.“

„Velký Dyausi, děláš rámus, jako kdyby se tu objevil Balamung osobně. Už se staly horší věci než zkvašené víno, příteli.“

„I mnohem lepší. Nedokážeš si představit, jaká muka jsem celý rok prožíval u Ricolfa bez sladkého hroznu.“

„No vidíš. Vzpomeň si, jaké problémy ti pak víno způsobilo, když jsi ho znovu ochutnal.“

Rihwin ho ignoroval. „Bohové, roční odloučení mi stačilo. Delší nechci.“

„Jestli bez něj nemůžeš žít,“ odsekl Gerin, „tak si ho přičaruj. Jsi kouzelník, nebo ne? Snad jsem tě s sebou nebral zbytečně.“

Rihwin si jeho podrážděného tónu nevšímal, ale nápadu se chytil. „Skvělý nápad, Foxi! Takové kouzlo znám—“ („Přirozeně,“ pronesla tiše Elise, ale jen Gerin to zaslechl.) „Je velmi jednoduché.“

Jižan, jak bylo jeho dobrým zvykem, dlouho neotálel a okamžitě se pustil do práce. Prohrabal své věci a vytáhl pytlík s šedým práškem a kapesní zaklínací knihu. Gerin si oddechl, když viděl, že si Rihwin kouzlo nejprve kontroluje. Celkově však neměl dobrý pocit. Rihwin vždy se vším hrozně spěchal a pak neměl situaci pod kontrolou.

Rihwin přiložil křesadlo k rozpáleným uhlíkům v ohništi a znovu je zapálil. Nacákal na oheň pár kapek zkaženého vína a začal zpívat zaříkací formuli v sithonianštině. Pak přidal šedý prášek. Vznikl aromatický oblak kouře. Rihwin pokračoval: „...a ty, velký Mavrixi.“

Gerinova nervozita se změnila v paniku, ale už bylo pozdě. Před Rihwinem se v okamžení objevil přivolaný bůh v celé své kráse. „Cože?“ zaječel Mavrix rozhořčeně. „Ty se přátelíš s tímhle ničemou a máš tu drzost mě žádat o pomoc?“ Rozzuřený bůh ukázal prstem na Gerina. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby znenadání vyrostl a dotknul se jeho hrudi.

„Nikdy ti nepomůžu, čaroději! Nikdy! Nikdy!“ řval Mavrix a divoce tancoval kolem ohně. „Už nikdy nesmíš požádat o mou pomoc. Ty darebný smrtelníku! Navždy jsi ztratil své právo ke kouzlení a buď vděčný, že ti vůbec ponechám tvůj bezvýznamný život!“

Pak vyplázl dlouhý růžový jazyk na Gerina, udělal uličnické gesto pouličních darebáků a zmizel.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Rihwin, bílý jako stěna.

„Říkal jsem ti přece, že jsem s ním měl nedávno potyčku.“

„Tak potyčku! Až budeš mít příště potyčku s bohem, drahý Gerine, dej mi vědět předem, abych se mohl vypařit - někam hodně daleko.“ Rihwin se započaté kouzlo pokusil obnovit, ale brzy toho nechal. „Do háje! Ten zatracený bůh to opravdu udělal! Znám všechna kouzla, která jsem se kdy naučil, ale nemůžu je použít. Bez vína, žádná kouzla...“ Vypadal, jako že se každou chvíli rozbrečí.

Gerin také. Plný nadějí odjel na jih a vrátil se s kým? S náhle nepoužitelným čarodějem a zkaženým vínem. *No tak*, řekl si pro sebe, *než propadnu zoufalství, mám Elise, a ta mi stojí za daleko větší útrapy než tyto.* Jeho temná polovina dodala: *respektive by stála, kdybys tyto potíže ve zdraví překonal.*

Po Elabonské cestě proudily i nadále davy uprchlíků. Prchali na jih do bezpečí, aniž věděli, že jim nebude dopřáno. S sebou vezli jen věci, které stačili pobrat. Projet mezi nimi bylo čím dál obtížnější. Nakonec se Gerin přece jen rozhodl odbočit z hlavní silnice a využít vedlejších cest.

Ten den měl štěstí. Užší cesty nevyužívalo zdaleka tolik lidí, a proto postupovali celkem rychle, nejrychleji od doby, kdy potkali toho zpropadeného kurýra. V podvečer však cestu náhle zavalil dav, tvořený nejméně třemi vesnicemi.

Rolníci s celými rodinami vezli jen pár osobních věcí na chatrných vozech tažených voly nebo osly. Před sebou hnali stáda krav a ovcí. Gerin se jim snažil vysvětlit, že cesta na jih

přes Kirs je neprodyšně uzavřena, ale jako kdyby na ně mluvil cizí řečí. Nechápavě na něj koukali a pokračovali v cestě.

Stejný jev se opakoval i během následujících dní. Gerin se téměř nepohnul z místa a znovu měl pocit, že se celý svět spiknul proti němu. I na Elise se utrhovat. K Rihwinovi a Vanovi se choval tak hulvátsky, že ho Van musel usměrnit: „Kapitáne, proč radši nedržíte hubu? Prokážete nám tím velkou laskavost.“ Fox se zastyděl a omluvil se.

V odpoledních hodinách zaslechl Gerin vpředu nějaký rozruch, ale hustý les a klikatá cesta jim bránily ve výhledu. Všichni si raději připravili zbraně. Poté, co dojeli k mýtině, se zase uklidnili. Nic jim nehrozilo. Místo Trokmoiců narazili na další skupinu rolníků připravujících se na útěk. Místní lord se jim to snažil rozmluvit. Gerin si to tedy původně myslel. Po chvíli poznal, že přemlouvání vzdal a už jim jenom nadává.

„Vy troubové, srágory, zkurvysynové...“ Zásoba jeho nadávek byla úctyhodná; i Van se obdivně zaposlouchal. Jeho zjev dodával řeči na síle. Byl to statný muž kolem třiceti pěti let. Jedno oko mu překrývala kožená klapka; zarudlou tvář doplňovalo husté obočí a zacuchané vousy. Přes široká ramena měl přehozenou medvědí kůži a za opaskem viselo několik mečů bez pouzder. „Zbabělci, ubožáci.“

Poddaných se však nadávky vůbec nedotýkaly. Ignorovali ho. Půjdou, ať už se mu to líbí nebo ne. Proti lordovi a jeho třem vojákům stálo asi dvacet mužů s rodinami, každý vybaven kosou, motykou a vidlemi.

Gerin doufal, že by se takhle postavili i proti Trokmoicům.

Když se rolníci dali do pohybu, povšiml si lord Gerina. „A kdo jste sakra vy?“ zahřměl. „Jak to, že nezdrháte jako tihle sráči?“

Gerin představil sebe i své přátele a pak se zeptal: „Jsou lesoběžci tak blízko, že by se vaši lidé měli obávat?“

„Blízko? Ještě jsem na žádného banditu nenarazil, ale tyhle zahnojené mozkovny zdrhají stejně jako většina mých ozbrojenců. I koroptve jsou odvážnější než *oni*.“ Znechuceně si odplivl a pomalu se začal uklidňovat. „Jmenuju se Nordic Jednooký, kdyby vás to zajímalo, a tohle je moje panství. Nezdá se ale, že by mi z něj mnoho zbylo.“

„Milý Nordicu,“ řekl Rihwin, „nechtěl byste jet s námi na sever pomstít se barbarům, když tady způsobili tolik chaosu?“

Nordic se pozastavil nad jižanským způsobem vyjadřování, ale touze pomstít se Trokmoicům odolat nedokázal. „Jestli bych nechtěl? Velký Dyausi, nic by mě neudělalo šťastnějším. Ty zavšivený lupiči, podělaný lesoběžci...“

Ještě pronesl několik peprných vět a pak vylezl s jedním ze svých mužů do jednoho osiřelého vozu. Druzí dva naskočili na další. Gerin se dozvěděl, že Nordicův řidič se jmenuje Amgath, syn Andara. Další si říkal Effo a poslední Cleph, ale Fox nevěděl, který je který. Moc toho nenamluvili. Ostatně ani Amgath.

Gerina to nepřekvapovalo. Nordic zastal v mluvení všechny čtyři. Nejen to. I o nejobyčejnějších věcech se dokázal vyjádřit neuvěřitelnou spoustou sprostých slov.

Rihwin zajel blíže ke Gerinovi. „Má štěstí, že nemá jedno oko, jinak by mu říkali Nordic Pomyje.“

Baron se zašklebil a přikývl. Přesto měl radost, že se k nim Nordic přidal. U něj a jeho mužů se nemusel obávat, že by se zalekli boje. Rozzuřený Nordic musí být daleko hrozivější než Trokmoi.

Ačkoli byli Nordicovi lidé ozbrojení, neměli s sebou téměř žádné zásoby potravin. Gerin se předzásobil z královských skladů u průsmyku, ale dobře věděl, že pro osm lidí zásoby moc dlouho nevydrží. Jestli sežene ještě více bojovníků, situace se dále zkomplikuje. Znamenalo to jediné. Museli nějaký čas obětovat lovu na úkor cestování, což se Gerinovi příliš nezamlouvalo, ale zároveň věděl, že se nedá nic dělat.

O hlídku se nyní dělilo ještě více lidí, atak Gerin trávil podvečer s Rihwinem u ohně a zoufale se snažil studovat z jeho zaklínacích knih. Přes jistou skepsi ve studiu neustával. Pomstychtivý Mavrix připravil Rihwina o kouzelnickou moc, ale podle všeho mu ponechal schopnost předávat své umění dál.

„Tady.“ Rihwin ukázal na zaklínadlo napsané v klikatém písmu Kizzuwatnan. „Tohle je další kouzlo, které se používá k destrukci nepřítele, když máš jeho sliny, vlas či nehet.“

„Jak se liší od toho obyčejného, které bych mohl použít na Namarru?“

„Není zapotřebí žádných zvláštních příprav, ale je mnohem nebezpečnější. Pokud se neprovede dokonale, může se obrátit proti tomu, kdo kouzlí.“

„Hmm.“ Kouzlo vypadalo jednoduše. Spočívalo jen v několika úklonech a snadných pohybech levou rukou. Jakmile se Gerin dostal k verbální části, nadšení opadlo. Kizzuwatnanský text byl plný jazykolamů, slovních hříček a nenápadných narážek na bohy, které sotva znal. Přitom se neustále měnil rým i rytmus. Rychle chtěl přejít k dalšímu kouzlu. Dokonalost tohoto starověkého kouzla ho však přiměla, aby si je četl znovu a znovu, až se mu nakonec vrylo do paměti.

„Mám to,“ řekl posléze a dodal, „aspoň myslím. Co dál?“

„Tady je jedno, které mi přijde užitečné. Dokáže zpevnit koňské podkovy a předchází všem možným ochromením.“

„Ano. Chápu, kde je taková věc užitečná. Bože, je to sithoniansky. Ukaž.“ Brzy si baron zapamatoval i tohle veterinářské kouzlo.

Blížil se rozbřesk. Slunce stoupající na oblohu zářilo téměř tak jasně jako na jihu. Tentokrát Gerin z hezkého počasí moc velkou radost neměl. V horku se člověk pod brněním

nepříjemně potí, ale v tak nebezpečné oblasti nepřipadalo svléknutí brnění v úvahu.

Baron se zaradoval, když před sebou po namáhavém dni zaslechl dunivý hukot řeky. Ve stejný okamžik však zaslechl i jiné zvuky: zvonivé údery kovu o kov, výkřiky elabonianských bojovníků a vysoký jekot Trokmoiců.

Van řídil klidně Rihwinův vůz. Jakmile však zaslechl hluk boje, vyskočil jako pes, který zavětřil kořist. „Bitva!“ zakřičel radostně. „Bohové mě konečně vyslyšeli, boj!“

Vyrazil s lehkým vozem tak prudce, že překvapeného Rihwina málem vyklopil do strouhy. Nordic a jeho řidič se drželi v těsném závěsu a zavalitý baron přitom nepřetržitě nadával. Před Gerina se ještě vtěsnal druhý Nordicův vůz, a na něj tak zbylo poslední místo.

Fox nadával stejně vášnivě jako Nordic, jen z jiného důvodu. V žádném případě nechtěl nebezpečenství bitvy vystavit Elise. Neměl však na výběr. „Pro dobro Dyause, zůstaň schovaná ve voze a nepřitahuj na sebe ničí pozornost.“ Podal jí svůj luk a kudlu. „Použij je, jen když budeš muset.“

Podél břehu rostly černé vrby. Pod jejich korunami se odehrávalo nemilosrdné drama. Sedm jižanů se bránilo dvojnásobné přesile Trokmoiců. Elaboniané se postarali o čtyři lesoběžce, ale přišli o tři své druhy a odolávali jen z posledních sil. Vtom dorazila nečekaná pomoc.

Když se z vozů sesypala Gerinova banda, Trokmoici zoufale zařvali. Van útočil jako blesk, Gerin s Rihwinem jako pár smrtících hadů, uštědřujících smrtelnou ránu, aniž by sami dostali jediný zásah. Nordicovi muži bojovali s urputnou obratností, ale největší teror vnesl mezi barbary sám Nordic.

Konečně dostal do ruky nepřítele, který mu zcela obrátil život naruby, a rozzuřil se proto k nepříčetnosti. Jeho zarudlá tvář se zbarvila do fialová a z hrdla mu vycházely nesrozumitelné zlostné skřeky. Na vousech mu ulpěly sliny. V každé ruce držel meč a prohnal se mezi Trokmoici jako šílenec.

Nedbaje o svou bezpečnost, snažil se zasáhnout co nejvíce masa a kostí. Když polovina Trokmoiců padla, ostatní se dali na útěk.

Elaboniané posléze dostali všechny kromě jednoho, jemuž se podařilo utéci dále. Toho zasáhl až Elisin šíp z vozu.

Útok proběhl tak náhle a nekompromisně, že jediné vážné zranění v boji utrpěl Nordicův muž, Cleph. Měl ošklivou řeznou ránu na stehně. Gerin mu ji propláchl vínem astyptikem. Přestože mu nohu zavázal, krvácení nešlo zastavit. Cleph pobledl, potil se a pomalu ztrácel vědomí.

„Budete mu ji muset zaškrtit," řekl Van.

„To bych nerad," odvětil Gerin. „Když ji nechám pár hodin zaškrcenou, mohla by nohu zasáhnout sněť. Jakmile to rozvážu, spustí se krev znovu."

„Vždyť se na něj podívejte. Vykrvácí vám pod rukama, jestli něco rychle nepodniknete," řekl Van.

Gerin zavrtěl nesouhlasně hlavou, ale podvázal mu ji. Proudění krve se sice zpomalilo, ale Cleph stále blouznil a tiše proklínal duchy, které viděl jen on.

Nordica jeho bojový duch naopak opustil hned po skončení boje. Omámeně se procházel po bitevním poli a nevěřícně zíral na jatka, která sám způsobil. „Hoďte mě do hnoje a osmažte mě jako kuře," zamumlal. Nevěřil svým vlastním očím.

„Příteli Nordicu, musíš opravdu v každé větě klít?" zeptal se Rihwin.

„To ne..." začal Nordic, ale jeho řidič Amgath mu skočil do řeči.

„Obávám se, že ano, pane," řekl. „Vzpomínáte, jak se s vámi chtěl Holgar Havran vsadit, že nevydržíte ani jeden den bez nadávky? Tehdy jste ho vteřinu poté, co jste souhlasil, nazval zkurvysynem a prohrál na místě."

Čtyři pěšáci, které Gerin spřátelí zachránil, se k nim rádi přidali. Dva přišli v boji o bratry a třetí o bratrance. Všichni hořeli touhou po pomstě. „Nejhorší by bylo," řekl jeden,

„kdybychom tady zemřeli s vědomím, že jsme zabili jen jednoho lesoběžce.“

Elise zjistila, že ji vražda Trokmoice nevyděsila tak jako ta v Ikos, a to ji trápilo. Večer se Gerinovi svěřila: „Nerozumím tomu. Jen utíkal, zatímco ten v chrámu Sibyl nás chtěl zabít. Tehdy mi bylo nanic několik dní, ale teď necítím nic. Vím jen, že jsem udělala, co jsem musela.“

„Což je pravda,“ řekl Fox. Věděl ale, že jí tohle příliš nepomůže.

Měl první hlídku. Na obloze v té době nesvítil plně ani jeden měsíc. Tiwaz byl v první fázi, Elleb jen tenký srpek a zlatý Math jen o něco větší. Světlý, pomalu se pohybující Nothos dosáhl první čtvrtiny. Hodinu po půlnoci zavládl neuvěřitelný chlad a temnota. Obloha byla posetá tlumeným světlem hvězd, jež baron nikdy předtím neviděl, protože v záři měsíců nedokázaly vyniknout.

Cleph zemřel následující den. Po bitvě se už vlastně vůbec neprobral. Kdykoli mu zaškrcení povolili, začal hned znovu krvácet. Rychle ho pohřbili a pokračovali v cestě.

Přidali se k nim další dva muži a příští den hned několik pěšáků; Gerin proto musel zpomalit na rychlost chůze. Nebyl si jist, zda jim pěšáci stojí za zdržení, a zvažoval možnost, že by jel s vozy napřed. Van a Nordic souhlasili. Rihwin byl obezřetnější a brzy se ukázalo, že měl pravdu.

Baronova jednotka zrovna vyjížděla z lesa na prostornou louku, když se za nimi ozval křik. Všichni okamžitě sáhli po zbraních. Nedaleko spatřili skupinu Trokmoiců podobnou té jejich: čtyři vozy a několik pěšáků. Někteří seveřané nosili kradená elabonianská brnění. Ostatní byli oděni do klasických košil a kalhot. Jen ten největší z nich neměl nic kromě štítu a zbraní.

Gerin za sebou uslyšel napjaté výkřiky. Dobře věděl, jak je jeho banda na Trokmoice celá nadržená. Gerin ale s tímhle soupeřem nechtěl ztrácet čas, ani na něm plýtvat svými muži.

Síly byly vyrovnané. I kdyby je dokázali porazit, boj by je oslabil pro další střet.

Trokmoici se do boje také nehrnuli, což barona trochu zaskočilo. Severané většinou bezmyšlenkovitě útočili a s následky se vyrovnávali později. Překvapeně sledoval, jak jejich vůdce zatroubil na trubku. Gerin pochopil, že chce vyjednávat.

Souhlasně zamával, sestoupil z vozu a šel mu naproti. Znechucené pokřikování svých mužů ignoroval. Brzy ustalo, protože se do situace vložil Van. „Ještě slovo a nadělám z vás guláš.“ Jeho obrovská pěst třímající kožené držadlo palcátu zapůsobila jako pádný argument.

Severan se s Gerinem setkal na půli cesty. Nebyl ozbrojen. Na lesoběžce byl poněkud při těle, ale přesto elegantní. Poklonil se a řekl: „Jsem Dagdogma, syn Iucharba, který byl synem Amergina, slavného zloděje dobytka, a ten byl synem Laega, který...“ Gerin smířeně čekal, až se dostane na konec svého stromu života. Obvykle se jednalo o dvanáct generací, které zakončil nějaký bůh.

Dagdogma se opravdu dostal přesně tam: „... ten byl synem samotného Fomora.“ Čekal, co řekne Gerin.

Gerin mu nechtěl prozradit své pravé jméno. „Říkejte mi Tevis,“ řekl. První jméno, které ho napadlo. Mluvil elaboniansky, stejně jako Dagdogma.

„Syn koho?“ zeptal se Dagdogma zdvořile.

„Obávám se, že nikoho.“

„To nevadí. Muž je muž, přestože nemá žádné slavné předky. Máte s sebou silnou společnost. Ne že bychom se s vámi nedokázali vypořádat, ale myslím, že by šlo o zbytečnou ztrátu času a energie.“

Gerin si Dagdogma změřil pohledem. Nezdálo se mu to. Zároveň si všiml detailů, jež předtím nezaznamenal. Trokmoi měl na malíčku naražený dámský elaboniansky prstýnek a namísto obvyklých bot ze surové kůže měl lakované boty.

Vozy přetékaly kořistí. Baron už věděl, odkud vítr vane. To nebyl žádný bojovník, jen šakal, který sebral, co se dalo.

Fox pocítil úlevu i nenávist zároveň. Rozhovor brzy zakončili. Žádnému z nich se do boje nechtělo, i když z různých důvodů. Trokmoi odběhl zpět ke svým mužům a pokračovali na západ. Cesta na sever se uvolnila.

Gerinovým mužům se to však nelíbilo. „Přidal jsem se k vám, abych ty mrzáky zabil a ne je poplácal po zadnici," řekl jeden z těch, kteří se k nim toho dne přidali. „Jestli si to představujete takhle, odmítám svámi v cestě pokračovat. Když válka, tak válka."

Spolu s dalšími čtyřmi pěšáky odpochodoval. Van se tázavě podíval na Gerina, jestli je má násilím přivést zpět. Baron mávl rukou. Takové dobrovolníky nepotřebují.

Poté se baron zvědavě otočil na Nordica. Od jeho horkokrevné hlavy očekával nějakou konfrontaci. Nordic si odplivl a řekl: „To byl jen prasák s červeným knírkem, který nám za to nestál. Brzy přijde opravdový boj. Myslím, že vy ho přitahujete jako med hmyz."

Přesně to jsem potřeboval, pomyslel si Gerin, ale zároveň se obával, že má Nordic pravdu.

Když následujícího dne projížděli dále na sever, nacházeli časté známky trokmoiské invaze. Ve škarpách cest se válely mrtvoly (elabonianští bojovníci, Trokmoici i nevolníci). Projeli několika prázdnými vesnicemi. Některé z nich ještě hořely, a na slunci se kazily zdechliny bezohledně pobitého dobytka. Pole s obilím byla dočista pošlapána či vypálena, sídla baronů povětšinou dobytá a na některých dokonce vlály severní prapory. Někteří Trokmoici se tu rozhodli zůstat.

Jejich vojáci byli všude. Pohybovali se ve skupinkách po šesti bez jakéhokoli velení. Nebojovali za Balamunga, ani nechtěli dobývat svět, jen je bavilo válčit, ničit a rabovat. Když narazili na ozbrojenou bandu Elabonianců, vypadali velice překvapeně a drželi se od nich dál.

Čím severněji se dostali, tím méně uprchlíků potkávali. Ty, co se pokusili utéci, buď barbaři dávno pochytali, zemřeli hlady nebo byli již dávno na jihu. Od těch několika, které potkal, se moc nedozvěděl. Již týdny živořili v lesích a přidat se k němu v žádném případě nechtěli.

Když Fox viděl, jaká zkáza jeho zemi postihla, prožíval muka. I kdyby Balamunga porazil, bude těžké dát vše znovu dohromady. „Nepomůže ani dvacet let míru," řekl hořce. „Tak dlouhý mír stejně hranice nikdy nezažijí."

Jen pravidelně rozmístěných měsíců po obloze se tyto sváry netýkaly. Nothos pomalu zapadal na jihovýchodní obloze, Math byl den za první čtvrtkou a Elleb ho následoval. Tiwaz, jehož srpek již řádně zesílil, spěchal za svými třemi sourozenci. Zešeřilo se a vše včetně vozů, lidí a stromů vrhalo čtyřnásobný vějířovitý stín. Duchové spustili své tiché noční nářky.

Přestože jeli Gerinovi lidé po vedlejších cestách, začala Elise druhý den poznávat okolní krajinu. Ukázala na sídlo rozprostírající se na blízkém kopci a prohlásila: „To sídlo patří Tibaldovi Vodopitci. Poddanému mého otce. Nejsme ani den od mého domova!"

Fox si ani netroufal doufat, že dojedou až sem bez zkřiveného vlasu. Pocit sebevědomí byl však vzápětí zmařen. Tibaldovo sídlo zelo opuštěností, bylo vyrabované a palisáda zcela rozbořena.

Zanedlouho se jejich cesta spojila s Elabonskou cestou. Gerin bez váhání pokračoval dále. Pospíchali na sever k sídlu Ricolfa Rudého. Van přeskočil na vůz k Foxovi, převzal řízení a Elise byla i přes nesčetné protesty odkázána dozadu na korbu. Když projížděli zemí obleženou nepřáteli, museli dodržovat jistá pravidla. S Rihwinem jel jeden z nových pěšáků.

Van zkoušel mozolnatými prsty ostří jedné ze zbraní a tiše pronesl: „Kapitáne, jestliže dobyli Ricolfovo sídlo, mohli bychom narazit na problémy. Neměli bychom jet tak nápadně."

„Jestli ho dobyli, pak je naprosto jedno, jak přijedeme."

Když tudy jel Gerin minule, byla moc velká tma a jeli příliš rychle, než aby mohl pozorovat krajinu. Elise se tady narodila a věděla přesně, kde jsou. „Jakmile projedeme tamhletou zatáčkou, uvidíme hrad," řekla.

„Je to tak," řekl Van vzápětí. „Červený prapor pořád vlaje. Ale co ty nesmysly podél příkopů - stany a tak?" Zastavil vůz. Gerin naznačil ostatním, aby také zastavili.

„Zpropadené obležení, nic jiného," řekl baron. „To bych od Trokmoiců nečekal. Zatracený Balamung! No, aspoň je můžeme překvapit." Slezl z vozu a krátce ke svým mužům promluvil. Přikývli a připravili se.

Trokmoici postavili hranice tábora tak, aby byli těsně mimo dostřel z hradeb Ricolfova hradu. Vroubky ve vnější straně příkopu prozrazovaly, kde se pokusili překonat hradby. Evidentně neuspěli.

Gerinovým mužům se podařilo nenápadně přiblížit. Ozbrojenou skupinu nepovažoval nikdo za nepřítele. Brzy však jeden bystrý Trokmoi zakřičel: „Esus, Taranis a Teutatis! Jižani!"

Přesto ležení zburcoval příliš pozdě. Gerin a jeho lidé již byli mezi nimi, pěšáci i svozy. Zapálené šípy již plachtily oblohou a o chvíli později přistávaly na stanech Trokmoiců. Následovaly další, a někteří muži měli před útokem barbarů čas ještě na třetí salvu. Pak již sáhli po oštěpu či po meči a pustili se do boje.

Trokmoici se do bitvy vrhli s obvyklou zuřivostí. Nebyli to žádní Strašpytlové jako Dagdogma a jeho lidé, ale Gerinův útok je zaskočil. Po chvíli zemřel Vanovou zásluhou jejich vůdce, což mezi ně vneslo neklid. Van poslal svůj chakram přímo po jeho krku a velitel se svalil dříve, než stihl dokřičet rozkaz.

„Na chakram nedám dopustit!" řekl Van Gerinovi, zatímco si připravoval další ostrý kroužek. „Pracuje se s nimi tak rychle." S povozem zacházel jako s válečným vozem, stejně

jako v hlavním městě. Baron, s oběma rukama volnýma, zasáhl dva barbary dobře mířenými šípy.

Nordica postihlo bojové šílenství ještě silněji než tehdy u řeky. Odhodil dokonce i svůj meč, seskočil z vozu a přerazil Trokmoice o koleno jako suchou větev. Během chvíle dostal zásah do hlavy i on sám. Tři elabonští pěšáci Trokmoice odráželi, než se opět postavil na nohy.

Ať už jim vůdce chyběl či ne, lesoběžci měli nad Gerinem početní převahu. Přemýšlel zrovna, jestli nepřecenil své síly, když vtom se celý tábor ocitl v plamenech. Přesně podle plánu, hodně barbarů se z bitvy vytratilo, aby ze svého majetku a nakradených věcí zachránili, co se dá.

Pak zaduněl padací most a Ricolf se svými muži vpadl Trokmoicům do zad. Přijeli na vozech a zasypali seveřany šípy.

Vypadalo to na drtivou porážku. Trokmoici osamoceně i hromadně prchali. Občas se otočili a vystřelili, ale na boj zblízka si netroufli. Ricolf a jeho muži je pronásledovali, ale po chvíli se vrátili zpět.

Muži z obléhaného hradu obklopili Gerinovu skupinku. Podávali si s nimi ruce, plácali je po zádech a vykřikovali slova díků. Jejich veselí opadlo, když si poprvé povšimli Rihwina a pak Gerina s Vanem. Zvědavě si je prohlíželi a když z vozu vystrčila hlavu Elise, nevěřili vlastním očím. Někteří ji nadšeně vítali, ale většinou se tvářili řádně zmateně.

Konečně se vrátil i Ricolf. Když spatřil Rihwina, jemuž právě ošetřovali paži, spadla mu brada. „Co vy tady děláte?“ zahřměl. Rihwin sebou trhnul a začal něco koktat, ale Ricolf si ho přestal všímat, protože právě zmerčil Gerina, Vana a svou dceru.

Gerin netušil, jak Ricolf zareaguje. Ten mlčky sestoupil z vozu a nevěřícně kroutil hlavou. Objal Elise a pak se otočil k Foxovi. „Myslel jsem si, že tě problémy přitáhnou zpět, únosce,“ řekl. Gerinovi se ulevilo, když v jeho hlase neslyšel

žádnou zlost. „Předpokládám, že má váš přesně načasovaný návrat své důvody.“

„Chceš je slyšet hned?“

„Okamžitě. Pokud na to má někdo právo, pak jsem to já.“

Rihwinovi se navrátila část sebedůvěry a navrhl: „Možná by se Fox po dlouhé cestě rád zchladil pohárem vína.“ Zmlkl. Ricolfův pohled ho naprosto zmrazil.

„Rihwine, jste správný mladík,“ řekl Ricolf, „ale jestli se ještě jednou slovíčkem zmíníte o víně, budu vás muset vlastnoručně utišit.“

Gerin tedy vyprávěl bez občerstvení. Přátelé mu nedovolili vynechat sebemenší detail, ale měl to pod kontrolou a docela to ubíhalo. Viděl, jak Ricolfovi muži v průběhu vyprávění pomalu roztávají. Když skončil, Ricolf dlouho mlčel. Nakonec prohlásil: „Věřím ti. Nic podobného by si nikdo vymyslet nedokázal.“

„Valdabrun mi řekl přesně totéž,“ zareagoval Gerin.

„Pokud si dobře vzpomínám, tak ten normálně nevěří ani tomu, že každé ráno vyjde slunce. Chybí mu v životě trocha šťávy.“ Ricolf se pobaveně zeptal Elise: „Chceš mi snad začít tvrdit, že bys radši tohohle vychytralého darebáka než udatného bojovníka, jako je Wolfar?“

Místo odpovědi Elise Foxe políbila.

Ricolf se otočil na Gerina:, Abych řekl pravdu, Foxi, rozhodně by mě nenapadlo, že se zapleteš do něčeho takového.“

„Upřímně, ani mě ne.“

„Ještě před rokem jsem měl Elisiny vdavky pevně pod kontrolou. Teď mi připadá, že už do nich nemám co mluvit. Zmínil ses o její paličatostí. Měl jsi pravdu. Myslím, že jsi pro moji dceru výborná partie a že jí budeš dobrým manželem, ale nehodlám se svatbou spěchat, dokud se situace neuklidní. Počkáme, až se zbavíme Trokmoiců. Pak bude času dost.“

„Nebudu se s tebou přít," prohlásil Gerin. Elise byla zklamaná, ale vzhledem k okolnostem její otec rozhodl správně.

Van řekl: „Ricolfe, kdybych poprosil o džbánek piva, dal bys pěstí i mně?"

„Tobě?" zasmál se Ricolf. „Jsi jako sedmitunový drozd, který se usadí, kde se mu zlíbí. Moc toho nemáme. Ti prokletí barbaři nás obléhali několik dní. Ale rozhodně nestrádáme. K tomu máme daleko. Podíváme se, co pro vás najdeme. Pojďte."

„Před chvílí jsi zmínil Wolfara," řekl Gerin. „Co se s ním stalo, když jsem ho...?"

„Odjel. Když se probudil, což chvíli trvalo — jsi silnější, než si myslíš — bušil na dveře mé komnaty a chtěl, abych za tebou poslal své lidi. Nebýt Elisina dopisu, vyhověl bych mu," řekl Ricolf.

Elise se zatvářila samolibě, ale Gerin předstíral, že si toho nevšiml.

Ricolf pokračoval: „Když jsem řekl, že ne, situace se trochu zkomplikovala. Nadával mi do zrádců. Řekl, že zdemoluje celý hrad. Já ho poslal ke všem čertům a konečně jsem ho lépe poznal. Měl jsi pravdu. Umí být jako beránek, když se to hodí, ale jakmile s ním nejsi zadobře, zuří jako buvol."

„Má v sobě krev vlkodlaků," řekl Gerin. „Jak víš, každý rod na obou stranách Niffetu má odkaz vlkodlaků v krvi, ale v jeho rodě je to o něco silnější." Řekl Ricolfovi, co Wolfar prováděl, když byly Nothos a Math současně v úplňku.

Starší baron se zamračil. „O tom jsem nikdy neslyšel. Kdybych to věděl, nikdy bych ho sem nepozval. Ještě že se to nestává tak často."

Přestože měli všichni radost ze zahnání Trokmoiců, netrvaly jejich oslavy nikterak dlouho. Jak Gerinovi, tak Ricolfovi lidé byli vyčerpám. I Van, který patřil k nejnáruživějším hýřilům, se spokojil jen s jediným džbánkem piva. Pojedli uzené vepřové, tvrdý chleba, sýr a sušené ovoce, a pak odešli spát

nebo usnuli přímo u stolu. Gerin se ráno probudil v Ricolfově velké hale. V ruce stále držel poloprázdný pohár.

Den uběhl rychle. Protože se očekávala odveta Trokmoiců, věnovali všichni pozornost okolí. Žádný barbar se však neukázal. Kolem poledne vyšel Tiwaz a byl stále svědkem klidu a míru. Elleb ho za několik hodin následoval. Pak postupně vyšly Math a bledý Nothos. Stále klid.

„Tak se mi zdá, že se jen tak nevrátí," řekl Ricolf Gerinovi. Fox ukázal k nebi a doufal, že Dyaus jeho slova vyslyší.

Když pochopili, že jsou lesoběžci skutečně zahnáni na delší dobu, spustili oslavu, na niž předcházející večer neměli sil. Gerin a Ricolf si brzy uvědomili, že se jim zábavu zastavit nepodaří; bojovníci se potřebovali odreagovat. Udělali proto aspoň potřebná opatření a přikázali několika schopným mužům, aby zůstali střízliví pro případ, že by Trokmoici zaútočili v noci.

Mezi nimi Gerin vybral i Nordicova řidiče Amgatha, syna Andara. Sám Nordic byl v tu chvíli poblíž a rozhodl se Gerinův rozkaz podpořit: „Měj oči na šťopkách, ty moulo, nebo budu nosit tvé rodinné šperky na svém náhrdelníku."

„Chová se ke svým mužům vždy takhle?" zeptal se Ricolf Gerina.

„Ne. Obvykle je to mnohem horší." U brány začal někdo hrát na mandolínu. Gerin krátce pomyslel na Tassila a Rihwina; jak mu pár opilců změnilo život. Odloučení od Elise pro něj bude hodně těžké. Horší než boj s Trokmoici, s nimiž se bil již mnohokrát. Milovanou ženu zatím opustil jen jednou; to ale s jistotou, že bude v bezpečí. Tady u Ricolfa bude Elise téměř ve stejném nebezpečí jako on.

Když dostal od jednoho z Ricolfových mužů džbánek piva, vrátil ho, aniž by se napil. Věděl, že by se po pivu cítil ještě hůře. Právě ten muž, který Gerinovi nabízel pivo, se dole přidal k muzikantům s dlouhým rohem. Na ten nástroj umělo hrát jen

pár Elabonianců. Nástroj měli v oblibě spíše Trokmoici. Hudba hrála hlasitě a vesele, ale Gerina rozveselit nedokázala.

Slunce zapadlo a většina mužů se přesunula k bráně. Následovala jedna sprostá písnička za druhou. Hlídky ze zdi se přidávaly k refrénům. Když jim vyschlo v krku, vyprávěl Van své historky z plání Shanda - historky plné chrabrosti a obscénností. Poté spustili další popěvek.

Gerin neměl na radovánky náladu, a tak se vrátil zpět do velké haly. Na Dyausově oltáři teď neležely žádné obětiny a lavice zely prázdnotou. Na stole pochrupoval jeden bojovník s hlavou položenou v louži piva. Jiný voják v rohu sálu líbal obnažená ňadra služebné. Foxe si nikdo nevšímal.

Gerin prošel dlouhým sálem a odkopával přitom odpadky a kosti. Když dorazil do chodby, zastavil se a rozhlídl se. Kterou pochodní praštil Wolfara? Touhle u poškrábaných dveří nebo tou vedle? Nedokázal si vzpomenout. Zahnul za roh a málem vrazil do Elise.

Později si uvědomil, že ji vlastně hledal. Byla pro něj jako ostrov štěstí v rozpadajícím se světě. Teď ho ale podobné myšlenky neobtěžovaly. Byla v jeho náruči celá rozpálená. Její ústa hledala jeho se stejným vzrušením. „Kde?“ zašeptal a pohladil ji po vlasech.

„Pojď za mnou.“

Zavedla ho do stejné komnaty, ve které spal, když tu byl minule. Připadalo mu to vhodné a tiše se zasmál. Elise na něj tázavě pohlédla.

„To nic, miláčku.“

Slaměné matrace zašustily, když si ji pod sebe přetočil. Třikrát pod ním tiše vykřikla: nejdříve bolestí, pak údivem a nakonec radostí.

Když se zvedla, Gerin pocítil nesnesitelný smutek. Naposledy se k němu sklonila a políbila ho: „Vrať se mi.“ Odešla a on čekal, že se bude převalovat a nebude moci usnout.

Opak byl pravdou. Okamžitě usnul hlubokým, bezesným spánkem.

Kapitola 11

Na poslední úsek cesty vyrazil Gerin se svými druhy až kolem poledne. Svůj povoz nechal u Ricolfa, protože ten mu půjčil svůj vlastní robustní válečný vůz pro tři, včetně vozky. Priscos, syn Mellora, byl atletické postavy s větrem ošlehanou tváří.

Gerin měl pocit, že Ricolf moc dobře ví, k čemu předešlou noc došlo a proč Gerin tak brzy zanechal oslav. Ne že by to dával nějak veřejně najevo, ale když se s Foxem bavil těsně před odjezdem, cítil Gerin ze starého muže zvláštní respekt a blízkost. Byl rád. Na Ricolfově názoru mu záleželo.

S Elise se rozloučil beze slov. Na jejích rtech při políbení na rozloučenou cítil slzy. Pak spolu s Vanem a Priscem vylezl do Ricolfova vozu; Nordic a Amgath i Rihwin s Effem stáli poblíž. Ostatní pěšáci spolu s pár dobrovolníky z Ricolfova sídla byli také připraveni k odchodu. Celkem jich bylo dvacet dva a měli čtyři velké a pět malých vozů.

Priscos mlaskl na koně a malá armáda se dala pomalu do pohybu. Hlídka u brány spustila most. Jeden z vojáků se podíval na Gerina a zeptal se: „S čím utíkáte tentokrát, pane?“

„S ničím, co byste neviděl, Vukove,“ odpověděl Fox. Měl radost, že si jeho jméno zapamatoval. Když Elise tehdy utekla, užil si pravděpodobně své. Ještě naposledy se po ní otočil, ale výhled mu již zakryla strážnice.

Priscos toho moc nenamluvil, a když už se rozpovídal, tak většinou o koních. „Tady moc často na koně ze Shandy nenarazíte,“ poznamenal. „Odkud máte tady toho?“

„Jak se jmenuje to město v horách, Gerine?“ zeptal se Van.

„Cassat.“

„Aha. Tak tam odtud. Byl levný. Ten, kdo mi ho prodal, vůbec nevěděl, co má. Takový unikát.“

„Slyšel jsem, že dokáží být zlomyslní,“ řekl Priscos. Pak spíše pro sebe než pro ně pokračoval: „Snad ho zvládnu.“ Gerin byl přesvědčen, že ano. Priscos působil ve vší skromnosti jako muž na svém místě. To se Gerinovi líbilo.

Jakmile zapadlo slunce, utábořili se na hranici mezi Ricolfovým a Bevonovým pozemkem. Z hraniční budovy zbyly jen ohořelé trosky. Další dluh k zaplacení, pomyslel si baron.

Té noci se duchové chovali podivně. Jejich nářky byly intenzivnější a zároveň svým způsobem pochopitelné. Gerin je takhle nikdy předtím nevnímal. Jeden z duchů poletoval kolem Gerina obzvláště naléhavě. Jakkoli se snažil, nedávaly mu nářky žádný smysl a ani nedokázal rozeznat duchovu postavu.

„To je podivné,“ řekl Rihwin. I on pozoroval marné snahy ducha komunikovat.

„Pravděpodobně se snaží o totéž co duchové v Shandě. Snaží se vás odlákat od ohně a vycucat vám krev,“ řekl Van.

Gerin zakroutil hlavou. „Nepřipadá mi, že by nám chtěl ublížit, i když nerozumím, co nám chce říct. Kromě toho mám za to, Vane, že všude na severu mají duchové krve až po krk.“

Na to Van nic neřekl, jen ponuře přikývl.

Gerin chtěl Bevonovo území projet za jeden den. Dobře si pamatoval, jak touto oblastí zmítal bratrovražedný boj ještě před nájezdem Trokmoiců. Nechtěl se zde ani utábořit. Pokud na ně někde číhalo nebezpečí přepadení, pak tady dvojnásob.

Země byla opravdu zdevastována. Ještě než slunce vystoupilo vysoko na oblohu, narazili na dvě obrovská bitevní pole. Lesoběžci obě vyrabovali, ale všechny nahé mrtvoly patřily jen Elabonianům. Tady bojoval bratr proti bratrovi s větší nenávistí, než s jakou by se obrátili proti Trokmoicům.

Když si Gerin prohlížel druhé pole poseté mrtvými těly, měl v kamenné tváři výraz plný hořkosti. „Blázni," řekl. Doufal jen, že tento nápis nebude na náhrobním kamenu celého severu.

Ať už válku vyhrál kdokoli, dlouho si vítězství neužil. Všechny hrady, které zůstaly stát, držely skupinky Trokmoiců. Ti se Gerinově bandě hlasitě vysmívali, ale nechali je vždy projet. „Pohrdají námi jako soupeři," řekl Fox Vanovi, „a možná mají pravdu."

„To je fuk. Je mi úplně jedno, co si o mně lesoběžci myslí."

Asi na půl cesty skrz Bevonovo území narazili na tak zničené sídlo, že si Gerin nic podobného nedokázal ani představit. Klády jedné ze zdí ležely rozházené u vnější zdi jako dřívka z mikáda. Jako kdyby zeď rozkoplo nějaké monstrum. Ze samotného hradu zbyla jen hromada sutin.

Z jedné hromady vyčuhovalo něco bílého. Zblízka baron pochopil, že jde o ohlodanou lidskou paži. Tohle sídlo nezdolali ani Trokmoici, ani Elaboniané.

„Je tohle práce tvého Balamunga?" zeptal se Rihwin.

„Není můj. Kdyby bylo po mém, tak bych o něm nechtěl nikdy slyšet," řekl Gerin, ale přitom souhlasně přikývl. Jeho bojovníci na poničený hrad udiveně a v obavách zírali. Boj muže proti muži pro ně neznamenal žádný problém, ale jak se

mají vypořádat s takovýmihle kouzly? I Nordic byl zasmušilý a tichý.

„Zajímalo by mě, proč taková kouzla nepoužili víc na jihu," řekl Rihwin. „Jen málo hradů by obstálo. Přitom na něco podobného narážíme poprvé až tady u Niffet. Předtím jen samé klasické barbarské nájezdy."

„To je přeci jedno," pronesl Gerin sklíčeně a stále zíral na zdemolovaný hrad.

„Možná ano, možná ne. Možná měl tvůj severní mág tolik problémů s jedním hradem - nebudu jmenovat - že neměl chuť pomáhat spojencům jinde."

Gerin se na něj vděčně podíval. Jiskra naděje, kterou mu jižan vnukl, byla malá, ale on se utápěl v zoufalství. Uvítal cokoli, co by mu zvedlo náladu.

Znovunabytý optimismus a touha přejít Bevonovo území za jeden den vzaly nedlouho po poledni za své. Jakmile vystoupali na vrchol malého kopce, uviděli neuvěřitelnou spoušť. Zastavili a nevěřícně zírali před sebe. Elabonská cesta přestala v úseku tří až čtyř kilometrů zcela existovat, včetně okolních lesů. Zbyly jen obrovské krátery v zemi, přibližně dvacet metrů široké a čtyři hluboké. Překrývaly se navzájem, jako kdyby tu tentýž obr, který srovnal se zemí hrad, bombardoval okolí pro zábavu obrovskými balvany. Ale kolem žádné balvany neležely, ani žádné jiné vysvětlení takové zkázy-

Vozům nastaly krušné časy. Dvakrát museli zastavovat kvůli rozbitým kolům, která se neustále zarážela o nerovný podklad a polámané kmeny stromů, později zase kvůli zlámané ose u Nordicova vozu.

Van ji opravil bronzovými hřebíky, koženým páskem a přidal ještě notnou dávku naděje. Řekl: „Možná to vydrží, možná taky ne. Ještě aby si nějaký kůň zlámal nohu. To by ještě scházelo."

Gerin udělal ochranný znak. „Doufám, že tě bohové nevyslyší."

Jen taktak, že se jim tento nesmírně namáhavý úsek podařilo zdolat před západem slunce. Na východní obloze byly všechny čtyři měsíce. Pomalý Nothos se blížil úplňku a Tiwaz byl v první čtvrtině.

Té noci se duchové chovali opět velmi neobvykle. Jeden z nich se znovu pokoušel Gerinovi něco říct, ale on mu přesto nedokázal porozumět. Získal nicméně pocit, jako kdyby ten stín patřil někomu známému. Otrávený z hádanky, kterou neuměl rozluštit, se raději soustředil na Rihwinova zaklínadla, dokud ho nepřemohl spánek.

Nedaleko od území Palina Orla narazili na další zdevastovaný úsek, zničený ještě hůře než posledně. Území bylo navíc zamokřené s mnoha rozlehlými kalužemi.

Místy se vozy bořily do bahna až po osy. Bojovníci pak museli vyskákat a pokračovat po svých, aby vůz odlehčili. Když konečně opět dorazili na pevnou suchou půdu, byli všichni naprosto vyčerpáni. Gerin znechuceně zaznamenal, že se na něj cestou přisálo několik tlustých pijavic.

Přestože se ještě nesetmělo, rozhodl se utábořit u říčky, kde se mohli trochu umýt. Většina mužů po namáhavém dni okamžitě usnula.

Jediný, kdo si alespoň navenek udržel veselého ducha, byl Rihwin. To Gerina překvapilo. Myslel by si, že jižanský hezoun bude současnými polními podmínkami zdrcen.

„Já jsem zdrcen, milý Foxi, jsem," řekl s úsměvem na tváři, když se Gerin zeptal, „ale kromě smíchu s tím nic nenadělám. Navíc si začínám myslet, že to tu Balamung takhle zdevastoval jen proto, aby zastavil pomoc z jihu. Neříkal jsi, že tvůj hrad střeží nějaký kouzelník?"

„Doufám, že to stále platí. Siglorel, Shelofasův syn, studoval na jihu, ale nevím, jak dlouho dokáže Balamungovi odolávat. Hodně totiž pije."

„Podle tebe piju hodně i já, a přesto jsi mě s sebou na tuhle bláznivou akci vzal. Nezapomínej, že někteří se ve válce ukáží

jako zbabělci, zatímco u jiných vyniknou samé dobré stránky a špatné ustoupí do ústraní.“

„Kéž by tě bohové vyslyšeli,“ řekl Gerin. Rihwinova snaha utěšit ho dojímala. Jižan měl nejspíš pravdu. Možná se Balamung opravdu z nějakého neznámého důvodu má čeho bát. *Možná,* řekl si pro sebe, *udělám přesně to, co říká Van. Zamávám křídly a poletím k Fomoru*. Ani jedno se však nezdálo pravděpodobné.

Přestože duchům darovali hodně drůbeží krve, dělali hrozný rámus a proudili ze všech stran. Duch, který Gerina navštívil již dvakrát, se ukázal opět. Na jeho nejasných rysech Gerin rozeznal frustraci, již zažíval. Opět nedokázal předat svůj vzkaz.

„Řekl bych, kapitáne,“ ozval se Van, „i když to zní hloupě, že je vám ten chudák trochu podobnej.“ Gerin pokrčil rameny. Zaprvé, duchové sice byli podobní svým zesnulým předchůdcům, ale přesto zůstávali značně neurčití. Za druhé, stejně jako většina lidí v Království, ani Fox vlastně moc nevěděl, jak vypadá. Zrcadla z leštěného bronzu a stříbra nebyla příliš rozšířená a stála hodně peněz, a ani ta nejlepší nepodávala příliš věrný obraz. Od té doby, co převzal otcovo baronství, se viděl jen párkrát.

Ze sídla Raffa Pohotového, Palinova poddaného, který Gerina s Vanem pohostil cestou na jih, zbyly jen ohořené klády. Jezírko vedle bylo plné trosek a mrtvých těl lidí i zvěře. Gerin pocítil smutek, ale nepřekvapilo ho to. Raff v době míru zapomínal na opevnění zdí. Takhle zanedbaná tvrz nemohla odolávat dlouho.

V odpoledních hodinách Fox projel Palinovo území a konečně stanul na svém vlastním panství. Hraniční budovy byly opuštěné, ale stále zachované. Hraniční kámen však Trokmoici vyvrátili. Gerin zaklel, když na mechem porostlém nápisu objevil hákové kříže. Jako kdyby si Balamung zabral území pro sebe.

Možná že ano. Během chvíle totiž narazili na jakýsi magický alarm. Na cestě před nimi se objevila mlhavá postava kouzelníka v černém plášti: „Tak ses, Foxi, přece jen vrátil? Tak to je mi tě líto. Moji lidé se ti brzy postarají o zábavu.“ Začal se pohrdavě smát a obraz zmizel.

„To kouzlo, které zde připravil, mělo reagovat jen na tebe a nikoho jiného,“ řekl Rihwin. „Což znamená...“

Gerin to dopověděl za něj: „...že někde nedaleko právě podobné kouzlo nabádá několik stovek lesoběžců, aby mě zneškodnili. Já ale nemám na vybranou. Musíme pokračovat. Kvůli své ješitnosti se Balamung připravil o moment překvapení. Aspoň něco.“

S připravenými zbraněmi pokračovali dál na sever, zatímco slunce pomalu zapadalo za obzor. Když přejeli malé rozcestí, ozvalo se v křoví za nimi halekání. Byli prozrazeni. Lukostřelci si připravili šípy a ostatní sevřeli svá kopí a jiné zbraně.

Nemuseli čekat příliš dlouho. Ze zatáčky se vyřítila opravdová armáda vozů a pěchoty. Včele jel Wolfar Sekyra. Jakmile poznal Foxe, objevil se na jeho děsivé tváři krvelačný úsměv. „Jaká náhoda! Zloděj ženských osobně!“ zařval na své muže. Potom na Gerina: „Nadělám z tebe sekanou, abys na podobné choutky ztratil chuť!“

Že by nenávist ke Gerinovi přivedla Wolfara až do tábora nepřátel? Ani o tomto svém západním sousedovi by si to Gerin býval nepomyslel. A přeci se tak zřejmě stalo.

Na podobné myšlenky však neměl čas. Gerin na Wolfara vystřelil, ale minul a zasáhl jednoho z mužů za ním. Rihwin a ostatní také vystřelili a několik mužů sejmuli. Po zásahu do jednoho z koní se převrátil i jeden celý vůz. Pustit se do boje s takovou přesilou by však bylo čiré bláznovství. Wolfar měl desetkrát více lidí.

„Na sever!“ zařval Gerin na své lidi. „Zbavíme se alespoň pěchoty a pak se jim postavíme.“

Za soumraku tedy stále uháněli na sever a Wolfar je zuřivě pronásledoval. Vzduchem létaly šípy, většinou však nikoho nezasáhly; z jedoucích vozů se špatně mířilo.

„Kapitáne," zařval Van Gerinovi do ucha, „co je to sakra před námi?"

Baron měl co dělat, aby se nezačal hystericky smát. Ukázalo se, že vtom byl Wolfar nevinně. „Co bys řek? To jsou přece kouzelníkovi přisluhovači, aby nás dorazili. Máme dost velké dilema. Doufám, že se vymlátí mezi sebou."

Velitel Trokmoiců byl neuvěřitelně vysoký blonďák, zabírající sám velkou část vozu, a nevěřícně hleděl na ohromnou armádu vozatajů, jež se k němu blížila. Namísto malé skupinky se na něj řítila regulérní armáda.

Horečně zatáhl za opratě a zařval: „Zaujměte postavení, budižkničemové! Nikdo nesmí projet!" Trokmoici se rozprostřeli do řady, jak pěchota, tak i vozatajové.

Gerin nehodlal uhnout. Namířil se svojí skupinou přímo doprostřed řady Trokmoiců a doufal, že proniknou a že o Wolfara se Trokmoici postarají. Ale bylo jich moc a nedalo se přes ně dostat tak snadno. Obkroužili Gerinovy vozy a zpomalili jejich postup.

Obrovský velitel vyskočil z vozu a prvním rozmáchnutím holí rozrazil lebku Nordicovu řidiči. Druhou ranou mířil na Priscose, který se ale včas ochránil štítem. Trokmoi přitom však vypadl z vozu. Baron po něm mrštil sekyrou, barbar se ale nečekaně hbitě sehnul.

Lesoběžec zapíchl koni kudlu do břicha a ten strašlivě zaržál.

Rihwin se ke Gerinovi na okamžik přitočil. „Musíme odtud vypadnout!" zakřičel.

„Řekni, až tě napadne jak," odpověděl Gerin.

Jeden barbar se snažil dostat na Vanův vůz, ale Van se rozpřáhl paží a chakramovým náramkem mu roztrhl obličej. Trokmoi zaječel a celý zakrvácený odpadl.

Pak tlak lesoběžců náhle mírně opadl, protože se zezadu přiřítil Wolfar se svými muži a řval: „Ten je můj, vy hajzlové! Je můj!“

Barbarové se nyní soustředili na novou, mnohem děsivější hrozbu. Gerin se snažil dostat své lidi ven z válečné vřavy, ale nebylo to jednoduché. Trokmoici na ně nezapomněli, a pro Wolfarovy muže byli Trokmoici jen překážkou na cestě k hlavnímu cíli.

V té mele si nikdo nepovšiml, že mezitím zašlo slunce a během několika vteřin se na obloze objevily všechny čtyři měsíce. Všechny v úplňku. Něco podobného se stalo naposledy před třemi sty lety, ještě před vznikem hlavního města.

Pobřežní oblasti tehdy postihly záplavy a všechna města a přístavy se ocitly pod vodou. Prorokové po celém světě hlásali konec světa.

V zemích, kde v lidech proudila krev vlkodlaků, nerušil žádný měsíc v srpku či čtvrti nutkání ke změně podoby, jaké způsoboval měsíc v úplňku. I ti, co měli jen nepatrný zlomek krve vlkodlaků, měli tendenci či dokonce povinnost k převtělení.

Bitevní pole na chvíli zastínily východní kopce, ale pak se znenadání rozzářilo jasným světlem. Gerin právě bojoval s jedním vychrtlým Trokmoicem se zelenýma očima. Barbar neměl žádné ochranné brnění a náhle upustil zbraň. Tvářil se hodně podivně a překvapeně.

Fox netušil, co se stalo, ale rozhodně hodlal této příležitosti využít ve svůj prospěch. Mohutně se po něm ohnal, ale on se neuvěřitelně hbitě sehnul. Jeho tělo se zmítalo a kroutilo... a pak už proti baronovi nestál Trokmoi, nýbrž velká kočkovitá šelma. Zuřivě zafuněla a vrhla se po něm.

Neměl čas přemýšlet, jestli přišel o rozum, protože jeho štít už zasáhla tlapa s ostrými drápy. Po ruce se mu ohnala velká tlama plná ostrých zubů. Vrazil bestii sekyru přímo mezi oči a

ucítil, jak jí praskla lebka. Gerin byl náhle celý od krve a zdechlina se jen nepatrně chvěla.

Gerin nechápal, co se stalo. Zranění se před jeho očima samo uzdravovalo. Kosti se narovnaly a kůže se sama zacelila. Kočka otevřela oči a pohlédla na Gerina. Připravila se k dalšímu skoku, ale obrovský vlkodlak jí vtom zabránil. Odvalili se kamsi stranou v nepřátelském objetí.

Gerin měl pocit, že se svět zcela zbláznil. Zpočátku to vše považoval za Balamungovo kouzlo namířené proti němu, které se nějak nepovedlo. Brzy mu však došlo, že to tak není.

Čirou náhodou si uvědomil, že jsou všechny čtyři měsíce v úplňku. Konečně porozuměl, ale místo úlevy se ho zmocnila panika. Téměř polovina bojovníků se přeměnila v krvelačná bestie. Po poli se válely helmy a brnění, které po přeměně z vojáků zbyly. Žádný z vlkodlaků nerozlišoval, jestli bojuje s přítelem či nepřítelem.

Gerin se ohlédl, aby se přesvědčil, zda nemají úplňky nějaký vliv na Vana. Naštěstí ne. Van se potýkal s jedním s Wolfarových mužů, jenž zůstal člověkem a zuřivým bojovníkem zároveň. Byl zraněný na předloktí.

Ti, co si zachovali lidskou podobu, se postupně seběhli a spojili se proti bestiím. Ztratili zájem bojovat proti sobě. Po baronově boku stáli tři Trokmoici.

Vlkodlaci byli tak mrštní a rychlí, že se dokázali vyhnout ochranným štítům a snadno se dostali k masu. I když se je podařilo zabít, bojovníci si oddychli jen na chvíli. Zranění, jakkoli těžká, se totiž během pár vteřin znovu zahojila.

Muži, kteří se dostali dál od ostatních, brzy zemřeli. Výjimkou byl Nordic Jednooký se svým vozkou Amgathem. Vanem opravená osa nevydržela a rozbila se přímo uprostřed bitevního pole.

O koně se vlkodlaci postarali rychle, ale Nordic byl tvrdý oříšek i pro ně. Opět se ho zmocnilo bojové šílenství a pohyboval se s rychlostí, jíž se vyrovnal i šelmám. Zuřivým

úderem rozpáral vlkodlaka v letu a částí jeho ostatků mrštil co nejdále. „Uvidíme, jak se z toho dostaneš, ty hnusná bestie!“ zařval.

Kdyby se obludy se stejným zápalem nelikvidovaly i mezi sebou, netrval by odpor nikterak dlouho. Ve skutečnosti však viděli, jak se divočák postaral o vlka, a na jelena se vrhlo několik divokých koček. Jelen je mohutným záběrem odhodil na parohách, ale vzápětí padl za oběť jinému jelenovi, který ho napadl zezadu. Vlkodlaka zlikvidoval obrovský jezevec.

Gerin si povšiml, že ti, co změnili tvar, si zachovali stejný tělesný objem, jako měli v lidské podobě. Po bitevním poli se tak pohybovali i jestřábi, kteří byli moc těžcí, než aby vzlétli. Otevírali své děsivé zobáky a pokřikovali na všechny kolem. Nepřátelé na sebe nenechali dlouho čekat. Po jednom se vrhnul vlk a na druhého skočila liška. Ve změti zobáků, drápů a křídel však bylo brzy jasné, že oba svého útoku velmi litují.

Bojovníci se většinou převtělili do podoby vlků, lišek či divokých koček. K vidění však byla i vysoká zvěř, divočáci, jezevci a rosomáci. Mezi těmito bytostmi se našlo i několik rarit. Jeden z Wolfarových mužů byl zajisté původem Urfa, protože se proměnil v malého velblouda, vehementně se bránícího všem útokům. Předními kopyty uštědřil několik smrtelných ran.

Nedaleko ležel stále v brnění ohromný losos. Mrskal sebou a lapal po dechu. Nemohl dýchat, ale zároveň nemohl zemřít. Vše kvůli své krvi.

Dvě postavy na bitevním poli vyčnívaly. Jednou z nich byl Wolfar v podobě vlka. Zášť ke Gerinovi působila tak silně, že ji cítil i po převtělení, a snažil se probít směrem k němu. Jeho zuřivé vytí v sobě skrývalo téměř srozumitelné klení.

Daleko nejhorším však byl obrovitý hnědý dlouhozubec, který podle svého vzezření určitě vznikl převtělením velitele Trokmoiců. Klestil si cestu mohutnými údery ohromných paží, jimiž odhazoval i překvapené bestie.

Monstrózní šelma dorazila k opuštěnému vozu, kde se Nordic s řidičem stále úspěšně bránili. Amgath na ni použil svůj dlouhý bič a doufal, že ji tím odradí. Zavřískala bolestí, ale místo aby se držela zpátky, rozběhla se přímo k němu. Odhodil bič a popadl krátký vrhací oštěp. Pozdě. Jedinou ranou mu rozdrtila obličej a zlomila vaz.

Útok dlouhozubce převrátil vůz a Nordic vletěl přímo mezi krvežíznivé bestie. Gerin už myslel, zeje s ním konec. Nordic byl ale v mžiku na nohou a v obou rukou držel meč. Jeho nadávky přehlušily i zvířecí zvuky kolem. Zdálo se, že má pod kontrolou široké okolí, zuřivě se oháněl a zbavoval se jedné bestie za druhou. Jak Trokmoici, tak Elaboniané na něj povzbudivě křičeli.

Strnuli však, když na něj zezadu skočila kočka. Van slezl z vozu a běžel mu na pomoc, ale cestu mu zahradil vlk Wolfar se slintající tlamou a nenávistnýma žlutýma očima.

Van se připravil na útok a jakmile vlk vyskočil, ohnal se po něm ohroceným palcátem. Přestože mu rozdrtil lebku, rána se opět neuvěřitelně rychle zahojila. Než vlk vstal, Van už byl u Nordica a odkopl bestii z jeho zad. Ta srazila ještě větší divokou kočku. Zatímco se do sebe obě pustily, postavil Nordica na nohy a společně se probili k ostatním.

Nordic byl celý potlučený a krvácel, přesto chtěl bojovat dál. Gerin s Vanem ho museli držet, aby se nevrhl zpět a nešel změřit síly s dlouhozubcem, aby pomstil zabitého Amgatha.

„Nemá cenu mstít se na bestii, která se nedá zabít," řekl Gerin. „Možná se s ním setkáš ještě jednou, až bude mít zase lidskou podobu." Nordic se naštěstí nechal přesvědčit.

Wolfarův první nadporučík, Schild Sukovice, se pod vlivem úplňku nepřeměnil a teď začal pomalu shromažďovat své lidi. Také Trokmoici se scházeli u svých velitelů.

Gerin považoval za rozumné, aby se pomalu a nenápadně ztratili. Následovali ho Rihwin s Nordicem, a tři další bojovníci v druhém voze. Zamířil přímo do lesa.

Jejich odjezdu si nikdo ze zápasících mužů nevšiml, až na Wolfara, který vystartoval za nimi. Ještě než se ale dostal k lesu, vrhl se na něj dlouhozubec. Vlk se z jeho sevření snažil vyprostit, ale nepřítel měl obrovskou sílu.

Wolfar se zmítal, svíjel, a pak se dlouhozubcovi zakousl do tlapy. Ten zavřeštěl a kopl vlka do břicha. Wolfar ho pustil, ale vzápětí se mu zakousl do krku. Jak zuřivě bojoval o život, zapomněl úplně na svůj původní cíl. Přestože měl menší sílu, bojovým šílenstvím se dlouhozubcovi vyrovnal.

Gerin děkoval bohům, že jim umožnili bezpečný útěk. Dle jeho instrukcí projížděl Priscos sítí cestiček na sever. Nikdo cizí by se tu ve tmě nevyznal.

Konečně rozhodl, že můžou zastavit. Hluk boje již dávno utichl, ale noc měla ke klidné hodně daleko. Lesem se potloukala neobvyklá spousta zvěře. Většinou se jednalo o převtělené lidské bytosti, které zaskočila noc šelem. Teď zběsile pobíhaly po lese a hledaly čerstvou krev.

Napadlo ho, co se asi dělo v obléhaných hradech, zvláště pak v jeho. Stále doufal, že ještě odolává. „Nebojte se, kapitáne," řekl mu Van. „Ať už se uvnitř děje cokoli, před hradem se odehrává ještě větší spoušť. Balamung nebalamung, dnes v noci nebudou mít Trokmoici na útok náladu. Možná že nějaká bestie spolkne i tu veš a budeme mít po problémech."

„Obávám se, že tak šťastného konce se člověk dočká v pohádkách, ale v reálném životě jen sotva," řekl Gerin, ale přesto se cítil lépe.

Rihwina napadlo ještě něco: „Velký Dyausi! Co se asi děje na jih od hor?" Na to Fox raději nemyslel. I kdyby se přeměnila jen malá část populace, úzké městské uličky a tmavá zákoutí musely být mnohonásobně horší než otevřená krajina. Vzpomněl si na Turgise a doufal, že je v bezpečí.

O kouzelnické akademii smýšlel jinak. Přál jí jen to nejhorší, ale pak se zarazil a zastyděl. „Už chápu, proč mi jižané nechtěli pomoct!" vykřikl. „Určitě věděli, co se chystá, a

připravovali se na to. Sosper mi to vlastně naznačoval. Není divu, že chtěli mít všechny kouzelníky k dispozici na jihu.“

Přestože byl Gerin naprosto vyčerpaný, nemohl usnout. Ani ostatním se to nedařilo. Všichni trpěli bolestmi z nějakého zranění, které jim zasadili Trokmoici, Wolfarovi bojovníci či bestie.

Díky světlu ze čtyř úplňku mohli také duchové přistoupit blíže na louku než za normálních okolností. Vznášeli se kolem ohně a čas od času některý vyrazil k jednomu z mužů a dával mu důležité rady. Tentokrát jim bylo občas i rozumět. Přesto se jejich rady mnohdy nezdály posluchačům důležité.

„K čemu nám je, že se ječmen v hlavním městě teď prodává o dva měďáky levněji než před třemi dny?“ dožadoval se Rihwin odpovědi. Ale to mu duch již nevysvětlil.

Duch, který se již několik nocí snažil něco říct Gerinovi, se k němu přitočil zase. „Kapitáne, opravdu bych přísahal, že je vám podobný,“ řekl Van. „Tvář má sice trochu širší, ale kromě toho a zlomeného nosu vypadá jako vaše dvojče.“

„Otče Dyausi!“ zašeptal Gerin. „Dagrefe, jsi to ty?“ Postavil se, aby ducha svého bratra objal, ale bylo to, jako kdyby chtěl obejmout vzduch.

Duch o několik kroků ustoupil a pomalu a smutně pokyvoval hlavou. Gerin gesto dobře znal. Jeho starší bratr ho používal vždy, když udělal Fox nějakou pitomost.

Vzpomínka barona rozesmutněla, přestože si s Dagrefem nebyli nikterak blízcí. Dagref byl o šest let starší. Gerinovi se život vojáka, pro který se Dagref rozhodl, nikdy nezamlouval. *Tedy alespoň ne tehdy,* řekl si pro sebe. *Teď se to trochu změnilo.*

Dagrefův duch pohyboval rty, ale Fox mu nerozuměl. Slyšel hlas svého bratra, ale tlumeně a s četnými ozvěnami. Nedokázal rozeznat jednotlivá jeho slova. „Ještě jednou,“ poprosil.

Duch se zatvářil zoufale, ale přesto začal znovu od začátku. Tentokrát baron zachytil jednu větu: „Pořád ještě nemáš stáje tak čisté, jak by se líbilo našemu otci," řekl Dagrefův duch. Pak znovu zakroutil hlavou a odebral se za něčím důležitějším. Zmizel ve tmě a zanechal Gerina ještě zmatenějšího než předtím.

„Co říkal?" zeptal se Van. Gerin mu to pověděl. Van si promnul vousy a tázavě se na Gerina podíval: „On vás několik dní pronásledoval, jen aby vám řekl, že jste mizerná hospodyňka? Copak byl váš bratr pomatený?"

„Samozřejmě že ne." Pro Dagrefova ducha to bylo nesmírně důležité. Přesto Gerin nevěděl proč. Neustále si slova opakoval, ale k ničemu to nevedlo.

Bezvýsledně přemýšlel dlouho do noci. Když se ráno probudil, potěšilo ho, že mezi stromy prosvítá slunce a měsíce zmizely z oblohy.

„Vypadáte jako smrtka," řekl Van. „Máte na tváři spoustu zaschlé krve."

Baron si ji seškrábal a řekl: „Asi jsem se tak převaloval, že jsem si otevřel nějaký šrám." Udeřil levou pěstí do pravé dlaně. „Do háje, co se mi to Dagref snažil říct?"

Žádné odpovědi se mu nedostalo. Sám nic nevymyslel a ani jeho společníci si nevěděli rady. „Možná chtěl, abys měl čistý sklad pro můj levný ječmen," nabídl se Rihwin. Gerin se na něj nazlobeně podíval, ale nakonec, proč ne?

Nedaleko od tábora našli na zemi rozsápanou zdechlinu hnědého medvěda. Vedle něj ležel nahý Trokmoi. Jejich příjezd ho probudil. Vyskočil a s vlající červenou hřívou upaloval k lesu.

Rihwin na něj nevěřícně zíral: „To by přeci člověk..."

„To neudělal člověk," řekl Van stroze. „Podívej se na stopy: medvěd a divoká kočka. Měla to snadné. V kůži šelmy se lesoběžec nemusel ničeho bát. Pochutnal si na kořisti a pak

odpočíval. Když měsíce zapadly, přeměnil se zpět do lidské podoby.“

Lesní cesta byla plná mrtvol: další znetvořený medvěd; Trokmoi s rozervaným hrdlem; dva Elaboniané tak zohavení, že se na ně nedokázali dívat ani Gerinovi otrlí společníci; rolnické obydlí s vyraženými dveřmi a kaluží krve za prahem. Bezpochyby nikdo nepřežil. Gerin jen doufal, že to měli rychle za sebou.

V lese se stále ukrývali Trokmoici. Gerin dostal v jednu chvíli šípem do helmy. Zamířili s Rihwinem naslepo do houští, ale ostřelovač vypálil znovu. Tentokrát zasáhl Priscose do levé paže, těsně pod rameno. Priscos zaklel, vytáhl šíp a ovázal si zranění kouskem košile.

Ostatní Elaboniané seskočili z vozů, aby se kryli, a začali ostrostřelce hledat. Trokmoi ale zůstal ve svém úkrytu, dokud se mu na mušku nedostal Van. Neměl však dost místa a nenatáhl dostatečně luk, a šíp do Vanových bytelných chráničů jen zlehka ťukl.

Van se rozlítil a hbitě vyrazil k místu, odkud střela vyšla. Trokmoi neutekl daleko. Vanův palcát ho dostal ani ne deset metrů od skrýše. V krátkých výpadech se Van podobal dlouhozubcům. Byl rychlý a rázný.

Bez sebemenší výčitky mrtvolu prozkoumal a pronesl: „Škoda, že tenhle zbabělý dřevorubec neumíral pomalu. Jestli chtěl bojovat, měl se nám postavit tváří v tvář jako muž.“

Gerin v minulosti naplánoval a provedl tolik přepadení ze zálohy, že to raději nekomentoval.

Když se vrátili k vozům, Priscos se věcně zeptal: „Dostali jste ho?“ Na Gerinovo kývnutí prohlásil: „To je dobře.“ Zatahal za opratě a vyrazil na sever.

Na Elabonskou cestu se vrátili asi hodinu cesty jižně od baronova hradu. Gerin si byl dobře vědom, že se vrací jen s hrstkou původní chatrné výpravy, která z Ricolfova sídla vyrazila před pár dny. Největší měrou se o to postarala noc

šelem. Doufal, že Balamungovy muže postihla ještě mnohem více než Elaboniany.

Jeho sen se zdál být nereálný. Mezi stromy se ozval bojový výkřik: „Máme tu dalších pár mizerů!“ Z lesa se vyrojilo několik desítek pěšáků se zvednutými oštěpy a tasenými meči.

Fox sáhl po luku, ale pak mu náhle došlo, že výkřik zazněl jeho vlastní řečí, ne jazykem lesoběžců. Když si vojáci povšimli jeho, nebo spíše Vana a jeho brnění, zastavili se tak překotně, že jeden z nich přepadl na kolena. Pak se rozběhli znovu, tentokrát však s otevřenou náručí a radostnými výkřiky, které by polekaly všechny Trokmoice v doslechu.

Gerin v nich poznal lidi Draga Medvěda. Velel jim jeden z Dragových kapitánů, Fedor Lovec. Fox Fedora příliš neznal. Obvykle fungoval jako Dragův zástupce a když jel jeho pán k Foxovi na návštěvu, zůstával doma. Gerin však nikdy neviděl nikoho tak rád jako tohoto statného bojovníka.

Fedor dovedl své muže k Foxovi. „Mysleli jsme, že jste mrtvý, pane,“ řekl vyčítavě. „Tvrdili nám to Trokmoici a jejich prokletý mág, když chtěli, abychom se vzdali.“

„Dragův hrad pořád stojí?“ zeptal se Gerin. „Vy jste obstáli i před samotným kouzelníkem, Fedore? Jak se vám to podařilo? Jeho kouzla dokázala srovnat se zemí více sídel, než mohu spočítat.“

„Ano. Když jsem se odmítl vzdát, pokusil se hrad rozbořit. Posílal na nás ohně, kouře, létající démony a kdovíco ještě. Hrad Medvěda je ale dobrý a nedobytný. Stojí na kamenném podkladě. Prostě jsme byli uvnitř a oni venku. Tak to taky zůstalo. Jednou se mu sice podařilo prorazit hradbu, ale dovnitř se nikdo živ nedostal. Přišli o hodně životů a po chvíli je to omrzelo a odešli.“

Gerin ho pozorně poslouchal a došlo mu, že si Fedor ani na chvíli nepřipustil, že by neměl šanci. Jednal flegmaticky tam, kde by si jiný, možná bystřejší muž začínal zoufat. A proto

uspěl. *Omezenost není nakonec tak špatná věc*, pomyslel si Fox.

Ale Fedor ještě neskončil. „Nebuďte tak překvapený, pane. Hrad Fox zatím také odolává. Věděl jste to?“

Baronovi se radostí rozbušilo srdce. „Ne,“ řekl tiše. „Nevěděl.“

„Tak už to víte.“ Fedor si vůbec nevšiml, jaký efekt jeho zpráva na barona měla. „Jsou v obležení, ale podařilo se jim vyslat posla, který díky nějakému Siglorelovu kouzlu mezi lesoběžci proklouzl. Z hradu Medvěd nás před dvěma dny vyrazilo šedesát. Po včerejší noci nás je...“ Smutně pokrčil rameny. „Chvíli jsem si myslel, že jsem přišel o rozum. Nemohl jsem se tím však moc zabývat, protože jsem měl co dělat, abych se zachránil.“

„Máme podobnou zkušenost,“ řekl Gerin.

Pěšáci jejich postup na sever trochu zpomalili, ale Gerin by je nevyměnil ani za všechny poklady Ikosu. Zmocnily se ho obavy, že poté, co vyslali posla, hrad přece jen padnul. Pak Van ukázal na sever. „Na obzoru, kapitáne - špička vaší strážní věže. Myslím, že vidím vaši vlajku, nebo ne?“

Všichni muži zajásali. Gerin si věž nechal ukázat. Nezbylo mu než Vanoví věřit. „Máš lepší oči než já.“ Zatím se mu každou překážku podařilo překonat, kromě té poslední. Musel zneškodnit nejmocnějšího kouzelníka za posledních tisíc let. Přestože spěchal na svůj hrad, uvědomil si, že nemá sebemenší ponětí, jak to udělá.

Kapitola 12

Jak se přibližovali k hradu, viděli čím dál víc známek tvrdého boje. Část jedné zdi se zřítila a nahradila ji provizorní hradba z klád a kamení. Kmeny byly z nějakého neznámého důvodu nabarvené na zeleno. Ačkoliv strážní věž ještě stála, kamennou strukturu v některých místech narušovaly pukliny.

Celkově se však zdálo, že se Trokmoici příliš nevyznamenali. Ať už byl Balamung mocný čaroděj či nikoliv, když se mu kouzly hrad nepodařilo zdolat, nelišil se nikterak od běžných lesoběžců. O válečných strojích a taktice věděl pramálo. Musel se spoléhat na zuřivost svých jednotek, a ta na dobře bráněnou pevnost nemohla nikdy stačit. Všude pod palisádou ležela polámaná těla. Tady, stejně jako u hradu Medvěda, zaplatili Trokmoici za svou nezkušenost krutou daň.

Zuřivost však byla bezedná. V bezpečné vzdálenosti od hradeb shromažďoval Balamung své lidi a dodával jim odvahu k novému útoku. Nehledě na opakovaná zranění, která jim Elaboniané uštědřili, a děs včerejší noci šelem mávali zbraněmi

a provolávali mu slávu. Vypadali jako skupina přerostlých děcek.

Baronovi lidé na palisádách zmerčili Gerina dříve než Trokmoici. Jejich pokřikování Balamunga přerušilo v půlce slova. Vzhlédl a v očích mu zazářil ďábelský oranžový záblesk. Jeho pohrdavý a zároveň rozčilený hlas slyšel Fox v hlavě: „Zabít tě je příšerně těžké. Nevadí. Když už jsi tady, můžeš záhubu svého hradu sledovat na vlastní oči. Tvého mizerného kouzelníčka už mám plné zuby."

Balamung dal svým mužům rychlé instrukce. Asi padesát jich vyrazilo jejich směrem. „Pro případ, že bys mě chtěl vyrušovat," řekl Balamung. Zbytek zamířil na palisádu. Jejich disciplinovanost Gerina překvapila, až vyděsila. Doufal, že jeho neočekávaný příjezd odvede pozornost všech barbarů od hradeb a jeho muži uvnitř hradu se tak budou moci přidat k boji.

Kolem hlavy mu prosvištěl první šíp. Další skončil v hrudi jednoho z Rihwinových grošáků. Jejich vůz se stočil a převrátil. Oba, Rihwin i Nordic, již podobných situací zažili hodně a přistáli měkce. V okamžení byli na nohou a připraveni na nápor Trokmoiců.

Kolem proletěly další šípy. Fox na oplátku vystřelil několik zpět. Pak zavolal na Priscose: „Měli bychom slézt. Koně se o sebe musejí postarat sami."

Řidič se kousl do rtů. Myšlenka, že má opustit své miláčky, ho moc nepotěšila. Na druhou stranu věděl, že ne všechna překocení vozu končí tak šťastně jako Rihwinovo. Zarmouceně zastavil a s mečem v ruce následoval Gerina na zem.

Běžel ke koním, odřízl je a plácnul je mečem po zadku. Poník se po něm přitom jako vždy ohnal. Koně odběhli a Priscos se zatvářil spokojeně: „Tak, pane, jsem připraven."

Baron nestačil odpovědět, jelikož se k nim již dostali Trokmoici. Na poslední chvíli si všiml letícího kamene a nastavil štít. Jeden zarostlý seveřan, který na sobě kromě helmy

a brnění na holeních neměl vůbec nic, po něm mrštil krátké kopí. Uskočil stranou.

Van mu do břicha vrazil svůj dlouhý oštěp. Zkušeně si ho pak vytáhl, i s krvavými vnitřnostmi.

Zpočátku postupovali směrem k hradu celkem snadno. Přestože bylo Trokmoiců dvakrát tolik, Elaboniané měli lepší zbraně a obranné prostředky než jejich nepřátelé. Pak se ale stalo to, v co baron původně doufal. Stále více Trokmoiců vzdávalo marnou snahu u palisády a dávali přednost boji muže proti muži, který tolik milovali. Jejich kouzelník nadával a snažil je opět ovládnout, ale marně. Mág nemág, vůdce nevůdce, nedokázal změnit zakořeněnou tradici národa, kterému velel.

Fox se střetl s vysokým šlechticem s naleštěným plechovým krunýřem. „Jsem Dumnorix, syn Orgetorixe, který...“ začal. Dál se však nedostal, jelikož ho přímo do krku zasáhl šíp a sesunul se k zemi. Šlo o trokmoiský šíp.

Dalším na řadě byl lesoběžec, který se s mečem zajisté naučil zacházet od Elaboniana. Nepoužíval tradiční sekavý styl Trokmoiců. Útočil na Gerinův obličej, břicho a zase obličej. Zápěstí měl rychlé jako had. Rihwin Gerinovi přispěchal na pomoc a nepřítel se jich obou zalekl a skočil zpět do davu.

Obě znepřátelené strany se na okamžik zastavily. Jeden barbar se pár metrů od Gerina opíral o kopí a zkrvaveným ukazovákem se šťoural v zubech. Zachytil Gerinův pohled a řekl: „Dobrá bitka.“ Přesně tohle pro něj všechna ta mrtvá těla, pořezané končetiny a bolest znamenaly. Považoval to za sport, který ho bavil a v němž chtěl vyniknout.

Gerin znaveně zakroutil hlavou. Tady v pohraničí takhle uvažovalo až příliš mnoho lidí.

Někdo mrštil kamenem a jiný vrhl kopí. Bojová vřava se spustila na plné obrátky. Trokmoici řvali jako šílení, vklínili se do Gerinovy tenké bojové linie a rozdělili ji na dvě skupiny.

Ta větší část, vedená Nordicem, se pomalu přesouvala k vyspravené části palisády. Důvodem byl nejspíš velký počet Trokmoiců, na nichž se jeho rozzuřený společník mohl s dostatek vyřádit. Nordic se za nadšeného pokřiku obránců hradu postupně blížil k palisádě.

Skupina, v níž byl Gerin, Van, Rihwin a Priscos, se soustředila na Balamunga samotného. Černě oděný mág si sundal kapucu a odhalil svou tvář. Výhružně pochodoval podél palisády sem a tam. Pod paží držel Knihu Shabeth-Shiri. Kodex byl vázán ve světlé jemné kůži, možná i lidské.

Nezasáhl ho jediný šíp, přestože jich na něj muži na palisádě vystřelili hned několik. Mnohé shořely modrým plamenem, jiné minuly cíl nebo prostě zmizely. Arogantní Balamung stál plný pohrdání jako pod neviditelným kouzelným deštníkem.

Otevřel Knihu Shabeth-Shiri a začal odříkávat kouzla. Přestože Gerin bojoval daleko od něj, vnímal sílu, již čaroděj nashromáždil, a viděl, jak se kolem něj vlní vzduch. Cítil, jak mu pod helmou vstávají vlasy.

Trokmoici dobývající palisádu teď pelášili pryč do bezpečí. Balamungův zpěv v jazyce Kizzuwatnan nabýval na intenzitě, pak přestal a po chvíli začal znovu.

Z konečků prstů mu vyšlehly červené plameny a posléze pohltily palisádu. Gerin to vše udiveně sledoval, naprosto konsternován. Jakmile ta rozžhavená vlna ustoupí, zbude z hradu jen popel. Možná. Ale palisáda obstála i proti dalšímu útoku a zůstávala stále zelená.

„Myslím, že tvůj kouzelník zase vyhrál," řekl Rihwin a kryl se před letícím kopím. Předtím Gerina ani nenapadlo, že má ta ohavná zelená barva něco společného s kouzly. Rihwin měl pravdu.

Balamung frustrovaně křičel a ve vlajícím černém hávu vypadal jako sup. Dlouhými kroky přiběhl k opravené části palisády a zařval na Siglorela: „Za to, že jsi mi vzdoroval, zaplatíš, ty jižanský blázne!" Na dostřel od místa, kde Gerin

bojoval, Trokmoi znovu otevřel knihu zaklínadel a začal s dalším kouzlem.

Baron se svými muži se snažil využít příležitosti a dostat se k němu; měli však co dělat, aby se udrželi naživu. O postupu nemohla být řeč.

Fox jen sledoval, jak z mágových rukou podruhé vystřelil oheň. Tentokrát se na neopracovaných kládách provizorní palisády uchytil a zapálil i jednoho lesoběžce, který nestačil utéci. Lidská pochodeň křičela a válela se v plamenech. Gerinovi muži uvnitř hradu oheň polévali vodou a zasypávali ho pískem. Mágův oheň se jim však uhasit nepodařilo.

Pak se ale nad hořícím úsekem palisády objevil Siglorel oděný do stejně černého hávu, jaký měl Balamung. Rihwin měl pravdu. Když je někdo postaven před největší výzvu svého života, zapomene obvykle na své neduhy a dokáže se vybičovat k nadlidským výkonům. Pracoval klidně a létající šípy kolem zcela ignoroval. Složitými pohyby prstů splétal nové kouzlo. Jakmile skončil a uvolnil ruce, oheň uhasí a val jen doutnal. Zůstal nepoškozen.

„Tak ty se mi troufáš přijít na oči?“ zasyčel Balamung. Zloba v jeho hlase Gerina zamrazila. Siglorel jen unaveně přikývl. „Tak zemřeš!“ Balamung mávnul paží a z jasného nebe se spustil blesk. Siglorel ho však snadno odrazil a blesk dopadl bezpečně na zem, aniž by někomu ublížil.

Zpětná vazba energie vytvářené kouzelnickém zápasem způsobila, spolu se strachem, že se jak Trokmoici, tak Elaboniané zastavili a bitvu takových proporcí, vyjímající se zcela z jejich možností, pozorovali. Balamung byl jasně silnější. Na Siglorela padaly blesky stále přesněji a s větší intenzitou, palisádu zahalila mračna dusivého prachu, a navíc na něj nalétávali vřeštící démoni.

Žádný z blesků však Siglorelovo srdce neprotnul, nezmocnil se ho ani žádný větrný vír, ač bojovníka po jeho boku strhlo jedno tornádo takovou silou, že ani nestačil vykřiknout. Ani

démoni na Siglorela nemohli. Ve tváři byl smrtelně bledý. Zběsile mával rukama jako někdo trpící vysokými teplotami. Dařilo se mu kolem sebe udržet bezpečnou zónu, ale ta se postupně zmenšovala.

Párkrát se mu dokonce podařilo zaútočit, ale Balamung jeho blesky opovržlivě odrazil, jako kdyby byly pod jeho úroveň. Gerin se obával, že zápas brzy skončí. Když se protivník znovu a znovu bránil výpadům, Balamung zuřivě klel. Pokaždé však zaútočil o něco těsněji a každý výpad znamenal další oslabení již tak unaveného Siglorela.

Pak se trokmoiský čaroděj zasmál. Krátce nahlédl do Knihy Shabeth-Shiri, než jedním gestem vytvořil na každé straně od Siglorela pulsující fialové světlo. Jak Balamung přibližoval ruce, začala se i světla přibližovat k nepříteli. Siglorel se jeho neúprosný výtvor snažil rozpoznat, ale jeho znalosti na starodávné učení, jež Balamung ovládal, nestačily.

Silové pole ho svíralo čím dál víc. Teď je již nedržel kouzly, nýbrž využíval silných svalů na pažích a ramenou. Vydržel asi půl minuty, víc ne. Pak se mezi zářícími světly objevila krvavá šmouha.

Gerin očekával, že on sám skončí stejným osudem, ale Balamung si rád hrál na kočku a myš a chtěl, aby Gerin trpěl. Baron opět zaslechl jeho sebevědomý hlas: „Nejdřív se podívej, jak se tvé slavné sídlo hroutí. Pak se podíváme na tebe, pokud se o to zatím nepostarají mi lidé.“

To začínalo být pravděpodobné. Gerin s Vanem bojovali zády k sobě už pěknou chvilku. Většina bojovníků, kteří je doprovázeli, již nežila. Priscose napadli tři Trokmoici najednou, jeden s mečem a druzí dva s oštěpy. Rihwin s Gerinem oba kopiníky zabili, ale Priscos zůstal ležet.

Balamung započal další kouzlo. Před ním se zrodil oblak černého kouře, začal nabírat na tvaru i na hmotě a neustále se zvětšoval.

Démon se podobal lidoopu, ale byl dvakrát větší než člověk a velmi mohutný. Krátké zavalité nohy se pod obrovskou tíhou trupu prohýbaly, ale sloužily dobře. Obrovské paže visely až k zemi a byly zakončené ostrými drápy. Měl černozelenou kůži podobnou žabí.

Uvolněný spodní ret odhaloval řady ostrých zubů, mezi nimiž se neustále chvěl rozdvojený jazyk. Démon neměl nos, jen dvě rudé díry, doplňující ďábelský oheň v očích. Čelo měl hodně zkosené a netopýří uši se nepřetržitě hýbaly.

Přesně podle Balamungova příkazu se vydal k hradu Fox. Trokmoici před ním uskakovali na všechny strany. Jak ho tak Gerin sledoval, všiml si, že zpoza hradeb vychází oblak kouře. Jednu z budov zachvátily plameny. Buď ji zapálil Balamung nebo nějaký hořící šíp.

I kouzelník si všiml a rozesmál se. „Tak, teď už své ctěné hosty nebudeš nechávat přespávat ve stájích, že ne?“

Na jeho rozkaz zasypali Trokmoici palisádu šípy. Obránci se schovali. Pár Elabonianů vystřelilo také. Dva šípy probodly démona, ale ten nezpomalil, jen zakvílel a zaskřípal zuby.

Pak se na něj vrhl Nordic s meči v obou rukou a nadával jak zběsilý. Přehlušil dokonce i kvílení obra. Všichni barbaři se již dávno vytratili, ale on byl zaslepený zuřivostí a útok byl jediné, co ho napadlo. Démon se zmateně zastavil.

Zmatení se ale brzy změnilo ve strašnou bolest a záchvat vzteku, když ho Nordic poranil na stehně. Z rány se vyřinula nachová tekutina. Gerin a Elaboniané nadšeně jásali, a dokonce se k nim přidalo i pár Trokmoiců, kteří nebyli z nového spojence nikterak nadšeni.

Před dalším Nordicovým útokem však démon nečekaně hbitě uskočil, ohnal se po něm ohromnou prackou a zlomil mu vaz. Meče Nordicovi vypadly z necitlivých prstů a už nestačil ani zaklít. Démon si dal čerstvě zabitou pochoutku do pusy. Strašné čelisti se zaklaply. Monstrum vyplivlo jen zbytky kostí a pokračovalo v pochodu na palisádu.

Když došel k vyspravené části zdi, popadl nejvyšší ohořelou kládu. Pod hladkou kůží se mu rýsovaly mohutné svaly. Kláda odolávala, ale nakonec sprásknutím povolila. Démon ji odhodil a chňapl po další. Pak po další.

Dostal další zásahy šípy, ale pro obrovské svaly mu nijak neublížily. Když hradba konečně povolila, Trokmoici nadšeně pokřikovali.

Vtom Elabonian s větší dávkou odvahy než rozumu napadl démona oštěpem. Démon mu srazil zbraň předloktím a nakopl ho takovou silou, že dotyčného málem roztrhl. Muž přistál až na nádvoří hradu.

Starobylým jazykem dal Balamung démonovi další instrukce. Ten se otočil od hradby a těžkopádně zamířil ke Gerinovi a jeho spolubojovníkům. Kouř z požáru zesílil, protože se teď všichni uvnitř hradu museli přesunout k díře v hrazení a bojovat s Trokmoici. Na hašení nezbýval čas.

Lesoběžci, kteří doteď s Gerinem bojovali, pomalu ustupovali, protože se svého parťáka obávali mnohem více než jich. Koutkem oka Gerin viděl, jak si Van blížící se monstrum se zájmem prohlíží a usmívá se. Podivil se tomu, než si uvědomil, že jeho přítel konečně našel toho správného protivníka.

Z hradu se však náhle ozvaly výkřiky a všichni se otočili. I démon nastražil uši a obrátil se. Z díry v hrazení vyrazil na koni Duin Chrabrý a v ruce držel to největší kopí, jaké našel. Zběsile cválal k démonovi a halekal, aby odlákal pozornost od Gerina a jeho druhů.

Vždy bystrý Fox si všiml, že Duin nejede na holém koni, ale sedí na čtyřhranné podložce, jež je zespodu pevně utažena. Nohy měl zasunuté do kožených kruhů visících z obou stran podložky.

Duin zaútočil přímo na démona a kopí mu zarazil hluboko do břicha. Narychlo připravené třmeny ho udržely v sedle a

dodaly nárazu na síle. Špička zakrváceného kopí vyrazila démonovi ze zad.

Bojištěm zazněl hrozitánský řev. Přestože démon krvácel, serval Duina z koně a mrštil jím o zem. Ten zůstal ležet bez hnutí. Démonovy skřeky přešly postupně v chraplání. Zakymácel se a padl. Prsty s drápy se sevřely, otevřely, a pak už se ani nehnul.

Balamung nechtěl dopustit, aby Trokmoice smrt jeho démona nějak zdržela. „Nemějte obavy," řekl. „Hodlám takových příšer vytvořit tolik, že je tak snadno nezastaví. Podívejte se na palisádu. Je zbořená a na nádvoří hoří. Ještě kousek a jsme u cíle." Otevřel znovu knihu Shabeth-Shiri.

Gerin sledoval střídavě děsivý kouř z čarodějova kouzla a kouř vycházející ze stájí, kde Balamung před třemi lety přespal a kde se od té doby pořádně neuklízelo. Vzpomněl si, co mu říkal duch jeho bratra.

Zachvátila ho divoká naděje. Pokud mezi starou suchou slámou zůstal alespoň jeden z Balamungových vlasů a pokud si ještě vzpomene na kouzlo, které se ze zoufalství naučil od Rihwina... „Nemám co ztratit," řekl si sám pro sebe a začal.

Jakmile odhodil meč a štít, vrhl se na něj jeden lesoběžec. Van se o něj však bleskurychle postaral. Neměl sice ponětí, co Fox dělá, či jestli náhodou nepřišel o rozum, ale byl odhodlaný za něj položit život.

Gerin spustil v pronikavém jazyce Kizzuwatnan, levou rukou pohyboval podle zapamatovaných vzorců a učinil první ze tří pokleknutí. Když vstával, vzpomněl si na slova Sibyl z Ikosu, a měl radost, že se možná nevyplní. V žilách se mu rozlila sebedůvěra a hřála jako víno. Ďábelsky se usmál. Právě se poklonil severnímu mágovi, ale Balamung jeho poctu asi neocení.

Znovunalezené sebevědomí málem způsobilo katastrofu. Zakoktal se v jedné z klíčových pasáží a na okamžik ho polilo horko. Naštěstí se vzpamatoval a rychle pokračoval dál, aby to

stihl dříve, než Balamung dokončí své kouzlo a uvědomí si, že na něj útočí. Naposledy se uklonil, vyřkl poslední kizzuwatnanskou větu a povstal. Pokud pochybil, bude brzy po něm. Proti tak silnému nepříteli by ho stejně jiný osud nečekal.

Závod o čas vyhrál. Balamung ještě stále vyvolával svého démona. Gerin snad půl minuty zklamaně čekal a zoufale svého nepřítele pozoroval. Pak se oheň ve stájích dostal k Balamungovým vlasům, které tam od jeho poslední návštěvy zůstaly.

Balamung se zastavil a rukávem si otřel z čela pot. Pak se mu na lemech pláště objevil oheň, dostal se i na kůži a zpoza záhybů roucha se vyvalil kouř.

Napůl zhmotněný démon se vypařil.

Balamung zařval tak strašlivě, že všem ztuhla krev v žilách. Rukama, které byly taktéž v plamenech, se snažil uhasit oheň na prsou. V okamžiku, kdy pohlédl na Gerina, poznal, kdo jeho muka zapříčinil. Zvedl ruku a pokusil se ho ještě ohrozit. Ruka mu však shořela dříve, než mohl kouzlo dokončit.

Plameny zanechaly jen šedý popel, který vítr ihned rozprášil. Hvězdy měly pravdu. Nikdo nepozná jeho hrob, protože není co pohřbít.

S ním shořela i Kniha Shabeth-Shiri, zlovolná tlustá kniha, která přežívala tak dlouho a byla nakonec odolnější než její poslední majitel. Její stránky pohltil oheň jako poslední. Gerin by přísahal, že viděl, jak samy stránky se svým osudem usilovně bojují. Kouzla, která Shabeth-Shiri kdysi dávno nashromáždil, se nyní jedno po druhém obracela v prach a Kniha tak postupně ztrácela na síle. Nakonec ji oheň strávil celou.

Nastala podivná pauza, v níž nedokázal nikdo uvěřit, že je po Balamungovi. Gerinovi lidé v hradu se vzpamatovali jako první. „Fox! Fox!“ Proklestili si cestu mezi ohromenými Trokmoici a pospíchali k baronovi a jeho kumpánům. Lesoběžci se před nimi rozestoupili.

Drago Medvěd Gerina objal tak srdečně, že ho to zabolelo i přes brnění. Za ním přiběhl Rollan, Simrin, syn Widina, a ostatní, všichni trochu pohublí a špinaví, ale stále hroziví. Nikdy je neviděl šťastnější.

Gerin doufal, že se Trokmoici po porážce čaroděje a spoustě raněných obrátí a utečou za Niffet. Ale jeden z kapitánů ústup zastavil, ještě než začal. Vlastnoručně zabil jednoho, který se dal na útěk. „Jsme chlapi nebo jen nafintěné slečinky?“ zahřměl. „Máme proti sobě jen prachobyčejné jižany, žádné bohy. Krvácejí, umírají, a navíc jich tu moc nezbylo!“

Trokmoici si uvědomili, že má pravdu, a zoufalý Gerin také. Když jim nepomohla kouzla, možná jim bude stačit železo. „Je nás málo na to, abychom se bili tady venku. Musíme se dostat do hradu dřív, než nás odříznou,“ rozkázal. „Držte se pohromadě.“

Drago chtěl protestovat, ale když zahlédl Gerinovu bílou jizvu pod okem, rozmyslel si to. Prvních sto metrů se jim ústup dařil, ale pak na ně Trokmoici vyrazili v plné síle.

Van šel jako obvykle po nejvyšší šarži. Doufal, že když barbaři přijdou o svého bojovného ducha, jenž velitel vyzařuje, ztratí ostatní odvahu. Ale ani on se nedokázal přes hradbu Trokmoiců dostat. Jejich kapitán se do boje nehrnul. Na rozdíl od mnoha barbarů věděl, že jim bude daleko prospěšnější on sám než jeho bojové umění.

Ve stínu palisády náhle Rihwin zaklel a padl. Šíp ho zasáhl do lýtka. Jeden z Trokmoiců po něm hned skočil s napřaženou sekyrou. Rihwin se dokázal sám ubránit prvnímu výpadu a pak se o lesoběžce postaral Drago. Prošpikoval ho šípem a hodil si Rihwina přes rameno jako pytel tuřínů. Pak vyrazil s ostatními k díře v palisádě.

Tak se Gerin konečně dostal zpět na svůj hrad. Přístavky hořely a Trokmoice měl v závěsu. Gerin proklínal jejich vůdce a řval na kopiníky, aby se činili.

Barbaři venku zatím naslouchali svému novému vůdci. Postupně se seskupili a vrhli se do útoku. „Na ně!“ volal šlechtic běžící v prvních řadách.

Šípy a kopí jich pár zneškodnily, ale nijak nezpomalily. Do Gerinovy tenké obranné linie narazili vší silou.

Oštěpy, štíty, meče a brnění je však ještě dokázaly udržet. Van se pohyboval po celé šíři obranného valu, bojoval jako posedlý ďáblem a prozpěvoval si přitom nějaký válečný popěvek v jazyce z plání. Mrštil kopím po veliteli, ale protože minul, začal zběsile nadávat.

Svou zlost si vybil na nejbližším Trokmoici. Jeho palcát se zbrotil krví a kožené držadlo se mu téměř přilepilo k ruce. Gerin využíval spíše lstí, ale v první linii bojoval i on. Levoruký styl stál život mnoho lesoběžců. I necelá vteřina stačila Gerinovi k tomu, aby využil zmatenosti soupeře a zasadil smrtelnou ránu.

Když Trokmoici konečně na chvíli ustoupili, uvědomil si, jak velké mají ztráty. Simrin, syn Widina, klečel na kolenou a držel šíp zaražený v břiše skrze železnou košili. Vedle něj ležel mrtvý Fandor Zavalitý spolu s dalšími. Každý, kdo udržel zbraň, bránil průrvu. Bez zranění však nezůstal nikdo.

Ze strážní věže a ze dvou míst na palisádě zazněl poplach: „Žebříky! Žebříky!“ Obránci na hradbách pospíchali k ohroženým místům. Pár žebříků se jim podařilo shodit, ale několik rudovousých barbarů se na hradby dostalo. Zaměstnali obránce palisád, a ostatní se tak mohli také dostat na hradby, aby mohl začít poslední, nepochybně úspěšný útok na hrad Fox.

Gerin najednou pocítil strašnou únavu. Přežil noc šelem, dokázal zneškodnit nejohavnějšího čaroděje za posledních tisíc let. ..a k čemu to všechno? Získal jen hodinu života navíc. Jeho sídlo padne jen kvůli nedostatku bojovníků, ať se bude snažit sebevíc. Kolem nosu mu proletěla zkrvavená sekyra z palisády a zapadla do krví nasáklého bahna kousek od něj.

Poté však místo toho, aby Trokmoici hrad s konečnou platností dobyli, začali vyděšeně pokřikovat. Gerinovi lidé již také křičeli. Barbaři na hradbách běželi k žebříkům a chvatně prchali, a doufali, že se na zem dostanou dřív, než jim obránci hradu žebříky překotí.

Baron se nechápavě ohlédl k jihu a spatřil tu nejneobvyklejší záchranu, jakou mohl čekat. Směrem k jeho sídlu se řítil Wolfar Sekyra, opět v lidské podobě, a spolu s ním ještě dobrá třetina původní dvousetčlenné armády. Gerin by se vůbec nedivil, kdyby Wolfar Trokmoice ignoroval a zaútočil na Gerina, ale překvapivě se rozhodl rozprášit barbary.

Velitel Trokmoiců se své lidi ještě snažil seskupit, ale Wolfar ho jednoduše přejel. Jakmile vůdce padl, lesoběžci se rozutekli všemi směry. Jeden útok do zad už za sebou měli a po smrti Balamunga byli ochotni pokračovat v boji jen s vidinou jednoznačného vítězství. Teď však ztratili odvahu. Odhodili i zbraně, aby se jim snáz prchalo. Většina jich zamířila k Niffet, ale ne každému se podařilo doběhnout až tam. Wolfarovi bojovníci byli nemilosrdní, stejně jako jejich pán.

Gerin svým mužům nedovolil, aby barbary pronásledovali. Nechal je připravené u děravé palisády, jelikož stále nedokázal uvěřit, že se jeho dlouholetý nepřítel nehodlá zbavit i jeho. Síly byly vyrovnané, ale Wolfarovi muži nebyli tak unavení. Když Wolfar ukončil masakr, přistoupil s Schildem přes mrtvá těla Trokmoiců k palisádě. Předstoupili před Foxe neozbrojeni.

„Měl bych ti vyrvat srdce z těla, Foxi," řekl Wolfar místo pozdravu, „ale myslím, že mám důvod nechat tě žít."

Ta skutečnost ho natolik podráždila, že nemohl mluvit dál. Schild pokračoval za svého vůdce. Oproti malému zavalitému Wolfarovi byl hodně vysoký a štíhlý. Patřil k několika málo lidem, kteří Wolfarovi sloužili a které on respektoval. Řekl: „Když jsme se dali po včerejší bláznivé noci dohromady, pokračovali jsme za vámi na sever. Nedaleko od vašeho sídla jsme narazili na jednoho lesoběžce, který prchal z boje. Řekl

nám, že jste zabil velkého čaroděje, před nímž jste nás nedávno varoval. Je to pravda?“

„Ano. Draze vykoupená, přesto pravda.“

„Tím sis zachránil svůj ničemný život,“ řekl Wolfar a pohlédl na démona, kterého zneškodnil Duin. Již začínal hnít. „Povedl se ti husarský kousek a já asi budu muset zapomenout na všechno, co jsme si kdy udělali.“ Chtěl Gerinovi podat ruku, ale nedokázal se přemoci. Fox věděl, že se přesto stále nemají rádi a že si nemohou nikdy důvěřovat.

Vojáci toho nedbali a bez váhání spolu přátelsky diskutovali. Nadšení z vítězství nad Balamungem a Trokmoici jim dalo na dávná příkoří zapomenout. Přestože Gerin nechtěl, nezbývalo mu než Wolfara a jeho muže pozvat, aby jim pomohli s opevněním hradu.

K jeho velkému zklamání Wolfar nabídku přijal. „Hrad s malým počtem bojovníků je předem ztracený,“ řekl. „Mám strach o své sídlo. Nevím, jestli se jim podařilo ubránit- co myslíš, Schilde?“

„Co?“ podíval se na něj tázavě. „Ano, je jich tam opravdu málo.“

Wolfarovi muži se shromáždili uvnitř a Gerin začal rozdávat úkoly. Některé vyslal na palisádu, jiní pomáhali utěsnit průrvu a ostatní se starali o raněné nebo hasili plameny v přístavcích. Wolfar nic nenamítal. Zdálo se, že se smířil s tím, že ve Foxově hradu má právo rozkazovat jedině Fox.

Gerina uklidnilo, že Rihwinovo zranění není vážné. „Šlachy to nepoškodilo. A hrot prošel lýtkem, takže ho není nutné vyjmout,“ řekl mu baron. „Brzy budeš v pořádku.“

„Když si dám na zápěstí a kotníky okovy, budu moct šplhat po stromech jako kočka?“ zeptal se Rihwin, zatímco si upravoval obvaz. „Proč ne.“

„To je divné,“ zamumlal Rihwin. „To mi nikdy nešlo.“

„Jdi se vycpat!“ rozhodil Gerin rukama a odešel k dalším zraněným. Jestli měl jižan náladu na žerty, tak to s ním rozhodně nebylo vážné.

Pokud by se vše odehrálo v jiné době, považoval by Gerin následující dny za nejhektičtější, jaké kdy zažil. Za daných okolností se však s předchozími událostmi nedaly srovnat.

Čtyři dny po Balamungově smrti zaútočil na hrad Fox trokmoiský velitel, který se za noci šelem proměnil v dlouhozubce. Tehdy už byla díra v palisádě opravena a hrad čerstvě zásoben. Lesoběžci na obléhání stejně neměli trpělivost a zběsile zaútočili na hradby. Obránci je krvavě odrazili. Sám velitel seskočil z žebříku na palisádu, kde se o něj postaral Wolfar. Jediným máchnutím sekyrou mu usekl hlavu. Svou přezdívku si vskutku zasloužil.

Žebřík se poté zvrátil a spadlo z něj několik dalších Trokmoiců. Jen málo žebříků zůstalo ve svislé poloze dostatečně dlouho, aby se barbaři dostali až do rukou Elabonianů. Jakmile se dozvěděli o smrti svého vůdce, ztratili chuť bojovat.

Svým způsobem byl druhý útok Trokmoiců darem z nebes. Wolfarovi a Gerinovi muži se proti společnému nepříteli ještě více semknuli a uvědomili si, jak titěrné jejich dávné sváry jsou. Gerin litoval, že takovou lekci nedostaly severní provincie už dříve.

Zdálo se, že i Wolfar si spoustu věcí uvědomil. Své výhrady vůči Gerinovi se nesnažil skrývat, ale nezatahoval je do chodu sídla. O Elise se vůbec nezmínil. K baronovým mužům se choval, jak nejsrdečněji uměl, a nepřestával chválit místní pivo, přestože bylo ze dna sudů a příliš pěnivé.

Gerin nevěděl, co si má o novém Wolfarovi myslet.

Schild mu byl naproti tomu čím dál sympatičtější. Když se Fox od zajatce dozvěděl o bandě Trokmoiců, která se chystá vorem přes Niffet, vyslal Gerin Schilda jako velitele na

společnou akci. Měli je přepadnout při vylodění. Přepadení se jim navýsost povedlo. Přibližně polovina Trokmoiců přeplavala zpátky a ostatní zabili.

Po jejich návratu Wolfar nešetřil chválou a choval se až podezřele přátelsky. Gerin tím ještě víc zostražitěl.

„Snaží se mě přesvědčit, abych mu důvěřoval," řekl Gerin jednou v noci Vanovi, „a já mu věřím o to méně."

„Asi děláte dobře," řekl Van. Gerina potěšilo, že Van sdílí jeho podezření.

Zpráva o Balamungově smrti se rychle roznesla. Elaboniané se radovali, zatímco nepřátelé, kteří věřili v jeho nepřemožitelnost, smutnili. Dva dni po Schildově akci se kolem hradu přesouvala velká horda Trokmoiců. Drželi se v bezpečné vzdálenosti a jejich jediným cílem byl návrat s veškerou kořistí do lesů za Niffetem.

O den později následovala další větší skupina a za další dva dni také. Třetí skupina Trokmoiců byla pro Wolfara jakýmsi signálem. Počkal si na Foxe ve velké hale a rázně řekl: „Musíme si promluvit."

Ať už Wolfar tajil cokoli, přišel čas, aby to vyšlo najevo; tím si byl Gerin naprosto jist. Nenechal na sobě nic znát a řekl: „Jak si přeješ. V knihovně budeme mít klid." Zavedl ho po schodech do knihovny.

Wolfar se nejdříve zaměřil na knihy: „Kdes vzal všechny tyhle knihy, Foxi?" zeptal se. „Máš jich opravdu požehnaně!"

„Různě. Mnohé jsem si přivezl z jihu, některé mám už celou věčnost, jiné po otci. Pár z nich jsem dokonce ukradl."

„Aha," odvětil Wolfar. Pak ztichl a opřel se do křesla.

Gerin začal: „Řekl jsi, že si chceš promluvit, Wolfare. Co máš na srdci?"

„Ty nevíš, Foxi?" zeptal se Wolfar překvapeně.

„Pokud jde o Elise, nevezme si tě, to víš. Raději by se vyspala s normálním vlkem."

„Jako kdyby na jejím názoru záleželo. Ale to je vedlejší. Pouhý detail.“

„Pokračuj.“ Gerin pocítil strach. Nečekal, že bude Wolfar uvažovat tak chladně. Nechal ho povídat dál, aby se dozvěděl, o co mu jde.

„Myslel jsem, že jsi chytřejší, Gerine. Nevycházíme spolu, ale dobře vím, že nejsi hlupák. Nechápu, proč jsi tak slepý.“

„Pokračuj,“ řekl Gerin znovu a doufal, že se Wolfar konečně vymáčkne.

„Dobrá. Na téhle straně hranic zůstala stát jen dvě sídla. Teď mi řekni, jak nám pomohl Strážce severní hranice a Král Hildor?“ Wolfar se snažil mluvit posměšně, ale místo toho jen zavrčel.

„Vůbec nijak. O tom není pochyb.“

„Ano. Foxi, víš stejné dobře jako já, možná lépe, že nám království za posledních sto let nijak nepomohlo. Zvláště jestli jsi přečetl všechny ty bichle tady. Myslím, že to stačilo! S tím vším zmatkem tady na hranicích i jinde je třeba něco udělat. Než se na jihu vzpamatují, mohli by z nás být dva dobře zavedení princové. Než jižané pohnou zadkem, bude pozdě.“

Nebylo divu, že se Wolfar tak změnil. Gerin si pro sebe tiše hvízdl. Pod tíhou takového nápadu by se změnil každý a nejednomu by se podlomila i kolena. Ještě ale stále nedošli k jádru věci, a to Gerina trápilo. „A čeho bysme jako byli princové?“ zeptal se. „Zdejší hranice je tak slabá, že na nás Trokmoici můžou, kdy se jim zlíbí. S čarodějem nebo bez něj. Nemůžeme se jim nikdy ubránit.“

„Přemýšlej přeci. Můžeme jejich síly ovlivnit podle vlastního přání. Vyjma jich jsme jediní, kdo má na severu nějakou moc. Můžeme ji použít, proti komu budeme chtít.“

Ta myšlenka se Gerinovi vůbec nelíbila. Chtěl lesoběžce zahnat co nejdále za Niffet, a ne je lákat zpět jako žoldáky. Řekl: „Po chvíli by je to omrzelo a obrátili by se proti nám.“

„Bez kouzelníka nás ohrozit nemůžou. Museli bychom si udržovat dobře opevněná sídla," odvětil Wolfar. Jeho strojené mlčení Gerina znervózňovalo více než nějaké scény či záchvaty zuřivosti.

Konečně mu došlo, o co Wolfarovi jde. Vybavil si Schildův prázdný pohled, který věnoval svému pánovi, a pár poznámek Wolfarových mužů. Všechno do sebe zapadalo. „Wolfare," zeptal se, „co jsi dělal na mém území mimo svůj hrad, když jsi na mě narazil na hranicích těsně před nocí šelem?"

„Jak to myslíš?" odvětil a upřeně Gerina pozoroval.

„Jednoduše. Snažil ses mě prostě a jednoduše zabít. Málem se ti to povedlo, to ti řeknu. Jsi mnohem záludnější, než jsem si myslel."

„Mluv jasně, Foxi. Mluvíš v hádankách."

„Dobrá. Řeknu to přímo. Jsi lhář všech lhářů a spoléháš na to, že tě nikdo neprokoukne. Tvůj hrad byl vypleněn mezi prvními, jinak bys z něj neodjel. Nepotuloval by ses po kraji jen tak pro nic za nic. Jsi prachobyčejný bezdomovec."

„Ale? Proč myslíš?"

Wolfarovy svaly se pod pláštěm náhle napjaly. „Já mám domov. Tady jsem doma. Chápeš?" Vrhl se na Gerina.

Fox vyskočil z křesla a mrštil po něm dřevěnou stoličkou, kterou Wolfar odrazil mohutným předloktím. Skočil po Gerinovi jako rozzuřená šelma. V první chvíli ani jednoho nenapadlo tasit meč. Jejich nenávist, která se za posledních pár dní ještě znásobila, se vymkla kontrole. Nic jiného než boj těla na tělo by je neuspokojilo. Oba bojovali stejně zběsile.

Wolfar nakopl Gerina do kolena. Ten zavrávoral a uvědomil si, že to byl on, který zakřičel bolestí. Ostrá bolest osvěžila jeho mysl. Když se po něm Wolfar vrhnul, aby ho dorazil, málem se napíchl na Gerinovo ostří.

Tasil vzápětí. Začaly létat jiskry. Wolfar zacházel s mečem jako se sekyrou. Sekal na všechny strany. Byl tak rychlý, že se

Gerin musel jen bránit. Kvůli zranění kolena se nemohl dobře pohybovat a tak se bránil a čekal na vhodnou příležitost.

Konečně přišla. Chytrým výpadem a fintou zápěstím Wolfara odzbrojil i s jedním prstem, který odletěl přes celou místnost. Než ho však Gerin stačil propíchnout, Wolfar mu vykopl meč a objal ho škrtivým objetím.

Gerin cítil, jak mu praská v žebrech. Zatlačil mu rukou za nos a zvrátil Wolfarovi hlavu dozadu. Někteří na jihu považovali tenhle chvat za smrtelný, ale Wolfar jen zachroptěl. Přesto jeho sevření trochu povolilo a Gerin se vyprostil.

Krátce se zamyslel, proč nikdo nepřiběhl a neodtrhl je od sebe. Dělali takový kravál, že by zahnali i Trokmoice zpět do lesů, natož lidi v hradu. Nikde nikdo.

Wolfar skočil po meči, ale Gerin ho složil, ještě než na něj dosáhl. Váleli se po zemi a řvali. Pak Wolfar začal Foxe škrtit. On sám automaticky udělal to samé a cítil, jak Wolfar strnul.

Gerin zpevnil krční svalstvo podle metody, kterou se naučil v zápasnické škole v hlavním městě, a pomalu dostával do plic cenný vzduch. Svět se zatemňoval. V jednom z posledních jasných momentů se znovu podivil, že je ještě nikdo nedostal od sebe. Pak už se jen snažil nadále dýchat a držet... pevné... sevření.

Pak už přišla tma.

První, čeho si všiml, když přišel k sobě, bylo, že už nebyl ve smrtelném sevření. Strašně ho pálil krk a nad ním se skláněl ustaraný Van a Schild Kurážný. Chtěl promluvit, ale nešlo to. Jen zaskřehotal a z pusy mu vytekla krev.

Nechal si podat papír a pergamen. Van mu to podal, jakmile pochopil, co chce. Roztřesenou rukou napsal: „Co se stalo?“

Van neuměl číst a tak jen zoufale koukal na vzkaz. Shild pochopil a vzal si ho od něj. „Co se stalo?“ četl. „Můj pane, jste jediný, kdo na to může odpovědět.“

Gerin tázavě pohlédl na Vana.

„Wolfar je mrtvý.“ Van se chopil slova. „Když jste si šli promluvit, seděli jsem všichni dole v sále u stolu a čekali, co bude. Pak začala rvačka. Všichni jsme se na sebe podívali a doufali, že se jedná o nějakého démona nebo návrat Balamunga.

Ale nakonec se ukázalo, že jste v sobě vy dva. Kdyby někdo z nás vyrazil nahoru, strhl by se dole také boj. Nikdo nic neřekl, ale všem bylo jasné, že bude vládnout vítěz. Komu se to nebude líbit, půjde po svém. A tak jsme čekali.

Nic se nedělo.

Nakonec jsme to už nemohli vydržet. Schild a já jsme šli spolu. Když jsme vás tu našli, mysleli jsme si, že jste oba mrtví. Pak jsme ale zjistili, že ještě dýcháte. Museli jsme vás dostat z jeho sevření. Wolfar byl mrtvý. Jste silnější, než jsem si myslel, kapitáne.“

Gerin se posadil a mnul si pohmožděný krk. Podíval se na Schilda a zašeptal: „Věděl jste, že Wolfar nemá kam jít a že nám lže. Přesto jste to zamlčel a pomáhal jste mu.“

Van překvapeně zaklel, ale Schild přikývl: „Samozřejmě že ano. Byl to můj pán a vždycky se ke mně choval fér. Ať byl jaký byl. Nebyl tak špatný. Na to, abychom se oddělili od království je pozdě, ale jeho touhu po moci chápu. Zní to lákavě.“

Schild se podíval Gerinovi do očí: „Nenazýval bych vás však svým pánem, kdybych neměl za to, že vy se této role zhostíte daleko lépe.“ Pomalu před baronem poklekl a Van udělal to samé, přestože jeho pochechtávání prozradilo, co si o takových ceremoniích myslí.

Omráčený Gerin jejich poctu přijal, ale napůl si přál, aby se mohl vypařit. Jediné, co kdy chtěl, bylo čtení, přemýšlení a klid. Jakmile však odpovědnost za hrad Fox ležela na jeho bedrech, nevyhýbal se jí. Ani tuto poctu nedokázal odmítnout.

Prohlédl si své knihy a zamyslel se nad tím, kdy na ně zase bude mít čas. Měl toho tolik na práci: vyhnat Trokmoice,

opravit sídla a sehnat nové lidi; svatba (jediný světlý okamžik); podívat se na Duinovy třmeny (což mu připomnělo, jak málo má koní); přivést rolníky zpět... dobrý Dyausi, i pole jsou totálně zničená.

Postavil se a vyrazil ke schodům. „Takže," pronesl chraptivě, „dáme se do práce."